

YEDİ ÖLÜMCÜL GÜNAH

ROBIN WASSERMAN

Hirs

Kim demiş Her Şeye Sahip Olamazsın Diye?

DE
X

Bir yıl, bir dönem daha bitiyor...

Miranda döneme şanslı giriyor.

Hayallerini süsleyen şeye sahip oluyor: Kane'e.

Kane artık uslu ve vefalı bir sevgili.

Son derece de sıkıcı.

Harper balo kraliçesi olacağından emin.

Ama ne yazık ki kral ortalıkta yok.

Adam, Beth'le uğraşmakla meşgul.

Beth'se bir türlü toparlanamıyor.

Reed'i bırakması ve hayatına devam etmesi gerek.

Ama Reed'in bir geleceği bile yok.

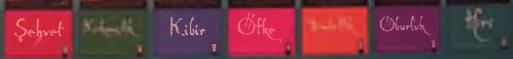
Keplerini havaya fırlatmadan önce birkaç sürpriz daha onları bekliyor.

Sakin korkmayın.

Yedi günah.

Yedi kitap.

Bölüm

1

"Ayna ayna, söyle bana," diye fısıldadı Beth Manning, "benden güzeli var mı dünyada?"

Ayna suskundu.

Hafifçe güldü kendi aptallığına; sonra donakaldı, uzunca bir süredir ilk defa oluyordu bu: Kendi yüzünde hakiki bir gülümseme görüyordu. Aynadaki kız sakın görünüyordu; sanki gülümsemek her gün yaptığı bir şeydi. Aynadaki kızın uzun sarı saçları zarif bir topuz biçiminde toplanmış, dudaklarına açık pembe renkli ruj sürülmüştü. Simli mavi göz farıysa üstündeki mavi renkli askısız tuvalet tıpatıp uyuyordu. Kız hayatta hiçbir endişesi, sıkıntısı yokmuş gibi rahatı. Büyülü ormanlarda dolaşan, kurbağaları prenslere dönüştüren, aynalarla konuşan ve aynaların ona yanıt vermesini bekleyen bir kız gibiydi.

Mutlu görünüyordu.

Keşke ayna büyülü olsaydı, diye düşündü Beth. Aynanın içine girip saklanabilirdi. Böylelikle, aynadaki aksi, yani o mutlu ve *normal* kız baloya gidebilirdi.

Kapı zili çaldı. Beth içine derin bir nefes çekti. Annesiyle

babasına kapıyı açmamalarını tembihlemişti. Çünkü hayatı boyunca, kapıyı kendisinin açacağı ve karşısında onu baloya götürecektir olan Yakışıklı Prens'i göreceği günü hayal etmişti. Beth onlara haber verene dek aşağı inmeyeceklerdi. Ayrıca ikiz kardeşlerini de o mükemmel anı mahvetmemeleri için aşağı kata bırakmamalarını söylemişti. Ama asıl neden bu değildi.

Ashında, Beth'in hayatının büyük bir kısmını o anı hayal ederek geçirdiği doğrudur. Eskiden akşamları, yatağının üstünü kaplayan ama artık büyüdüğü için annesiyle babasının söktüğü açık pembe renkli sayvana gözlerini dikerdi. Beth kimseye söylemese de pembe renkli sayvanın yerinden sökülmesini hiç istememişti. Çünkü pembe renkli dökümlü sayvan ona egzotik bir diyarda olduğunu hissettirirdi. Sanki ipekli kumaşların, uçan halıların bulunduğu büyümlü bir yere gider, emrine amade bekleyen bir sürü hizmetkarlar, kapısını aşındıran Yakışıklı Prensler olurdu. Gecelerce bu sayvana bakıp nihayet lise son sınıfa geldiği, Grace gibi sıkıcı bir kasabadan ayrılacağı ve kendi ayaklarının üstünde duracağı günleri hayal etmişti. Artık büyümüş olacaktı.

İçinden, *Her şey güzel olacak*, diye geçirdi aheste aheste merdivenlerden aşağı inerken. Annesiyle babasına aşağıya gelmemelerini bu yüzden tembihlemişti. O geceye resmen başlayabilmek ve kapıyı açabilmek için tüm cesaretini toplamalıydı. Onları memnun etmek için ne zoraki bir biçimde gülümseyecek ne de mükemmel kız evlatmış gibi davranabilecek gücü yoktu. Kapıyı açmadan önce, gözlerini yumup içine derin derin nefes çekmek ve göründüğünden çok daha güçlü olduğunu anımsaması için birkaç saniyeye ihtiyacı vardı. Güçlü olmalıydı. *Bunu yapabilirim*, diye düşündü.

Kapıyı açtı.

"Oha. Sen... Oha.."

Beth boğazının düğüm düğüm olduğunu hissetti. Karşısında duran gencin üstündeki smokine, elindeki plastik çiçek kutusuna, geriye doğru taranmış kahverengi saçlarına, gayet düzgün bir biçimde boynuna takığı siyah renkli papyonuna bakakaldı. "Sen... Sen ne yapıyorsun burada?"

Reed Sawyer elindeki plastik çiçek kutusunu sıktı. Kutu parmaklarının arasında çatırdayıp ezildi. Beth'le göz göze geldi. Beth ona bakmak istemese de bakışlarını başka yere çeviremedi. Onun gözlerini rüyalarında görüyordu. O karanlık, derin ve dipsiz bir kuyuyu andıran gözler her gece rüyalarını süslüyordu. Rüyalarında, daha doğrusu kabuslarında onu suçlayan da bu gözlerdi.

Ama karşısında duran Reed gerçektir. Gözlerinde şefkatli, sevecen bir ifade vardı. Beth gözlerine inanmıyordu.

Işıktan olmalı, diye düşündü.

"Seni baloya götüreceğime söz vermiştim," dedi Reed, Beth'in çok iyi anımsadığı o boğuk ses tonuyla. Beth ona dokunmak istedi. Koluna ya da omzuna dokunsa, parmaklarını hafifçe göğsünde gezdirse, gayet düzgün duran papyonunu düzeltiyormuş gibi yapsa, onun gerçekten de karşısında olduğuna kendini inandırabilirdi belki.

"O geçen aydı," dedi Beth yavaşça. "Şeyden önce..."

Reed onun bir katil olduğunu öğrenmeden önceydi.

Kendi kendine, *O bir kazaydı*, diye düşündü. *Öyle olsun istemişim.* Beth kendini affetmeyi öğrenmeye çalışıyordu. Ancak kendi için bu denli güç olan bir şey, Reed için imkansız olmalıydı. Reed'in tek istediği Kaia'ydı. Olanlar bir kazadan ibaret olsun olmasın, Beth onu öldürmüştü.

"Sana bir sürü şey söyledim," dedi Reed.

Beth evet manasında başını salladı.

"Söylediklerimin arkasındayım."

Beth, *Sakin ağlama*, dedi kendi kendine.

"Ama..." Reed omuzlarını silkti. "Seni yine de baloya götür-
receğime söz vermiştim. Verdiğim sözü tutarım."

"Çok zahmete girmişsin." Beth smokini işaret etti. "Hem de sadece balo için." Beth suratına düşen ince bir tutam saç kulak-
larının arkasına sıkıştırdı. "Reed, keşke uğraşmasaydın, yani...
Olanlardan sonra geleceğini düşünmüyordum." Beth içine de-
rin bir nefes çekip toparlanmaya çalıştı. En azından konuşurken
sesi titrememeliydi. "Bunları yapmana hiç gerek yoktu."

"Yapmak zorunda olduğum için yapmadım," dedi Reed.
"Ama gitmemi istiyorsan..."

"Hayır!" Beth elini ona uzattı, sonra hemen geri çekti. "Bak,
ne kadar üzgün olduğumu..."

Reed başını salladı. "Artık yeter," dedi sert bir ses tonuyla.
"Bu konuda yeteri kadar konuştun..." Beth sessizliğin ne mana-
ya geldiğini anlamaya çalıştı.

*Bir daha aynı şeyleri dinlemeye tahammül edemem mi diyordu?
Ne dersen de, senden nefret ediyorum mu?
Seni affediyorum mu?*

Ama Reed hiçbir şey demedi. Çiçek paketini açıp incecik bir
lastiğe iştirilmiş beyaz leylağı çıkardı. "Babam senin için bunu
almam gerektiğini söyledi," dedi. "Elbisenin ne renk olacağını
bilmediğim için, beyazın uyacağını düşündüm."

"Çok güzel," dedi Beth. "Mükemmel." Elini uzatıp Reed'in
çiçeği bileğine geçirmesini bekledi. Ama Reed bunu yapmak ye-
rine, Beth'in bileğini sıkıca tuttu.

Tekrar göz göze geldiklerinde Reed, "Beth, buraya gelme-
min nedeni..." diye lafa girmişti ki ayak seslerini duyunca ko-
nuşmayı kesti.

"Beth!" Adam sanki dünyaya smokin giymek için gelmiş
gibi karşısında duruyordu. Şaşkın şaşkın kapının birkaç adım

ötesinde durmuş onlara bakıyordu.

Reed elini geri çekti. "Benimle dalga mı geçiyorsunuz ulan!" diye bağırdı. Öfkeden gözlerinden alevler fışkıracak gibiydi. Alaycı bir tavırla sözlerine devam etti. "Elini çabuk tutmuşsun bakıyorum "

"Reed, dur bir dakika," diye yalvardı Beth. "Biz birlikte değiliz."

"O halde o çok şanslıymış."

"Geleceğini bilmiyordum ki."

"Evet," dedi Reed ters ters. "Onu anladık zaten." Leylağı yere fırlatıp arkasını döndü. "Unut gitsin." Beth çaresizlik içinde kapıya yaslandı ve Reed'in hışımla oradan uzaklaşmasını izledi. *Ağlamayacağım*, dedi kendi kendine. *Yıkılmayacağım*. Başka ne yapması gerektiğini bilemiyordu.

Adam hızla Beth'in yanına koşup ona destek olmak için kolunu tuttu. "Onun burada ne işi var?" diye sordu. Beth yanıt veremedi. Adam'ın ona dokunmasına tahammül edemiyordu.

Başını salladı. "Hiçbir işi yok," dedi. Asıl sorun kendisinin de Reed'in oraya neden geldiğini *bilmemesiydi*. "Haydi gidelim."

"Beth, bekle." Adam nedense tereddütlüydü. Sanki bir darbe daha aldığında Beth'in nasıl yerle bir olacağını biliyor gibiydi. Beth onun gözünde narin ve kırılgan bir şeydi. "Neler olduğunu anlatsana bana!"

Beth daha sert bir tavırla salladı başını. Topuzunun ensesini okşadığını hissetti. "Yapamam. Ciddi söylüyorum, gidelim buradan."

Adam içini çekti. "Tamam. Ama önce..." Beth'in ellerini tuttu.

Beth ellerini geri çekmeye çalıştı. *Sadece arkadaş olacağız*, demişlerdi birbirlerine. Her ikisi de bunu istiyordu. Daha doğrusu, ancak arkadaş olmaya tahammül edebileceklerini düşünüyorlardı. Adam ellerini geri çekmesine izin vermedi.

"Şey, çok güzel olmuşsun," dedi.

Beth başını önüne eğdi. Adam leylağın üstüne basmıştı. "Teşekkürler," diye mırıldandı.

Adam yanına geçip tıpkı eski günlerdeki gibi elini beline attı. Ezilen leylak artık bir çiçeği bile andırmıyordu. Beton zeminine yapışmış beyaz bir öbekten ibaretti.

"Gel bakalım Sindirella," dedi Adam yavaşça. "Baloya gidelim."

Kıkırdamayı kes, diye düşündü Miranda Stevens.

Ama bunu beceremedi.

Kane, Miranda'nın ipekli, yeşil renkli tuvaletini okşayarak "Elbisenin üstünde bir şey var," dedi. "Galiba su dökülmüş."

Miranda kıkırdadı.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Miranda yine kıkırdadı. Bu hiç de şaşılacak bir şey değildi. Kızlar Kane Geary'yle birlikteyken kıkırdarlardı. Miranda her zaman diğer kızlardan daha farklı olduğunu düşünerek, kendisiyle gurur duyardı. Ama şimdi onların neler hissettiğini gayet iyi anlıyordu. Elinde değildi. Yani, kıkırdamak ne şirin bir şeydi, ne de daha kadınsıydı. Kıkırdamasının tek nedeni içinde bulunduğu durumun akıl almaz olmasıydı.

Kane Geary üstündeki muhteşem smokiniyle bir elini Miranda'nın beline atmış kameraya poz veriyordu.

Kane Geary onu baloya götürecek olan kişiydi.

Kane Geary... Miranda'nın erkek arkadaşıydı.

Gülmeyecek, kıkırdamayacak da ne yapacaktı?

"Miranda neyin var bu akşam?" diye sordu Kane. Ona Vegas tatilinden sonra Miranda diye hitap etmeye başlamıştı. Eskiden hep "Stevens" derdi. Ama artık her şey daha farklıydı.

"Bir şey yok, gerçekten yok." Miranda gözlerini devirip an-

nesine baktı. Sonra da parmağıyla boynunu keser gibi yaptı. *Artık fotoğraf çekmeyi kes*, demek istiyordu. Annesi onu şaşırtarak hemen dediğini yaptı ve Harper'ın annesiyle ve babasıyla laflamak için arka bahçeye geçti. Bayan Grace "küçük kızının" büyüdüğünü söylüyor, ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. Miranda'nın annesiye söylemekten asla bıkmadığı gibi Miranda'nın baloya birlikte gideceği bir kavalye bulmasına ne kadar rahatladığını anlatıyordu.

Kane onu kendisine doğru çevirdi. Yüz yüze duruyorlardı. Eğilip onu öptü. Nefesi nane ve cin gibi kokuyordu. "Bu akşam ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?"

Miranda tam *Yalakalığı kes, seninle gitmeye razı oldum ya*, diyecekti ki vazgeçti.

Kane artık sıradan bir arkadaş değildi. Miranda onun kız arkadaşıydı. Ama bu rolü iyi kıvrımadığı takdirde uzun süre kız arkadaşı olarak kalamayacaktı.

"Teşekkürler," dedi tatlı bir sesle. "Sen de çok yakışıklı olmuşsun."

Kane ona tuhaf tuhaf bakıp gülümsedi. Yüzündeki gülümseme Kane'in her zamanki alaycı, gizemli ve bilmiş gülümseme değildi. Fazlasıyla sıradandı. Sıcacık elini Miranda'nın ensesine koyup yavaşça kaslarını ovmaya başladı. Miranda gözlerini yumdu. "Bunu hak edecek ne yaptım?" diye sordu huşu içinde içini çekerek.

"Hiçbir şey," diye fısıldadı Kane. Kulak memesini öptü. "Bana borçlusun."

Miranda ona baktı. Kane'in yüzünde muzip bir ifade görmeyi bekliyordu ama o hala az önceki gibi tatlı tatlı gülümsüyordu. Miranda da ona gülümsedi. Sonra aralarına bir sessizlik çıktı.

Onca sene birbirlerine cevap yetiştirmek için uğraşıp durmuşlardı ama çıkmaya başladıklarından beri söyleyecek tek ke-

lime bile bulamıyorlardı.

Miranda başıyla arka bahçeyi işaret etti. "Şey, istersen gidip Harper'a bakalım." Harper, kendi arkadaşıyla hararetli hararetli bir şeyler konuşuyordu. Kimseye ihtiyacı yok gibiydi.

"İyi fikir." Kane, Miranda'nın elini tutup onu bahçeye doğru çekti. Miranda topuklu ayakkabılarının Harperlar'ın bakımlı bahçesini mahvetmemesi için elinden geleni yaparak Kane'in peşinden gitti.

Kızın yanına vardıklarında Harper, başını arkaya atmış, şuh bir kahkaha patlatmakla meşguldü. Ancak onu çok iyi tanıyan birisi bu kahkahanın sahte olduğunu anlayabilirdi. "Tam da Jake bana Okul Aile Birliği toplantısında sarhoş olup herkesin ortasından çınlıplak geçmek zorunda kaldığı günü anlatıyordu," dedi Harper soluklanarak. Kane'in omzunu sertçe dürttü. "Ezik olmayan tek arkadaşınla beni tanıştırmak için bunca yıldır beklemenin bir nedeni var mı?"

Kane kaşını havaya kaldırdı. "Onu cezalandırmak istemedim Grace."

"Aman ne komik." Harper abartılı bir şekilde gülümsedi. "Peki, neden şimdi tanıştırdın?"

Kane omuzlarını silkti. "Ne diyebilirim ki? Bahse girdik, o kaybetti."

Jake haricinde herkes güldü. Komşu kasabada yaşayan kahverengi saçlı, iri yapılı lise son sınıf öğrencisi, tıpkı bir program sunucusu gibi gülümsedi. "Bahsi kaybeden, baloya, kasabanın en güzel kızıyla gidecek," dedi kolunu Harper'ın beline atarak. Harper bir hamlede gencin kolundan sıyrılıverdi.

"Bu hale gelmek için saatler harcadık çocuklar," dedi Harper, Miranda'nın bileğine yapışarak. "Bize biraz müsaade edin de makyajımızı tazeleyelim." Dönüp sohbet etmekte olan anne-siyle babasına baktı. "Sonra da buradan gidip ciddi ciddi eğlen-

meye başlayabiliriz.” Harper, Miranda’yı mutfağa doğru çekti. İçeri girdikten sonra da sürmeli cam kapıyı kapattı. “Beni hemen buracıkta öldür.”

“O kadar mı kötü?”

Harper oturma odasına girip koltuklardan birine serildi. “O gayet iyi,” dedi. “Neyse, umurumda değil zaten. Ama sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim. Baloya maloya gitmek istemiyorum.”

Miranda alaycı bir biçimde güldü. “Hah, sanki balo gecesi suratını asıp kendini odana kapatmana izin verecektim. Yatağına uzanıp ağlayacağını bile bile seni burada...”

Miranda, Harper’ın buz gibi bakışını görünce sustu.

“Onu çoktan unuttum,” dedi Harper sakın sakın.

“Evet, biliyorum.” Harper onu unutmuş olsa, onu her gördüğünde kaçacak delik arar mıydı? Miranda her boş bulunup da onun ismini söylediğinde, Harper’ın suratı kıpkırmızı kesilir, asılır mıydı? “Onu unuttuğunu biliyorum. Biz de bu yüzden...”

“Biz mi?” dedi Harper. “Bak, işte bu harika. Kane Geary hayatında daha önce hiç biz olmamıştı. Hala aranızda neler olup bittiğini anlamıyorum. Sen bu işi nasıl becerdin?”

Miranda arkadaşının yanına oturdu. “Hiçbir şey yapmadım. Sadece sıradan bir süper kahramanım, o kadar.”

“Yüksek binaların tepesinden atlayıp katı yürekli zalimleri hoşafa çeviriyorsun.”

Miranda suratını ekşitti. “Bana bundan böyle Harika Kadın de. Öylesine harika bir kadının ki ne halt ettiğimi bilmiyorum.”

“Ne o, aranızda bir sorun mu var?”

“Ben senden bahsediyorum,” dedi Miranda. “Jake çok şirin bir çocuk. Hani, fark etmemiş olabilirsin ama cidden yakışıklı. Kane’in sana gerzeğin tekini ayarlamasına izin verir miyim sandın?”

"Haklısın, Jake şirin bir çocuk," dedi Harper. "Ama..."
Ama Adam değildi.

Duvardaki Eyfel Kulesi biçimindeki posterin kenarları sıyrılmış, tavandan sarkan ısıll ısıll ampullerin de çoğu patlamıştı. Ucuz şampanyanın tadı da şekerli su gibiydi. Paris'te Bir Gece temalı balo resmen bir fiyaskoydu.

"Ne güzel, değil mi?" Emma Logan sahnenin karşısına sıralanmış balo kraliçesi adaylarına bakıp "Sanki gerçekten Paris'teymiş gibi," dedi. Spor salonunun etrafını çevreleyen mavi renkli balonları işaret etti. "Şurası da tıpkı Thames gibi!"

Harper rimelini akıtmamaya gayret ederek alnını ovuşturdu. "Bir kere o Thames değil," dedi. Thames sözcüğünü tıpkı Emma'nın yaptığı gibi James sözcüğüyle kafiye oluşturacak biçimde telaffuz etmişti. "İkincisi, Thames Nehri Londra'da." İçinden kıza, *Salak*, demek geçiyordu ama artık bu kızlar, onların A-listesindeki erkek arkadaşları ve birer yavru kedi gibi dizlerinin dibinden ayrılmayan hayranları hiç umurunda değildi. Nasıl olduysa, cümlesini zarif ve mütevazı bir gülümsemeyle bitirmeyi başarmıştı. Sanki diğer kızlar kadar aptal! olmadığı için özur diliyor gibi bir hali vardı.

Harper'in diğer yanında oturmakta olan Sara Walker, "Tanrı aşkına, coğrafya dersinde uyudun mu yoksa?" dedi. "Orası Sen Nehri." Ama Sara da nehrin ismini yanlış telaffuz etmişti. Bu sefer, Harper kızın hatasını düzeltmek için bir girişimde bulunmadı. Sara'nın balo elbisesinin bir patates çuvalını andırdığını da söylemedi. Ama elbisenin rengi cidden berbatı. Fıpkı kedi kusuğu gibi görünüyordu.

Müdür yardımcısı smokinin ceketini, koca göbeğinin üstüne geçirerek sahneye çıktı. Harper adamın ensesinden aşağı terler boşaldığını oturduğu yerden görebiliyordu. "Haven Lisesi Me-

zuniyet Balosu'na hoş geldiniz!" diye bağırdı müdür yardımcısı mikrofona. Salonda büyük bir alkış koptu. "Eğleniyor musunuz?"

Salonda daha da büyük bir alkış koptu. Harper da alkışlayanlar arasındaydı. Müdür yardımcısını öylesine hararetli bir biçimde alkışlamıştı ki elleri acımişti. Acı hissi bir anda kendine gelmesini sağlamıştı.

"Hemen arkamda ülkenin en güzel kızları duruyor." Müdür yardımcısı sarhoş olmaya başlayan gençlerin ıslıklarını yatıştırmak istercesine ellerini havaya kaldırdı. "Bu gece, şanslı bir prenses, balo kraliçesi seçilecek." İkinci sınıf öğrencilerinden teki süklüm püklüm sahneye çıkıp adama bir taç uzattı. Harper'in oturduğu yerden taç, elmaslarla süslü bir kafes gibi görünüyor, ısıltı ısıltı parlıyordu. Ama görünüşe aldanmamak gerekirdi. Değerli bir taç gibi görünen şey, kartondan, uhudan, payetlerden ve birkaç tane de yalancı elmaştan ibaretti.

Kız, müdür yardımcısına ufak beyaz renkli bir zarf uzattı. Sahneye çıktığı için ürkmüş olmalıydı. Gözlerini fal taşı gibi açmış, salona bakıyordu. *Gülmeyin ama bir gün ben de balo kraliçesi olabilirim*, der gibi bir hali vardı. Telaşla sahneden indi. Bu arada, Emma elbisesinin eteklerini tutmuş, düğüm yapacakmış gibi çeviriyordu. Sara ise sandalyesinin kenarına öylesine sıkı sıkıya yapışmıştı ki elleri bembeyaz kesilmişti. Müdür yardımcısı zarfı açtığı anda, beklenen kızların hepsi nefesini tutup sonucun açıklanmasını bekledi.

Daha doğrusu, Harper haricinde kızların hepsi. Harper ne balo kraliçesi olsun diye kulis yapmış ne de kendisine oy versin diye arkadaşlarını örgütlemişti. Diğer kızlar gibi rakiplerini süzmüyor, saçlarını, dişlerini, göğüslerini de onlarınkiyle kıyaslamıyordu. Kimin şansının daha fazla olduğunu da düşünüp durmuyordu.

Bunun nedeni kısmen de olsa artık bu tür şeyleri umursa-

madığından ya da umursamak istemediğindendi.

Kismen de kim olduğunu ve ne hak ettiğini biliyordu. Bunu sırf kendisi değil, okuldaki herkes biliyordu.

"Sizi daha fazla bekletmeden sonucu açıklayayım: Yeni kraliçemiz... Harper Grace!"

Bir an için bir karmaşa oldu. Birileri cıyıkladı. Sonra, Emma'yla Sara ona sarıldılar. İkisi de Harper'dan nefret ediyor olmalıydı.

Harper ayağa kalkıp sahneye çıktı ve tacını aldı. Taç yakından sahte ve ucuz görünüyordu. Tacın metal kısmı başını sıkıyordu. Bütün gece bunu takacak olursa, başı fena halde ağrımayaya başlayacaktı.

Harper elini kaldırıp Amerika Güzellik Kraliçesi gibi kalabalığı selamladı. Kalabalıktan yükselen tezahüratlar neredeyse hissizliğini dindirecekti. Neredeyse.

"Şimdi sıra balo kralında," diye devam etti müdür yardımcısı şişko elini Harper'ın omzuna koyarak. Harper adamın elini itmemek için kendisini zor tuttu. "Bakalım kraliçemizle dans edecek şanslı genç kim."

İşte Harper o anda heyecanlandığını hissetti. Midesi buruluyordu. Avuçlarını elbisesine sildi. Kralın kim olacağı umurunda değilmiş gibi davranmaya çalıştı. İçinden, *Umurumda değil*, deyip duruyordu. Kim kral seçilirse, onunla dans edecekti.

Şayet o seçilirse, yapacak bir şey yoktu. Daha önce defalarca yaptığı gibi, onunla bir kez daha dans edecekti. Dans ederken hiçbir şey de hissetmeyecekti. Çünkü onu unutmuştu. Çünkü o Beth'i seçmiş, Harper'ın önemli olmadığını, yeterince önemli olmadığını kanıtlamıştı. Harper onun karşısına dikilip kollarını boynuna dolayacaktı. Bir orman gibi kokan ıraş losyonunun kokusunu içine çekecekti. Ona sokulup ılık nefesini yanağında hissedecek, çenesini omzuna yaslayıp dans edecekti. Adam'ın ona

sanılmasına, ellerini beline dolamasına ve bedenini onunkinden yaslamasına izin verecekti. Çünkü bunu yapmak zorundaydı. Çünkü bu bir görevdi. Kral ve kraliçe bu dansı etmek zorundaydılar.

Ne yapması gerekiyorsa onu yapacak ve hiçbir şey hissetmeyecekti. Çünkü onu unutmuştu. Adam kral olsa da olmasa da üzülmeyecekti.

"Yeni kralımız... Adam Morgan! Adam sahneye gelip tacını al ve kraliçeyi selamla!" Alkışlar dindikten sonra kalabalık, çift için dans pistinde yer açtı. Hoparlörlerden basmakalıp bir aşk şarkısı yükseldi.

*Sen benimsin, her daim benimsin,
Gözlerine aidim sevgilim...*

Bir spot ışığı dans pistini aydınlattı. Adam hala ortalıkta yoktu. Birisi gülmeye başladı.

"Adam Morgan," diye seslendi müdür yardımcısı tekrar. Hala Harper'ın omzunun üstünde olan eli terlemeye başlamıştı. "Adam Morgan'ı gören oldu mu?"

"O burada değil!" diye bağırdı kalabalığın içinden birisi.

"Beni kral yapın!" diye seslendi bir başkası. "Kraliçenin ihtiyacı olan her şey bende de var!"

Harper, Adam'ı bulmak için kalabalığa göz gezdirdi. Müzik çalmaya devam ediyordu.

*Seninle yaşıyorum,
Sensiz ağlıyorum,
Sensiz ölüyorum...*

Harper içinden, *Rezalet*, diye geçirdi. Bu resmen aptallıktı. Her şey ne kadar da liseye yaraşır bir biçimde geliyordu. Artık

Harper bunları aşmıştı. Ama spot ışığı hala parlıyor, müzik hala çalıyordu. Dans pistiye bombuştı.

Harper bir robot gibi sahneden indi. Başını ve omuzlarını dik tutmaya çalışıyordu. Kalabalık geçmesi için kenara çekildi. Harper tek başına dans pistinin ortasında duruyordu.

Ağlamayacaktı. Ağlamak falan tarzı değildi. İçini kimseler göremiyordu nasıl olsa... İçi adeta alev almış gibi cayır cayır yanıyordu.

Derken belini bir çift güçlü kolun kavradığını hissetti. Birden müziğe eşlik etmeye, hafifçe sallanmaya başlamıştı. Bir an için her şey olması gerektiği gibiydi.

Ama dans ettiği kişi Adam değildi.

"Tebrik ederim Ekselansları," diye fısıldadı dans partneri kulağına. Harper öylesine afallamıştı ki onun kim olduğunu hatırlayamadı. O, Adam değildi. Jake yardımına koşmuştu.

Onu baloya getiren çocuk, Jake'ti. Hatırlamıştı. "Bu bir yarışma değildi," diye mırıldandı çocuk. "Diğer kızlar sana kıyasla birer köpek gibiler."

Harper ona teşekkür etmesi gerektiğini biliyordu. Ama içinden konuşmak gelmiyordu. Orada olmak da istemiyordu. Ortadan kaybolmak istiyordu. *Jake* de kaybolabilirdi.

Jake ona sıkı sıkı sarılıp yanağını Harper'ın başına yasladı. Üstünden başından tuhaf bir koku yayılıyordu. Kahve ve deodorant kokuyordu. Harper geri çekilip çocuğun suratına o gece ilk kez dikkatle baktı. Yanakları al al, her şeyi yerli yerindeydi. Kahverengi gözleri parl parl parlıyordu. Burnu biraz büyüktü. Sol yanağında bir gamzesi, çenesindeyse ufak bir yank vardı. "Baloya benimle geldiğin için teşekkürler," dedi. Nefesi içki kokuyordu. Belli ki Kane'in cininden o da gizlice içmişti.

Jake, Harper'ın yanıt vermesini bekledi. Harper bir şey söylemek yerine onu öptü.

*Seninle yaşıyorum,
Sensiz ölüyorum...*

Bir anda tüm bedeni bir kez daha hissizleşti. Jake'in elleri tıpkı Adam'ın yaptığı gibi sırunda geziniyordu. Ama o Adam değildi. Harper gözlerini yumdu ama olacak gibi değildi. Dans ettiği çocuk bir yabancıydı. Değilmiş gibi yapamazdı. Jake'in buz gibi parmakları tenini okşuyor, saçlarını düzeltiyordu. Jake onu öptü, sonra bir kez daha öptü. Bu arada müzik çalmaya devam ediyordu. Hala dans pistindeydiler. Jake'in onu bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Her şey Harper'ın hayal ettiği gibiydi.

Hiçbir şey hissetmiyordu.

Bölüm

2

"Kes sesini be!" diye bağırdı Reed elindeki boş şişeyi duvara fırlatarak. Şişe un ufak oldu, kırık parçalar etrafa saçıldı. "Kes sesini dedim." Suranmı küf kokan koltuğun minderine neredeyse degecek biçimde aşağı eğdi. Elleriyle başını örterek, gürültüyü duymamaya çalıştı.

Hem gürültüyü duymamak hem de etrafında olan biten her şeyi bastırmak istiyordu.

"Neyin var senin?" dedi Fish kapıya gelerek. Elinde hala bagetleri duruyordu.

"Yeter artık, unutun bu işi gitsin," dedi Reed. Tekilasından bir yudum daha aldı. Başı çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Hala neden uyanıktı? İçkinin ve otun etkisi altında sızıp kalması ya da en azından etrafı bulanıklaştırıp acısını dindirmesi gerekirdi. Ama gözleri de zihni de açıktı.

Sorun, içindeki o dinmek bilmeyen öfke olmalıydı. Haftalardır bu durumdaydı. Ne içkinin ve otun ne de hapların bir faydası olmuştu. Çok ama çok öfkeliydi. Ne zaman sakinleşmeye çalışsa, durumu daha da fena hale geliyordu. İçki öfkeyi

tetikliyordu. Ot zihninde sürekli olarak Beth'in ve Kaia'nın isminin dönmesine neden oluyordu. Kaia kaza geçirmişti. Paramparça olmuştu. Beth'in dudakları. Kaia'nın gülümsemesi. Ölüm.

Bir de bunlara yeni bir şey eklenmişti: Beth ve Adam.

Olanlar kendi hatasıydı. Bir penguen gibi giyinip hiçbir şey olmamış gibi, Beth'e tüm yaptıklarından sonra bir şans daha verebilirmiş, her şeye yeniden başlayabilirlermiş gibi oraya gitmesi büyük hata olmuştu. Gerçi Beth'i karşısında gördüğünde, bir an için onun da aynı şeyleri hissettiği ve acı çektiği izlenimine kapılmıştı. Büyük bir hata yapmıştı. Üstelik bu ilk hatası da değildi.

"Prova yapıyoruz yahu," dedi Hale gitarının kayışını çıkarırken. "Hatırlarsan bunu *sen* istemiştin. Nedense bu işten de caydın."

"Geri geldim ya?"

Fish ona bagetlerden tekini fırlattı. "Evet, geldin," dedi. "Sarhoşsun, beynin uyuşmuş. Bize eli boş geldin. Bir işe mi yaradığını sanıyorsun?"

"Prova mı yapmak istiyorsunuz?" Reed hızla ayağa fırladı. Başının fena halde döndüğünü hissetti. Geriye doğru sendeledi, başını güm diye duvara vurdu. "Haydi, prova yapalım."

"Bu halde hiçbir şey yapamazsın" dedi Hale alaycı bir gülümsemeyle. "Git de biraz uyu."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdı Reed. "Bana uyuşuk mu diyorsun?" O güne dek, aralarında prova yapmaya en hevesli kişi kendisi olmuştu. Gruba çalacak yer ayarlayan, şarkıları yazan, tura çıkmalarını isteyen, daha doğrusu bir zamanlar istemiş olan da kendisiydi.

Son zamanlarda tura çıkmanın da bir anlamı kalmamıştı.

Bir bira şişesini kapığı gibi kapağını açmaya çalıştı. Beceremeyince de şişeyi duvara fırlattı. "Kahretsin. Son biraydı."

"Rezil durumdasın be oğlum," dedi Fish.

Reed arkadaşının ince telli sarı saçlarına, solgun suratına, kan çanağına dönmüş gözlerine ve öfkeyle titreyen ellerine baktı. Rezil durumda mıydı? Rezil durumda olan birisi varsa, o da

Ama aklından geçenleri toparlayamadı. Tıpkı hayatının dar-madağın olmuş parçalarını toparlayamadığı gibi.

"Özür dilerim," dedi Beth tekrar. "Çok ama çok üzgünüm."

Adam elini sıktı. "Tamam, boş ver."

Beth başını salıncağa yaslayıp gökyüzüne doğru baktı. "Boş veremem." Soğuktan ürperince, kollarını ovuşturarak ısınmaya çalıştı.

"Üşüdün mü?"

Beth hayır manasında başını salladığı halde, Adam smokini-nin ceketini çıkarıp Beth'in omuzlarını örttü. Salıncağa oturmak yerine, Beth'in arkasına geçip onu hafifçe salladı. Beth'in topuk-lu ayakkabılan toprak zemine çarpıyordu.

"İstersen gidebilirsin," dedi Beth. "Daha iyiyim."

"Ben de iyiyim."

Beth onu gitmesi için ikna etmeye kalkışmadı. Aslında Adam gitse, kendisini daha iyi hissedebilirdi. Oyun bahçesinde kaldığı sürece iyi olacağına kendini inandırmaya çalıştı. O günlerde, kendisini güvende hissettiği, zihninde dönüp duran o tehditkar seslerden uzaklaşabildiği tek yer orasıydı. O gece, oyun bahçesinin saklanmak için mükemmel bir yer olduğunu düşünmüştü.

"Mezuniyet balosunu kaçırmama neden olduğuma inanamıyorum," dedi Beth. "Ne aptalım."

Adam, Beth'in omuzlarını kavrayıp salıncağı durdurdu. "Böyle konuşma," dedi. Alçak bir sesle ama kararlı ve ısrarcı bir tavırla konuşmuştu.

Beth onu korkuttuğunu biliyordu. Las Vegas'ta olanlardan sonra... Terasa çıkmış, aşağı atlamak üzere ta kenara kadar gitmişti. Atlamayı istediğini hissetmişti. Ama kendisinden korkmuştu. Bu yüzden de yalnız kalmak istemiyordu.

"Balo henüz bitmedi," dedi Beth. "Biraz acele edersen, belki o..." Duraksadı. Bu, aralarında yaptıkları sessiz bir anlaşma gibiydi. Beth asla Reed'den bahsetmiyordu, Adam'sa Harper'dan.

Dahası, Kaia'dan ikisi de söz etmiyordu.

Adam ellerini geri çekti. Kendi salıncağına oturup sallanmaya başladı. Bir ileri bir geri sallanırken, iri ve uzun bedeni salıncağa büyük geliyor, ayakları yere sürüyordu. Yarı açık duran ağzına dolan rüzgarsa hafif bir uğultu sesi çıkıyordu.

"Neden bana iyi davranıyorsun?" diye sordu Beth onun duymayacağını düşünerek.

Ama Adam duymuştu. "Öyle istiyorum."

"Tüm yaptıklarından sonra mı?"

Adam sallanmayı kesip ona döndü. "Beth, artık her şey bitti," dedi sert bir ses tonuyla. "Olanları unutup hayatına devam etmelisin."

Beth evet manasında başını salladı. Keşke her şey Adam'ın dediği gibi kolay olsaydı.

Adam aniden ayağa fırladı. "Haydi, dans edelim."

"Ne?"

Adam sırtıyordu. Beth karanlıkta bile yıllar önce Adam'a aşık olmasına neden olan o masum gülümsemeyi görebiliyordu. "Balo gecesi değil mi? Ne duruyoruz, dans edelim!"

"İyi de baloda değil ki. Bana bakmak için baloyu kaçırıyorsun." Reed yanlarından ayrılırken, Beth bir daha asla darmadağın olmayacağına dair yemin etmiş olmasına rağmen, ağlamak üzereydi. Bir daha asla ama asla Adam'ın onu toparlamasına müsaade etmeyeceğine karar verdiği halde, Adam'ın ona sarıl-

masına, teselli edip güvenli bir yere götürmesine izin vermişti.

"Tamam, bana borçlu ol," dedi Adam. Beth'i elinden tutup ayağa kaldırdı.

Beth'in elbisesinin etek kısmı toz toprak içinde kalmıştı. Ama önemli değildi. Nasıl olsa bu elbiseyi bir daha asla giymeyecekti. "Müzik yok."

Adam güldü. "Hayatta şarkı söyleyemem. Artık hayal gücünü kullanıver."

Beth, Adam'ın onu belinden kavramasına izin verdi. Kollarını Adam'ın boynuna doladı. Cırcır böceklerinin ve rüzgarın sesini dinleye dinleye dans etmeye başladılar. Beth gözlerini yumup yine Adam'ın duymayacağını umduğu bir soru sordu.

"Onu seviyor musun?"

Bu sefer, Adam onu duymamıştı.

Ya da duymamış gibi yapmıştı.

Haven Lisesi Okul Aile Birliği'nin mezuniyet balosundan sonra düzenlediği etkinliklerde ne ararsanız vardı: Tırmanma duvarı, bir sıra oyun makinesi, bir karting pisti, kasabadaki her restorandan gelmiş yiyecekler ve tabii sarhoş, minnacık, dapdaracak elbiseler giymiş bir sürü güzel kız.

Kane hiçbirisine dokunamayacaktı.

Hatta onlara bakması da mümkün değildi.

"Ne dedin?" Kane bakışlarını güçlükle yasak meyvelerden yanındaki kıza çevirdi. O kız arkadaşındı. Kane bu iki sözcüğün onu düşündüğü kadar da etkilemediğini ve yerle bir etmediğini fark ettiğinden çok şaşırmıştı. Sadece hastalanacağı bir günün öncesinde ya da dağıttığı bir günün ertesinde hissettiği gibi hissediyordu.

"Onlarla gitmek isteyip istemediğini sordum," dedi Miranda. Okuldan erken ayrılan ve kasabanın ücra bir yerinde veri-

lecek olan mezuniyet partisine gitmek üzere olan grubu işaret etti. Bu çocukların parti anlayışı, "ot içmek, salak salak muhabbet etmek ve doyasıya seks yapmak"tan ibaretti. Şafak sökene dek sırasıyla aynı şeyleri yaparlardı. İğrenç mezuniyet balosunu unutmanın başka bir yolu yoktu.

"Hayır," dedi Kane, Miranda'nın elini tutup. Çiftler böyle davranırdı, değil mi? "Ama sen istersen..."

"Eğlenceli olabilir," dedi Miranda.

Miranda mı söylüyordu bunu? Miranda o partinin, ancak gözüne kalem sokmak kadar eğlenceli olacağından emindi.

"Aslında okulda kalmayı tercih ederim," dedi Kane. Yalan söylemişti. "Daha tırmanma duvarını bile denemedik. Keyifli olabilir."

Tırmanma duvarı hiç de iç açıcı görünmüyordu. Ama Kane elinden geleni yapıyordu.

Hem de nasıl yapıyordu.

Miranda gözlerini devirdi. "Bir saniye konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Tabii," diye yanıt verdi Kane. "Bu gece senin için çok özel olmalı." İşte şimdi söyledikleri *kendi* midesini bulandırmıştı. Elinden geleni yaptığı halde, Miranda bir kez daha gözlerini devirmişti.

El ele tutuşup karınlarını tika basa doyuran, oyun makine-lerin önüne ve arka bahçe kapısına sıralanmış olan öğrencilerin arasından geçtiler. Okul Aile Birliği başkanı okuldan çıktıkları takdirde, bir daha içeri giremeyeceklerini söylemişti. Miranda suratını ekşitti ve "Sanırım buna dayanabilirim," dedi.

Kane içine derin bir nefes çekti. İçerisi pamuk şekeri ve saç spreyi gibi kokuyordu. Havada resmen basmakalıp aşk şiirlerinin, beceriksizce edilen yavaş dansların ve bekaretini kaybetmek isteyen kızların kokusu vardı. Kane boğulmak üzereydi.

Miranda bir süre dikkatle onu inceledikten sonra, suratında kararlı bir ifade belirdi. "Neler oluyor, Kane? Neden böyle davranıyorsun?" diye sordu.

"Neden bahsediyorsun Miranda?"

"Şundan bahsediyorum," dedi Miranda. "Miranda mı? Ne zamandan beri bana Miranda diyorsun?"

"Tamam, Stevens olsun," dedi Kane ters ters. "Kendi gibi davranmayanlardan bahsedeceksek, ne zamandan beri salak bir ot partisine gitmek seni heyecanlandırıyor? Ne zamandan beri sürekli olarak kıkırdıyorsun?"

"Asla kıkırdamam."

Kane tiz bir ses tonuyla onun taklidini yaptı. "Ay, Kane, canım, haydi dans edelim. Bu şarkıya bayılıyorum. Kıkır kıkır. Ay, Kane'ciğim, çok komiksin! Kıkır kıkır. Ay, Kane..."

"Kes sesini."

"Bütün gece böyleydin Stevens. *Haftalardır* böylesin."

"Ya sana ne demeli?" dedi Miranda. "Sanki bir realite programındaymışız gibi sürekli olarak beni pohpohlayıp duruyorsun. O programlardaki gibi sana gül vermemi falan mı bekliyorsun?" Miranda sesini kalınlaştırdı. "Miranda, bu elbise üstüne ne kadar da yakışmış! Miranda eskiden de bu kadar güzel miydin? Miranda, sen yanımdayken ne diye diğer kızlara bakayım? En güzeli sensin!"

"Ben asla öyle konuşmam," dedi Kane alıngan bir tavırla.

"Öyle mi? Az önce şuradaki kızlara bakmıyor muydun?"

"Tabii ki hayır! Sen yanımdayken neden..." Kane sustu. Ófkeyle Miranda'ya baktı. Ne demek istediğini anlamıştı. "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu kısa bir sessizlikten sonra. "Sadece iyi bir erkek arkadaş olmaya çalışıyorum."

"Ben de iyi bir kız arkadaş olmaya çalışıyorum!"

Bir süre ikisi de konuşmadılar. Sonra aynı anda kahkahalar-

la gülmeye başladılar.

"Bu işi pek beceremiyoruz galiba Stevens, ne dersin?"

"En azından benim bir mazeretim var," dedi Miranda. "Bu işlerde çok yeniyim. Ama ya sen? Çıkuğın her kız başına bir kenara bir dolar atmış olsaydın, şu anda bir milyonerdin! Şey, teknik olarak bir erkek fahişeden farkın yok. Ama ne demek istediğimi anladın sanırım."

"Hey!"

Miranda irkildi. "Özür dilerim. Seni kırdım mı? Öyle demek istememiştim..."

"Evet, beni kırdın. Şükürler olsun." Kane ona alaycı bir bakış fırlattı. "Hiç durma, devam et." Miranda'nın ellerini tutup onu kendisine çekti. Miranda'nın narin bedenini kollarının arasına almaya bayılıyordu. "Sen sürekli dırdır eden bir salak değilsin," dedi. "Alaycı, küstah, her şeyi eleştiren..."

"Sen de sığ, düşüncesiz, egomanyak ve bencil bir ahmak-sın," dedi Miranda onun yanağını okşayarak.

"Bana karşı koyman mümkün değil," dedi Kane bilmiş bilmiş.

Miranda ona bakıp gururla gülümsedi. "Dilediğin kadar didok, seninle yatmayacağım."

"Seksten bahseden oldu mu şimdi?"

"Bir şey demene gerek yok ki!" Miranda kaşlarını havaya kaldırdı. "Seni çok iyi tanıyorum, seks manyağı. Asıl bana karşı koyamayacak olan sensin."

Kane güldü. "Bak, az önce söylediklerimi unut. Nerede şu benim uysal, kıkırdayan Miranda'm? O geri gelsin, bu Miranda sinirlerimi bozmaya başladı."

"O Miranda uyumaya gitti. Sanırım bana katlanmak zorundasın." Miranda ayak parmaklarının üstüne yükseldi.

"Günahlarının bedeli bu," dedi Kane ve onu öptü.

İçinden, *Asıl Miranda bu*, diye geçirdi. Kollarındaki kıza baktığında sık sık kendine bunu hatırlatmak zorunda kalıyordu. Olanlara hala inanamıyordu. Neyin daha tuhaf olduğunu da bilmiyordu: Asıl tuhaf olan kısa boylu, hazır cevap ve nörotik *Miranda'yı* her gördüğünde onun tenini okşamak, kızıl saçlarını yemyeşil gözlerinin üstünden çekmek ve o sabah ne tür bir dudak parlaticısı sürdüğünü anlamak için onu öpmek istemesi miydi? Yoksa tüm bunları daha önceden fark etmemiş olması mıydı?

Kane birçok konuda oldukça bilgiliydi ama kızlar en başta gelirdi. Hiçbir detayı atlamazdı. Yani, kızların kalçaları, çilli yanakları ya da şuh kahkahaları radarından asla kaçmazdı. Ancak, *Miranda* nasıl olduysa önceki aya kadar radarından kaçmıştı. Sınıfın zeki kızı, sürekli geri planda duran, sürekli hayatından şikayet eden, şikayetlerinin iki katı güvensizlikleri olan ve "sıradan bir arkadaş" olmaya mahkum kızdı o. Daha doğrusu, Kane öyle olduğunu düşünmüştü.

Kane yanılmaktan nefret ederdi. Ama hayatında bir kez olsun "geç olsun da güç olmasın" ilkesinin keyfini çıkarıyordu.

Kane ellerini onun sırtında gezdirdiğinde, parmaklarını yeşil renkli saten elbisesinden içeri usulca soktuğunda, *Miranda'nın* dudaklarının gergin ve ılık olduğunu hissetti. Onun saçlarını okşarken, *Miranda'nın* gülümsediğini fark etti. *Miranda* ellerini onun boynunun tam arkasına koyup gergin kaslarına masaj yapmaya başlamış, iyice ona sokulmuştu.

Kane gözlerini açıp *Miranda'nın* açık renkli göz kapaklarına ve yanaklarını okşayan kızıl kirpiklere bakarken, *Miranda Stevens*, diye düşündü bir kez daha. *İnanılmaz*.

Soluklanmak için ikisi de geri çekildi. Alınları hala birbirine değiyordu. *Miranda'nın* suratı al al olmuştu. "Bu ilişkiyi yürütmenin bir yolunu elbet bulacağız," dedi *Miranda*. "Öyle değil mi?"

“Er ya da geç bulacağız,” diye yanıt verdi Kane. “İkimiz de zeki insanlarız.”

“En azından ben öyle olduğumu biliyorum.”

“Söylediklerine dikkat et Stevens.” Kane onu belinden yakalayıp havaya kaldırdı. “Senden daha iri olduğumu sakın unutma.”

Miranda uzanıp Kane’i en çok gıdıklandığı yeri, yani sol köprücük kemiğinin üstünü gıdıkladı. Kane kahkahalar arasında onu yere bıraktı. Bu, onun tek zayıf noktasıydı. Birçok kişi bunu bilmezdi.

“Eee, artık birbirimize karşı dürüst olacağımıza göre...” Kane onun suratının daha da kızardığını hissetti. “Sana bir şey sorabilir miyim?” dedi Miranda.

Kane ona He-Man pozu verdi. “Evet, ben bir erkek mankenim. Neden sordun?”

Miranda hafifçe Kane’in göğsüne vurdu. “Ben gayet ciddiyim.”

“Tamam. Ben de ciddiyim.”

“Öyle mi? Pardon. Ama bizim hakkımızda ciddi bir soru soracağım.”

Kane hala partideki kızları düşünüyordu. Birçoğunun Miranda’dan daha iyi öpüştüğünü biliyordu. Birçoğu çok daha güzeldi, daha da güzel giyinirlerdi. Ama hiçbirisi ondan daha iyi değildi.

“Pişman değilim Stevens,” dedi. Onu tekrar öptü. Ona o güne dek o kadar çok yalan söylemesi gerekmişti ki bir kez olsun doğruyu söylemek harikaydı.

Adam yarı yolda olduğu yerde donakaldı. O, evinin girişindeki basamaklarda oturuyordu. Gümüş renkli elbisesi evden sızan ışıgın altında parlıyor, gür, dalgalı saçları zarif topuzundan

her an fırlayacakmış gibi görünüyordu. Ayaklarını en alt basamağa koymuştu. Ayak tırnaklarını kırmızı renge boyamıştı.

Adam'ı gören Harper, hüzünlü bir sesle "Selam," dedi. Vegas'taki o geceden beri onunla ilk kez konuşuyordu.

"Selam."

"Güzel smokinmiş." Harper geriye kaykılıp sırtını basamaklara yasladı. "Elbisem yaka çiçeğine uyuyor," dedi gülerek. "Ne komik."

Adam, Harper'ın yanına oturdu. Ellerinin birbirine ne kadar yakın durduğunun ve aralarındaki mesafenin farkındaydı. "Burada ne işin var Grace?" diye sordu yavaşça.

"Tebrikler." Harper elini arkasına götürdü. Sonra ona altın rengine boyanmış, sahte taşlarla süslü kartondan bir taç uzattı. "Balo kralı oldun."

Adam tacı alıp basamaklara koydu. Aniden baloda neler olmuş olabileceği ve kaçırdığı onca şey geldi. "Balo kraliçesi de..."

Harper evet manasında başını salladı. "Benim olacağım beliydi," dedi. Harper bunu eski Harper gibi söylemişti. Ancak ses tonundaki küstahlık öylesine silikti ki Adam onun isteyerek mi böyle konuştuğunu anlayamadı.

"Tebrikler," dedi. Balo kralı ve kraliçesi geleneklere uygun bir biçimde spot ışıklarının altında dans ederlerdi. Adam orada olmuş olsaydı...

Harper gülümseyecekmiş gibi ağzını açtı ama gülümsemedi. "Evet, cidden gurur duydum," dedi. "İstedğim her şey gerçek oldu." Sesinde yine eskisi gibi hafif bir burukluk vardı ama başka bir şey söylemediği için Adam yine kararsız kaldı. Harper üzgün görünüyordu.

"Neden buraya geldin?" diye sordu Adam bir kez daha.

Harper başını önüne eğip gümüş renkli ufak çantasının sapıyla oynamaya başladı. "Onun eski kız arkadaşın olduğunu

biliyorum,” dedi yavaşça. “Yaptığı onca şeyden sonra onu hala umursadığını da biliyorum...” Yutkundu. “Onca şeyden sonra... Bana inanmayabilirsin ama ben bile bu işte sırf onun suçlu olmadığını biliyorum. Hapse gitsin ya da hayatı boyu acı çeksin de demiyorum. Terasta onunla birlikte olan bendim Adam. Onu...”

“Biliyorum...”

“Adam, bir süre beni dinlemeni istiyorum, tamam mı?” Harper’ın sesinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. “Bırak da konuşayım. Anlaştık mı?”

Adam evet manasında başını salladı.

“Terasta onunla birlikteyken, ona söylediklerimde ciddiydim. Onunla hala arkadaşlık etmek isteyen birileri varsa, buna da karşı gelemem. Tamam. Kaia öldü. Bunu değiştiremem. Ne olursa olsun, hatta...” Harper içine derin bir nefes çekti. “Hiçbir şeyi değiştiremem. O da değiştiremez. Hayatına devam etmek zorunda. Tamam. Ama neden sen? Asıl anlamadığım bu, Adam. Neden hayatına seninle birlikte devam etmek zorunda?”

Adam hiçbir şey demeyince, Harper ona baktı.

“Artık konuşabilir miyim?”

Harper başını salladı.

“Onun bana ihtiyacı var,” dedi Adam. “Hayatında başka hiç kimse yok.”

Harper küçük bir çocuk gibi elinin tersiyle gözlerini ovuşturdu. “Ya benim de sana ihtiyacım varsa? Ya sana sensiz hayatıma devam edemeyeceğimi söylersem. Gücsüz ve yalnız olduğumu, beni ancak senin teselli edebileceğini söylersem?”

“Ciddi misin?”

Harper’ın gözleri irileşti. Sanki dediklerinin doğru olduğuna kendi de inanmak istiyordu. Ama sonra başını salladı. “Sana ihtiyacım yok. Seni istiyorum,” dedi. “Sen... bunu senin de istediğini biliyorum. İsteddiğini *görebiliyorum*.”

Adam, Harper'ın ellerini tutup dudaklarına götürdü.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı Harper. "En iyi arkadaşımın, benimsin, seni geri istiyorum."

"Böyle olmasını sen istedin, ben değil," dedi Adam. "Geri dönmemi söyle doneyim."

Harper ellerini geri çekti. "Kahveme hap koydu," dedi sakın bir tavırla. "Kahveme hap koydu ve arabayı ben kullanıyordum, Kaia öldü. Bunların senin için hiçbir anlamı yoksa..."

"Tabii ki var!"

"Onun hapse tıkmaması gerek."

Adam gerildi. "Bana kimseye bir şey söylemeyeceğine söz..."

"Yapma." Harper'ın sesi buz gibiydi. "Sakin onu savunma. Sakın onu bana karşı savunmaya kalkışma. Yapma."

"Harper, çok kızgın olduğunu biliyorum ama birisine bir şey söyleyecek olursan..."

"Kes sesini!" Harper elini yere vurdu. Sonra yavaşça "Kimseye bir şey söylemeyeceğim," dedi. "O batarsa, ben de batarım. Direksiyondaki bendim."

Adam uzanıp omzuna dokunacak oldu ama Harper Adam'ın elini itti. "Ben, o değilim," dedi ters ters. "Bana acımana ihtiyacım yok. Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Asıl sorun da buydu ya. Harper güçlüydü. Beth gibi ona ihtiyacı yoktu. Adam ona sırtını dönemezdi. Bunu istese de yapamazdı.

Adam'ın ne istediği mühim değildi. Hele olanlardan sonra... Adam gözlerini her yumduğunda, terasta Beth'in sarı saçlarının uçtuğunu, onun ta kenara yanaştığını görüyordu. Ölüme öylesine yaklaşmıştı ki...

Bunun bir kez daha tekrarlanmasına asla müsaade edemezdi.

"Her ikimize de sahip olamazsın Adam. Bunu biliyorsun,

değil mi? Onun bana ve Kaia'ya yaptıklarından sonra... Hiçbir şey olmamış gibi davranamazsın. Hele..." Harper başını salladı. "Önemli değil," dedi. "Sadece söylemeni istiyorum. Sanırım buraya da bu yüzden geldim. Bana bakıp söylemeni istiyorum. Onu seçtiğini suratıma söyle."

"Kimseyi seçmiyorum," dedi Adam.

"Doğru, seçmiyorsun." Harper başını salladı ama ona bakmadı. Sırtını kamburlaştırmış, çenesini göğsüne dayamıştı. Ağlamıyordu. Başını kaldırıp ona baktı ve "O halde, işimiz bitti," dedi.

"Harper, keşke..."

"Bana bir iyilik yap da bu konuşmayı yaptığımızı unut, tamam mı? Çok utanıyorum."

"Utanmana gerek yok. Geldiğine sevindim." Adam bunları kayıtsızca söylemişti. Sanki evinde düzenlediği bir partiden ayrılmak üzere olan bir konuğu uğurlar gibi konuşmuştu.

"Artık içeri girsene iyi olacak." Harper elleriyle ağzını örttüğü için sesi boğuk çıkıyordu. "Ben biraz burada oturacağım."

"Peki," dedi Adam ayağa kalkarken. Harper onun basamaklardan yukarı çıkıp eve girişini izlemedi. Sokağa bakıyordu. Adam kapıda duraksadı. "Gracie?"

Harper yanıt vermedi.

"Sen..." Ona ne kadar güzel göründüğünü söylemek istiyordu. Ama o gece Beth'e de aynı şeyi söylemişti. Harper'a aynı şeyi söylese, nedense onun Beth'e de bunu söylediğini anlayabileceğini hissetti. Bu sefer, işler sarpa sarardı. "Kendine dikkat et, olur mu?"

"İyi geceler Adam"

Adam içeri girdi ama uzunca bir süre kapı deliğinden onu gözetledi. Harper bu süre boyunca kapıya hiç dönmediği için Adam onun suratını göremiyordu. Kimildamadan yerinde otu-

ruyordu. Adam yukarı çıkıp smokinini çıkardı, dişlerini fırçaladı, yüzünü yıkadı. Tekrar aşağı kata indiğinde, Harper hala oradaydı. Adam onun saatlerce orada oturacağını tahmin ettiğinden uyumak üzere odasına girdi.

Ama Harper'ın sabah orada olmayacağını biliyordu.

"Yünlük al
yılığın u
"İçine
bir kitap
yin var?"
"Lise
etmedik
"Lise
hal burad
Miran
sonra mı?
"Neyi
"Yılığ
şeyleri, se
Kane
Miranda'n
kesin ortas
gelmemişti

B ö l ü m

3

“Yıllık *almayan* mı var?” Miranda dolabını açıp ellerini deri kaplı yıllıkın üstünde gezdirdi. “Neyin var senin?”

“İçinde nefret ettiğin insanların fotoğraflarının bulunduğu bir kitap için yüz dolar mı?” dedi Kane hayretle. “Asıl *senin* neyin var?”

“Liseden kurtuluyoruz,” dedi Miranda. “Ufak bir ödülü hak etmedik mi yani?”

“Liseden kurtulmanın tek bir ödülü var,” dedi Kane. “Derhal buradan gitmek.”

Miranda yıllığı Kane’in göğsüne vurdu. “Şimdi mi yaparsın, sonra mı?”

“Neyi?”

“Yıllığımı imzalamayı şapşal. Hakkımda düşündüğün güzel şeyleri, senin için ne anlam ifade ettiğimi yaz bakalım.”

Kane eğilip yanağıyla Miranda’nın boynunu okşadı. Miranda’nın yanakları keyiften al al oldu. Aleni bir biçimde herkesin ortasında öpüşüp koklaşan çiftlerden olacakları hiç aklına gelmemişti ama öpüşüp koklaşma işine doyamıyordu doğrusu.

Kane onu dolapların arkasına çekip "Neden ikimize de vakit kazandıracak bir şey yapmıyoruz?" diye fısıldadı. "Sana hemen buracıktan senden ne kadar..."

"Geary, selam!"

Kane'in eski takım arkadaşları koridora doluşunca, ikisi de geri çekildi. İçlerinden biri yıllığını açıp Kane'in isminin üstündeki resmi gösterdi. Resimde orta parmağı havada olan bir el vardı. "Oğlum bu ne harika bir fotoğraf ya! Yoksa yıllık komite-sindeki hatunlardan biriyle işi mi pişirdin?"

"Umarım poposu çirkin olan kız değildir," dedi bir diğer takım arkadaşı gülerek. "Çünkü kız beş para etmez."

"Kendime göre yöntemlerim var," dedi Kane istifini bozmadan. Miranda yavaş yavaş Kane'in yanından uzaklaştı. Kane onu durdurmaya yeltenmedi.

Kane'in fotoğrafını beğendiğini söyleyen çocuk, "Vay, minik de buradaymış," dedi Miranda'ya bakarak. "Orada olduğunu görmemiştim." Miranda'nın elinde yıllık olduğunu fark edince de "Son sınıf mısın?" dedi hayretle. "Ben seni daha birinci sınıfta sanıyordum."

Miranda bu çocukla yedi senedir aynı okulda okuyordu. Hatta ortaokuldayken, beden derslerini bu çocuğun koca kafasına bakarak geçirmişti. Belli ki çocuk ondan pek etkilenmemişti.

"Kane, benim gitmem gerek," dedi Miranda alçak sesle. "Derse geç kaldım, bir de sonra sınav var..."

Kane onun saçlarını karıştırdı. Miranda'nın bundan ne kadar nefret ettiğini bir türlü anlamamıştı. Saçlarını karıştırdığında, Miranda tıpkı küçük bir çocuğu andırıyordu. Zaten boyu kısacıktı. Arkadaşlarına döndü ve "Stevens zeki kızdır," dedi.

Miranda yanaklarının kızardığını hissetti. "Kane..."

Diğer çocuklardan biri Kane'in sırtına bir şaplak indirdi ve "Seninle takılmamayı bilecek kadar da zeki değil galiba," dedi

gölerek. "Ama gerçek bir erkekle çıkmak istersen..."

"Kes şunu O'Hara," dedi Kane. Kolunu Miranda'nın beline dolayıp onu kendisine doğru çekti. "O, benim."

Tüm bu konuşma, takım arkadaşlarının birbirlerine karşı davranışları son derece ilkeldi. "Kimsenin malı değilim," dedi Miranda geri çekilerek ters ters.

Çocuklar gülüştüler. "Geary, dikkat et. Bu kız çetin ceviz. Sakın seni parmağında oynatmasın ha!"

Kane sırıttı. "Aramızda olanları size anlatacak değilim beyler. Birisi bir diğerini parmağında oynatacaksa, o..."

"Gidiyorum," dedi Miranda yüksek sesle.

Kane ona bakmaya bile tenezzül etmeden omuzlarını silkti. "Tamamdır. Sonra görüşürüz Stevens."

Miranda gözlerinden adeta alevler saçarak ona baktı. "Tamam, görüşürüz," dedi. Sonra da hışımlı yanlarından uzaklaştı.

Kane onu tam derse girmeden yakaladı. Miranda onu görmezden gelmeye çalışsa da beceremedi. Kane çantasının sapını tutup çekti.

"Sınavım var," dedi Miranda.

"Çılgınsın."

Miranda sinirden ne yapacağını bilemez haldeydi. "Zeki kız ha?"

"Neden geriliyorsun?"

"Neden ahmak gibi davranıyorsun?"

Kane içini çekti. "Hani kendimiz gibi davranacaktık? Biraz eğleniyordum işte. Birlikte iyi vakit geçirmeye çalışmayacak mıydık?" Miranda'nın atkuyruğu biçiminde bağladığı saçını çekti. "Biliyor musun, bir erkek bir kıza ancak ondan hoşlandığı zaman sataşmış."

Miranda gülümsemeden edemedi. "Arkadaşlarının hepsi geri zekalı."

"Kesinlikle haklısın."

"Sınavım az sonra başlayacak," dedi Miranda. "Artık sınıfa girmem gerek."

"Dur." Kane onu durdurup elini uzattı. "Yıllık ne olacak?"

Kane'e kızmak imkansızdı. Miranda ona yıllığını uzattı. "Güzel bir şeyler yazıver."

"Ben her zaman güzel şeyler yazarım," dedi Kane kaşlarını oynatarak. Sonra ona doğru eğildi. "Sana sınav hakkında söylemem gereken bir şey var."

"Ne?"

Kane onu öptü.

O gün, Kane nihayet yıllığı Miranda'ya geri verdiğinde, Miranda'nın tek düşünebildiği Kane'in öpücüğünün ne kadar tatlı, yumuşacık ve şefkatli olduğuydu. Kane'in o gün ne tür densizlikler yapmış olduğu da önemli değildi. Kane'in yıllığına yazdıklarını görünce, Miranda büyük bir hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Butun gününü Kane ne yazacak diye beklen- ti içinde geçirdiği için de kendine kızdı. Aklında sadece onun öpücüğü vardı.

Stevens,

O ağzın, tartışmaktan başka şeyler de yapabileceğini kim bilebilirdi? Sen vefakar, insanın içini ısıtan kızıl saçlı bir hatunsun. Yıllık saçmalığını boş ver. Kocaman bir yüreğin var. Ama benimki daha da büyük... O yüz- den, her ikimiz de bu işten kazançlı çıkacağız.

KG

Miranda içinden, *Bunun hiçbir anlamı yok,* diye düşündü. Erkekler hissettiklerini kolay kolay söze dökemezler, yıllıklara yazmazlardı. Kane'in bunu yapacağını ne kadar umut etmiş olsa da onun yıllığa romantik birkaç satır yazmayacağını gayet iyi

biliyordu. Ama erkekler böyle davranırsalar da bu, onların hissiz olduklarını göstermiyordu. Miranda'nın ona hiçbir şey söyletmesine gerek yoktu. Kane'in bir şey yazmasına da gerek yoktu.

Kane onu öpmüştü ya... Tek bir öpücük yeterdi.

Adam elindeki mavi renkli kağıdı tortop edip çöp bidonuna fırlattı. Tam isabet!

Mavi renkli bir izin kağıdı hiç de hayra alamet değildi.

Çalışma saatine giren öğretmen ona anlayışla bakıp sınıftan çıkmasını işaret etti. Adam sınıftan çıkıp rehberlik odasına gitmek için uzun koridorda yürümeye başladı. Ne hata yaptığını anlayabilmek için de bir yandan, son birkaç haftadır olan biteni düşünüyordu. Bayan Campbell'ın minnacık, tıka basa evraklarla dolu odasına son gittiğinde, kadıncağz ta Ben Franklin zamanından kalmış gibi görünen demode gözlüklerini takmış, ona bir ihtar çekmişti. Ya notlarını yükseltecekti ya da mezun olamayacaktı.

Tabii, açık açık böyle dememişti.

O sıralarda rehberlik öğretmeninden, okuldan ve hayatından nefret eden Adam sadece onun talimatlarını yerine getirmeye çalışmıştı. Fazlasıyla vasat olan notları güvenebileceği tek şeydi. Rehberlik öğretmenin odasının kapısını açtı. Kadının her daim karamela ve bazen de keskin sigara kokusuyla kaplı odasına girmeye hazırlandı. Sonra, en tatlı gülümsemesiyle Bayan Campbell'ı okulun en başarılı, en fazla rekor kıran, Amerikan halkının gurur kaynağı bir sporcu olduğuna ikna etmek üzere içeri girdi.

Keşke hiç zahmet etmeseydi.

"Antrenör Wilson?" dedi Adam şaşkınlıkla.

Bay Wilson'ın iri bedeni, masanın üstündeki kurmalı oyuncak bebeklerle porselen bibloların ardında güçlkle seçiliyordu.

"Spor salonunda tadilat varmış. Rehberlik öğretmenin burada görüşebileceğimizi söyledi." Antrenör ayağa kalktı ve "İşte yıldızımız bu," dedi.

Antrenör Wilson'ın karşısında oturmakta olan adam ayağa kalkıp hararetle Adam'ın elini sıktı. "Memnun oldum. Antrenör Wilson bana maçlarınızdan bazılarının görüntülerini izletiyordu. Şampiyonluk maçındaki atışlarınız *harikaydı*."

Adam şaşkınlıkla antrenörüne baktı. "Şey, teşekkürler..."

"Faul atışı da mükemmeldi doğrusu," diye söze devam etti adam. "Ama genel olarak atışlarınızı biraz düzeltebiliriz. Tam yerine oturmamış ama iyi bir eğitimle hallolmayacak şey değil." Adam rehberlik öğretmenin koltuğuna oturmuş olan antrenöre dönerek "Sakın alınma Wilson," dedi.

"Konunun uzmanı sizsiniz," dedi antrenör sırtarak. "Ben sadece bir lise antrenörüyüm. Ne bilirim ki?"

"Son oynadığımızda beni on bire üç yenecek kadar çok şey biliyorsun," dedi adam.

Antrenör abartılı bir biçimde alnına vurarak "Doğru ya!" dedi. "Unutmuştum."

"Unutmuş muydun? Geçen ay tek söz ettiğin şey buydu ama."

"Şey," dedi Adam başıyla saati işaret ederek, "az sonra bir sonraki dersim başlayacak."

Adam, "Ne kadar kabayım," dedi Adam'a oturmasını işaret ederek. "İsmim Brian Foley. Antrenör Wilson'la birlikte aynı lisede okumuştuk. Kaç sene önce olduğunu ben bile hatırlamıyorum."

Wilson, Adam'a imalı bir bakış fırlattı ve "Brian UC-Riverside'da antrenörlük yapıyor," dedi.

"Bak, Adam," dedi Bay Foley. "Önümüzdeki sene takımında bir boşluk olacak. Takımda yer almanı çok isterim." Adam'a üs-

tünde UCR HIGHLANDERS yazan beyazlı sarılı bir tişört fırlattı. "Bu takım için biçilmiş kaftansın."

"Ben mi? Ama... Riverside'a başvuruda bile bulunmadım," dedi Adam. "Borrega'daki devlet üniversitesine gitmeyi düşünüyordum."

UC antrenörü suratını buruşturdu. "O okulun basketbol takımı olduğuna emin misin? Beni iyi dinle Adam. Seni takımım da istiyorum. Seni takıma *alabilirim* de. Okula başvuru yapıp yapmadığın önemli değil. Belgelerini inceledim, okula kabul edilebilirsin. Hatta sana burs bile ayarlayabilirim. Biraz uğraşmam gerekecek ama... Nasıl oynadığını gördüm, tam aradığım oyuncusun."

"Bunu gerçekten de yapabilir misiniz?" diye sordu Adam duyduklarını idrak etmeye çalışarak. Borrega'daki üniversiteye gideceğine o kadar emindi ki diğer seçenekleri hiç düşünmemişti. Borrega kasabadan bir saatlik mesafedeydi, sıradan bir devlet okulundan daha iyiydi ve Harper dahil tanıdığı herkes orada okuyacaktı.

"Adam, evladım, üniversite spor hayatına hoş geldin." Antrenör Foley geriye yaslandı. "İstedikim her şeyi yapabilirim. Highlander takımına girdiğinde, sen de her şeyi yapabileceksin."

Adam, Foley'nin keskin bakışları altında ezilip büzüldüğünü hissetti. "Bilmiyorum..." Liseden mezun olmak ve bu kasabaya bir daha geri dönmemek için can atıyordu. Ancak kilometrelerce uzaklıktaki, kimseyi tanımadığı yabancı bir okulda okumak ve daha da fazla çalışmak fikri karşısında afallamıştı. Bunun ne anlamı vardı? "Derslerle aram pek iyi değil," dedi.

"Morgan, biraz düşün," dedi Antrenör Wilson. "Beklediğin fırsat ayağına geldi. İnan bana, bunu elinden kaçırmak istemezsin. Bu teklifi iyi düşün derim."

"Hemen karar vermesine gerek yok," dedi UC antrenörü ayağa kalkarak. Uzanıp bir kez daha Adam'ın elini sıktı. "Karar vermek için iki haftan var." Adam'a bir kartvizit uzattı. Adam elindeki karta bakakaldı. Hala duyduklarının gerçek olduğunu inanamıyordu. Ama kart yeterince gerçekti. Her iki antrenör de son derece ciddiydi. "Teklifle ilgilenecek olursan, beni Haziran'ın 14'üne kadar ara. Yoksa fırsatı kaçıracaksın." Foley, Wilson'a el salladı ve kapıya yöneldi. Kapıda dönüp Adam'a son bir kez baktı. "Antrenörün zeki adam," dedi. "Sana iyi tavsiyelerde bulunuyor. Onun da dediği gibi bu teklifi iyi düşün Adam. Faul atışı yapacaksın evlat, tek atış yapmaya hakkın var."

Bayan Polansky, Beth'in yıllıkını abartılı bir tavırla imzalarken "Seni çok özleyeceğim," dedi. Kadının fotoğrafı, Bay Powell'in fotoğrafının yılıktan son anda çıkarıldığı boşluğun tam yanındaydı. Fotoğraf çıkarıldıktan sonra, yıllık komitesinin o sayfayı dolduracak vakti bile olmamıştı. Yılığın tam basılacağı sırada, Haven Lisesi öğretmenlerinden birinin sahte bir isimle okulda çalıştığını ve reşit olmayan bir genç kızla yaşadığı seks skandalı yüzünden polisten kaçtığını yeni öğrenmişlerdi.

Gerçi Beth, Powell'in nasıl bir adam olduğuna dair onlara bir şey söyleyebilirdi. Hala Powell'in ekşi nefesini ve onu zapt etmeye çalışan güçlü ellerini omuzlarında hissedebiliyordu. Ama kimseye bir şey anlatmamıştı. Bu da yapmış olduğu bir diğer büyük hataydı.

Beth eski günleri hasretle anarak, ortaokul İngilizce öğretmenine "Ben de sizi özleyeceğim," dedi. Ortaokuldayken her şey ne kadar da kolaydı. O zamanlar hayat kolaydı.

"Hiç sanmam," dedi öğretmeni gülerek. İngilizce öğretmeni nadiren gülümsediğinde birkaç yaş daha genç görünürdü. Beth, Bayan Polansky'nin ta annesiyle babasının bu okulda okudu-

ğu zamandan beri Haven'da çalıştığını biliyordu ama kadının altmış yaşlarında olduğuna inanmak hala ona güç geliyordu. "Berkeley'ye başladığında, hepimizi unutacaksın... Gerçek eğitimin nasıl bir şey olduğunu o zaman anlayacaksın."

Beth kıpkırmızı kesildi. Suratına düşen sarı saçlarını geriye atmadı. "Şey, Berkeley'ye giremedim," dedi. Hayallerini süsleyen okula kendisi için bir referans mektubu yollayan Bayan Polansky'ydi.

Öğretmeni dudaklarını büzüp başını salladı. "Önemli değil, önemli değil," dedi sert bir tavırla. "Başka iyi okullar da var. Senin gibi öğrenciler hangi okula giderlerse gitsinler mutlaka başarılı olurlar. İkinci seçimin neydi? Yanlış hatırlamıyorsam, UCLA'ydi, değil mi?"

Beth sıkıntıyla boynunu ovuştururak evet manasında bir şeyler mırıldandı. Başını hafifçe kapıya çevirip bu konuşmadan nasıl sıyrılabileceğini düşünmeye başladı.

"Kabul edildin değil mi?"

Beth bir kez daha evet manasında bir şey mırıldandı.

"Ne dedin?" diye sordu Bayan Polansky sert bir ses tonuyla.

"Evet, kabul edildim," dedi Beth içini çekerek.

"O halde, kendine bir çeki düzen ver," dedi öğretmeni. "Gençliğimde bir süre ben de Los Angeles'ta yaşamıştım. Çok uzun bir süre önceydi tabii. Los Angeles'ın fazlasıyla egzotik bir yer olduğunu söyleyebilirim. Eminim ki senin gibi bir kız oraya mükemmel uyum..."

"Oraya gitmeyeceğim," dedi Beth. Bunu tıpkı kolundan bir yara bandını hızla çeker gibi bir çırpıda söylemişti. Ama canı yine de acımişti.

"Neden?"

Beth sınıfın ön tarafındaki sıralardan tekine oturdu. Sanki bu anı daha önce de yaşamıştı. Bayan Polansky, Hamlet'in üçün-

cü perdesindeki davranışlarını yorumlarken, ortaokul mezuniyet balosuna giydiği elbiseyi Adam'ın beğenip beğenmediğini düşündüğü bir zamanı anımsadı.

"Bu sene ummadığım şeyler yaşadım ve okula kabul edildiğim halde gitmemeye karar verdim," dedi Beth. Ertesi gününü bile nasıl atlatacağını bilmezken, gelecekle ilgili planlar yapmanın saçma olduğunu düşündüğünü ona söylemedi. Bir sonraki seneyi de ot içen erkek arkadaşıyla bir koltuğa serilip keyif yaparak geçirmek istediğini, ot içerek her şeyi nasıl unutmayı planladığından da bahsetmedi.

"Neden böyle aptalca bir şey yaptın?" dedi Bayan Polansky ters ters.

Beth irkildi. "Sanırım aptalım."

"Hiç de değilsin." Bayan Polansky yanındaki sıraya oturdu. Tekrar konuşmaya başladığında, ses tonu daha sevecendi. "Neler oldu?"

Beth omuzlarını silkti. "Bir hata yaptım."

"Düzeltilme şansın var mı?"

"Hayır." Bunu denemişti elbet. Babası da rehberlik öğretmeni de denemişti. Ama yanlışlıkla verdiği kararı değiştirmesi mümkün olmamıştı. "Son başvuru tarihini kaçırdım," dedi. "Okul bana hala bir şans tanımaktan yanaydı ama... Burs hakkımı kaybettim. Burs olmadan da..." Beth yine omuzlarını silkti. Para olmadan, o okulda okuması mümkün değildi. Bunu zaten biliyordu. Burs kazanmak için yıllarca bu kadar çok çalışmıştı. Mükemmel bir öğrenci olmadığı sürece, burs alamayacağını kendi de gayet iyi biliyordu. Bunu başarmıştı. Hayatını allak bullak eden olaylar zinciri başlayana dek her şey yolunda gitmişti. Sonra her şeyi bir çırpıda elinin tersiyle itmişti. "Belki gece okuluna gidebilirim... Yakınlardaki devlet okullarından birine devam edebilirim..."

Bayan Polansky yıllığı ona geri uzatıp ayağa kalktı. "Pekala, yıllığı imzaladım. Eminim ki her şey yoluna girecektir."

"Özür dilerim," dedi Beth.

"Ne için?"

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için."

"Saçmalama," dedi öğretmeni. "Beni değil, kendini hayal kırıklığına uğrattın."

Bunu duymak Beth'i hiç ummadığı kadar sarstı.

Harper ağzına yağlı bir patates kızartması dilimi atıp bir yudum da diyet kola içti. Zevksiz, floresan ışıklarla süslü dekoru sanki Sistine Kilisesi'ndeymiş gibi süzen Miranda'ya dönüp "Buranın tam olarak nesini özleyeceksin yahu?" diye sordu.

Miranda, bir eliyle kolunu okşayan, diğer eliyle de tabağından kızarmış patates dilimleri yürüten Kane'e sokuldu. "Bunu," dedi. "Bizi."

"İyi de birbirimizi her gün görüyoruz Rand," dedi Harper. "Hem önümüzdeki sene bu kasabadan kurtulup kendi dairemize taşınmayacak mıyız? Birbirimizi daha sık görüyor olacağız." Başıyla Kane'i işaret etti. "Erkek arkadaşına gelince... Onu o kadar sık görmesem de olur hani."

Kane ona muzip bir gülümsemeyle yanıt verdi. "Beni özleyeceğini sen de biliyorsun. Bensiz ne yapacaksın?"

"Keyfime bakacağım," dedi Harper tatsız tatsız.

"Hayatın bensiz çok renksiz olacak," dedi Kane.

"Yapma Geary, her konuda haklı çıkmayı kafana ne kadar taktığını biliyorum. Neden dediğini ispatlamıyorsun? Git ve buraya bir daha asla geri dönme. Sana arada bir e-posta atıp burada işlerin nasıl gittiğini anlatırım."

Kane masadaki pipetlerden birini alıp ambalaj kağıdının bir tarafını yırttı. Sonra da pipeti dudaklarına götürüp kağıdı

Harper'ın suratına üfledi. "Sabırlı ol Grace. Sabreden derviş muradına eremiş."

Harper sırttı. Miranda'nın dudaklarının titremeye başladığını fark etmişti. *Aptal*, dedi içinden. Miranda yıllarca Kane'in hayalini kurmuştu. Onunla nihayet çıkmaya da başlamıştı. Ama Kane tam üç ay sonra doğudaki bir üniversiteye başlayacaktı. Harper işi şakaya vuruyordu.

"Uzun süre bekleyeceğim desene," diye yanıtı yapıştırdı. "Sonbahara daha çok var. Mezuniyet törenine de sanki daha asırlar var."

"Sadece iki hafta kaldı," dedi Miranda tabağındaki yiyecekleri didiklerken. "Her şey bitmeden önce buraya son bir kez gelmek istedim, o kadar. Eski günlerdeki gibi."

Güzel Elliler restoranı, sıvası dökülmüş duvarları, yıpranmış posterleri ve Taş Devri'nden kalma hoparlörlerinden yükselen Buddy Holly şarkılarıyla tam da nostalji yapılacak yerdi. Dokuzuncu sınıftan beri buraya haftada birkaç gece gelirlerdi. Muhteşem dörtlünün, yani Harper'ın, Kane'in, Miranda'nın ve Adam'ın en sevdiği yerlerden biriydi.

Şimdiyse, Kane'le Miranda birbirlerinin gözlerinin içine baka baka, aynı bardaktan bir milkshake içerken, Harper tek başına karşılarında oturmakla yetinmek zorundaydı.

"Çok şapşalsın," dedi Harper en yakın arkadaşına.

Miranda fotoğraf makinesini çantasından çıkartırken "Şapşal deyince aklıma geldi," dedi.

Harper elleriyle suratını örttü ve "Yeter, artık çekme!" diye bağırdı. Miranda son birkaç haftadır nereye gitseler fotoğraf çekiyordu.

"Yeter!" Kane fotoğraf makinesini Miranda'nın elinden almayla çalıştı. Miranda'ya makineyi vermemek için direndi. "Dünyanın en sıkıcı restoranında, bir başka sıkıcı gecenin görüntülerini

çekmene hiç gerek yok.”

“Lütfen, hatırım için,” diye yalvarmaya başladı Miranda.

Kane, Harper’a baktı. Harper gözlerini devirdi. Pes edip kollarını iki yana açtı. “Arkadaşlarımız için neler yapıyoruz,” dedi ve Kane’in yanına oturmasını işaret etti. “Gel de bitsin şu iş artık.”

Kane yanına oturunca, kafa kafaya verdiler. Miranda makineyi ayarladı. “Güzel şeyler düşünün bakayım!”

Flaş patlarken, Harper’ın suratı allak bullak oldu. Kaşlarını çattı, ağzını hayretle açtı ve tüm suratını bir dehşet ifadesi kapladı. Çünkü flaş patlamadan hemen önce, kapıya bakmak gafletinde bulunmuştu. Sarışın, yanık tenli ve güzel, yani mükemmel çift içeri girmişti. El ele tutuşmuyorlardı ama bir çift oldukları her hallerinden belliydi. Bu, hemen fark ediliyordu.

İşin kötüsü, mükemmel çift masalarına doğru geliyordu.

“Onun burada ne işi var?” diye sordu Harper tiksintiyle.

Miranda önce arkasına, sonra gözleri fal taşı gibi açılmış halde Harper’a baktı. “Bilmiyorum, ben onun geleceğini...” Dönüp Kane’e baktı. “Sen biliyor muydun?”

Kane parmaklarını masaya vurdu. “Onu beraberinde getireceğini bilmiyordum.”

“Ne diye onu da çağırdın?” diye sordu Miranda öfkeyle.

“Onun gelmeyeceğini sanıyordum,” dedi Kane başıyla Harper’ı işaret ederek. “Bana öyle demiştin ya?”

“Sana onun gelebileceğini söylemiştim.”

“İyi de artık bunu konuşmak için çok geç değil mi?”

“Yine de bana böyle bir ihtimal olduğundan bahsedebilirsin,” diye sızlandı Miranda.

“Söyledim ya?”

“Boş verin çocuklar,” dedi Harper. “Önemli değil. Olan oldu artık. Gidiyorum.” Adam’la Beth masaya gelince, Harper ayağa fırladı. Beth’in üstünde açık yeşil renkli, beyaz puanlı bir elbise

vardı. Beline, yetişkinlerin gittiği golf turnuvası sonrası takıkları türden beyaz bir kemer takmıştı. Kemeri modaya uygun olsun olmasın, üstündeki elbise yanık tenini ve uzun ince bedenini daha da hoş hale getirmişti. *Parti Bebeği*, dedi Harper içinden. *Nihayet Barbie, Ken'i bulmuş!*

"Harper!" dedi Adam şaşkınlıkla. "Burada olacağını bilmiyordum."

"Değilim zaten," diye yanıt verdi Harper. "Bu sadece optik bir yanılsama. Bir saniye sonra burada olmayacağım."

"Ama gitmene gerek yok ki..."

"Var." Harper öfkeyle Beth'e baktı. Beth en azından bakışlarını başka bir yöne çevirmek inceliğine bulunmuştu. "Gitmem gerek."

Miranda, Harper'ı kapıda yakaladı. Restoranın hemen dışında, kırmızılı mavili neon ışıklarının altında dikilirlerken "Sakin gitme," dedi ona.

"Burada oturup ikisini izleyemem," dedi Harper. "Bunu sen de biliyorsun."

Miranda içini çekti. "Evet, biliyorum. Sadece..."

"Rand, daha çok vaktimiz var," dedi Harper. "Bir başka gece toplanıp yağlı patates kızartması yeriz."

"Ama sanki her şey..." Miranda başını salladı. "Sadece bir kez olsun eski günlerdeki gibi olalım istemiştim."

"Artık eski günler diye bir şey yok," dedi Harper. "Hem belki de eski günler düşündüğün kadar güzel de değildi."

"Belki." Miranda hüzünlü bir biçimde gülümsedi. "Seninle gelmemi ister misin?"

Harper arkadaşını omuzlarından tutup restoranın girişine göz attı. "Ben iyiyim," dedi. "Kane'in yanından ayrılma. Keyfini ze bakın. O kızın üstüne kaynar su dökersen, ne ala."

Miranda ona sarıldı. "Tamam, seni sonra ararım. İyi geceler."

"Tamam." Sanki her şey tamamdı. Miranda içeri geri dönerken, Harper da evine doğru uzun bir yürüyüşe başlamıştı. Hava kararalı henüz birkaç saat olmasına rağmen, sokaklar bomboştu. Dükkanlar kepenkleri kapatmışlar, insanlar boğucu çöl havasından, fazla para harcamadan bir süreliğine kaçmak için barlara akın etmişlerdi. Ay kocaman bir bulutun ardına sığınmıştı. Harper sokak lambalarının titrek ışığı altında dapdaracık sokakta yürürken, dünyada bir tek kendisi varmış gibi hissediyordu. Daha doğrusu, bir önemi olan tek kişiymiş gibi hissediyordu.

Eve varmasına birkaç sokak kala cep telefonu çaldı. Arayan kişinin numarası tanıdık değildi. Bir başka zaman olsa, Harper telefona yanıt vermez, numarayı da engellerdi. Ancak kendi sesi dışında bir ses duymaya ihtiyacı vardı. "Alo?"

"Selam, ben Jake."

Harper yanıt vermeden önce tereddüt etti. Zihninde bu ismi tanıdık bir suratla eşleştirmeye çalıştı.

Telefondaki kişi, "Jake Oberman?" deyince, isimle surat da eşleşiverdi. Suratı köşeli, koyu renk gözlü, yumuşacık dudaklı, gözlerinin üstüne sürekli düşen saçları olan Jake. Jake Oberman: Son sınıf öğrencisi, oyun kurucu ve Harper'ı baloya götüren genç. Harper'ı dans pistinde kurtaran, mükemmel bir centilmen gibi davranan, onu evine kadar arabasıyla götüren, ona kapıyı açan, evinin kapısına kadar eşlik eden, minnacık bir iyi geceler öpücüğü veren ve randevularını saat on birden önce bitirdiği için Harper'a tek bir sitem bile etmeyen Jake.

"Selam, n'aber?" dedi Harper bezgin bir ses tonuyla.

"Kasabaya geldim de," dedi Jake. "Grace'e yani... Şu anda Kayıp Eşya Bürosu'ndayım."

"Orayı biliyorum ve nefret ediyorum."

"Çok haklısın, burası resmen çöplük," dedi Jake. "O yüzden az sonra buradan çıkacağım. Bir şeyler atıştırmak ister miydin?"

"Ne o, yoksa bana çıkmak mı teklif ediyorsun?" diye sordu Harper, belli belirsiz cilveli bir ses tonuyla. "Beni aramak için biraz geç kalmadın mı?"

"Eyvah, sen de şu kuralları olan kızlardan değilsindir umarım," dedi Jake. "Bilirsin ya, bu kızları en az üç gün önceden araman gerekir. Kendileri erkekleri asla aramazlar ve üçüncü randevuya kadar da öpüşmezler. Ne saçmalık ama!"

"Ya ben de öyleysem?"

"O zaman saçmalamıyormuşsun gibi davranırım. Biliyorsun, ben bir centilmenim."

"Biliyorum," dedi Harper alaylı bir tavırla. "Ama soruma yanıt vermedin. Bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

"Ediyorsam ne olacak?"

"Bu işten bana ne düşecek diye düşünüyorum."

Jake güldü. Harper onun gülüşünün içten olduğunu düşündü. Gülüşü de tıpkı sesi gibi güçlüydü. "Bedavaya yemek ve benim gibi hayat dolu bir gençle iyi vakit geçirmek nasıl geliyor kulağa?"

"Hayat dolu mu?" dedi Harper. "Şimdi de beni tatlı dille kandırmaya mı çalışıyorsun?"

"Elimden geleni yapıyorum," dedi Jake. "Eee, ne dersin?"

Harper kendi sokağına varmıştı. Kaldırımında duraksadı. Kendi evi Adam'ın evinden çok daha büyüktü. Ta Grace ailesinin tüm kasabayı yönettiği günlerden kalma bir yerdi. Ailesi eve ancak bankadan kredi çekerek sahip olmuşlardı. Son sıralarda taksitleri ödemekte bile zorlanıyorlardı. Adam'ın eviye daha küçüktü ama hem evin dış cephesi yeni boya badana edilmişti hem de bahçe çok daha bakımlıydı. Adam evine iyi bakıyordu. Eskiden Grace ailesinin bahçesindeki çimleri de o keserdi. Önceleri bu işi biraz cep harçlığı biriktirmek için yapıyordu, sonralarıysa bunu kan ter içinde kaldığında tişörtünü çıkarıp

Harper'a hava atmak ve onun kendisine bir bardak buz gibi limonata getirmesi için bir mazeret olarak kullanmaya başlamıştı.

"Harper?"

"Pardon, ne demiştin?"

"Sen ve ben, romantik bir gece..." dedi Jake. "Ya da ne bileyim alt tarafı bir dilim pizza yiyeceğiz işte!"

Birkaç ay önce olsaydı, Harper hiç düşünmeden evet derdi. Zaten son sınıftaki çocukların yarısıyla çıkmıştı. O çocukların hiçbiri Jake kadar yakışıklı da değildi. Kane zevkli çocuktur doğrusu. Aslında, Jake'le çıkmak keyifli bile olabilirdi. Jake hem bir sporcu gibi yapıydı hem de bir insan gibi konuşmasını biliyordu. Bu da iyi bir şeydi. Ancak eskiden bu tür şeylerin Harper için bir önemi yoktu. O anda kendisini kimsenin istemediğini düşünüyordu. Jake'se ona çıkma teklif ediyordu. Uzun uzadıya düşünecek bir şey yoktu.

"Belki başka bir zaman," dedi Harper. Artık sesi cilveli çıkmıyordu. Yorgundu. "Olur mu?"

"Tamam, bana sözün var," dedi Jake.

Harper ona verecek zeki bir yanıt bulamadı. Umurunda da değildi. İyi geceler diyerek telefonu kapattı. Saat onu henüz birkaç dakika geçtiği halde eve girdi. Sonra, dosdoğru odasına gitti. Belki de Miranda'ya söylediği şey doğrudur. Eski günler artık geride kalmıştı.

Beth arabanın kapısını kapatıp derin bir oh çekerek yolcu koltuğuna yerleşti. "Amm da..."

"Tuhafı." Adam kontağı çalıştırdı. O gece olanları düşünmemeye çalışıyordu. Beth'i oraya götürmesi büyük bir hata olmuştu. Zaten kendisinin oraya gitmesi baştan ayrı bir hataydı. Her şeyin normale döndüğünü düşünmesi de başka bir hataydı.

"Hem de nasıl," dedi Beth.

"Özür dilerim." Adam park yerinden çıktı. Buraya eskiden Beth'i restorandaki işi bittiğinde almak için gelirdi. Eskiden burada çalışırdı. O zamanlar birbirlerine aşıklardı.

"Özür dileme," dedi Beth. "Onlar arkadaşların."

"Sen de öylesin." Adam uzanıp Beth'in omzunu sıktı. "Bu durumla baş edemeyeceklerse..." Tabii, o gece kimse bunu yüksek sesle söylememişti. Gece boyunca, Beth'le Kane pis pis bakışmışlardı. Miranda her zamanki gibi Harper'a sadık kalmış, onlara en ufak bir yakınlık göstermemişti. Bakışlarını masaya çevirmiş, düşmanla konuşmayı reddetmişti. Adam'sa ortamı yumuşatmak için gevezelik edip durmuştu. Herkesin halinden memnun olmadığını ima edecek şeyler söylemişti. Bunları konuşmak normal şartlar altında bile zor olabilirdi ama o gece hala UC-Riverside Üniversitesi'nin basket antrenörünün söylediklerinin etkisi altındaydı. Pek kendinde olduğu söylenemezdi. Tekliften kimseye söz etmemişti, daha buna kendisi inanamıyordu.

"Biliyorum," dedi Beth yavaşça. "Teşekkürler." Adam elini Beth'in elinin üstüne koyunca, Beth elini hafifçe sıktı. "Yanımda olman benim için çok anlamlı."

Adam içinden kendine kızdı. *Her zaman yanında olamadım,* diye düşündü. Gözlerinin önüne bir kez daha Beth'in terasın kenarından aşağı atlamak üzere, gözlerini karanlığa dikip bekleyişi geldi.

Radyoda eski bir Simon ve Garfunkel şarkısı çalıyordu. Adam radyonun sesini açtı.

"Bu şarkıya bayılırım," dedi Beth hafifçe gülümseyerek.

"Hatırlıyorum."

"Reed bu tür şeyler dinlediğim için benimle hep dalga geçerdi... Pardon."

Adam dönüp Beth'e baktı, sonra bakışlarını tekrar yola çevirdi. "Ne?"

"Sana ondan bahsetmemeliyim. Yani, tuhaf olmaz mı?"

Adam omuzlarını silktilti. "Olabilir, bilmiyorum. Ama kötü manada tuhaf olmaz herhalde. Ondan bahsetmek istiyorsan, edebilirsin."

"İstemiyorum."

Şarkıyı dinlediler. Beth mırıldanarak şarkıyı söylüyordu. Sesi biraz tizdi ama detone değildi. Tıpkı Adam'ın hatırladığı gibi tatlı bir tınısı vardı.

Adam nihayet arabayı Beth'in evinin önüne çekerek "Geldik," dedi. "Kapıdan kapıya hizmet."

"Şey için teşekkürler... Neyse..." diye mırıldandı Beth. Emniyet kemerini çözüp çantasını yerden aldı.

Adam kontağı kapattı. "Beth, dur." Eskiden Beth onu hep geleceği düşünmesi için zorlardı. Onun için hep iyi şeyler isterdi. Adam bile kendisi için Beth'in düşündüğü kadar güzel şeyler hayal etmezdi. Beth ona her zaman güzel tavsiyelerde bulunurdu. "Bu sabah bir şey oldu. Şey... Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii." Beth saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

"Bugün beni rehberlik öğretmeninin odasına çağırdılar," dedi Adam tereddütle. "Bay Wilson'la bir adam..."

Beth başını sallayıp devam etmesini bekledi.

Ama Adan lafının gerisini getiremedi. Beth ona güveniyordu. Bu, her halinden belliydi. Adam bu kasabadan çekip gidecekse, ona bunu doğru yerde, doğru bir zamanda söylemeliydi. O an hiç de uygun değildi. Kararını verene dek ona bir şey söylemeyecekti.

"Boş ver," dedi.

"Ne? Anlatsana."

"Hayır, basket takımıyla ilgili aptalca bir şey işte. Önemli değil. Şey, iyi geceler."

"Ad, sana teşekkür etmemi istemediğini biliyorum ama..."

Beth uzanıp ona sıkı sıkı sarıldı. Adam çenesini Beth'in omzuna yaslayıp onun nefes alıp verişini dinledi. "Sana borçluyum," dedi Beth. "Her şey için."

Beth geri çekilecek gibi oldu ama Adam olduğu yerde kaldı. Beth'in suratını görebileceği mesafede duruyordu. Karanlık Beth'in suratının büyük bir bölümünü kaplıyordu. Sol gözünün kenarında minnacık bir gözyaşı belirmişti. Hafifçe gülümsedi. "Déja vu, değil mi?" dedi.

Adam, Beth'in aklından geçenleri biliyordu. Eskiden onu arabayla eve bırakışını, arabada son bir öpücük için oyalanışlarını düşünüyor olmalıydı.

"Çok şey değişti," dedi Adam yavaşça. "Ama..."

"Hala..."

"Evet."

Beth'in gözleri dolu dolu olmuştu. Son sıralarda hep bu haldeydi. Adam bir an için Beth'in yaşlandığında nasıl olacağını düşündü. Suratı bir gün kırıksıklıklarla dolacak, bedeni sarkacaktı. Beth artık aşık olduğu kız değildi. Tabii, eskiden ona karşı hissettiği şeye aşk denebilirse. Beth sanki bir şey demesini bekliyormuş gibi ona bakıyordu.

Adam onu öptü.

Hafif, tereddüt dolu bir öpücüktü. Bir anda olup bitmişti.

Beth telaşla geri çekildi. Kızgın görünmüyordu; tam aksine şaşırılmış gibiydi. "Ne..."

"Bilmiyorum," dedi Adam hemen. "Sadece..."

"Yani şey mi istiyorsun?"

"Ne istediğimi bilmiyorum." Adam ellerine baktı. Bir eli Beth'in elinin yanındaydı. Elini serçe parmakları birbirine değecek kadar öne uzattı. Eskiden hep böyle yaparlardı. "Sen istiyormusun?"

"Bilmiyorum." Beth elini geri çekip endişeli olduğu zaman-

larda yaptığı gibi başparmağıyla avucunu kaşıdı. "Yani... Neden olmasın? İstiyorsan tabii."

Adam ne istediğini kendine sormaktan artık vazgeçmişti. Çünkü gerçekten istediği şeye sahip olamayacaksa, bunu düşünüp durmanın ne anlamı kalıyordu?

"Belki de bunu daha sonra konuşmalıyız," dedi Adam.

"Tamam, şey, ben gidiyorum o zaman." Beth önce kapıyı açtı, sonra bir kez daha ona baktı. Adam ona sarılmak için öne eğildi. Beth tam o sırada onu öpmek için öne eğilmişti. Kafaları birbirine çarptı. Beth'in suratında önce bir dehşet ifadesi belirdi. Sonra gülmeye başladı. Çok geçmeden ikisi de kahkahalarla gülüyorlardı. "Tamam, bu sefer cidden gidiyorum," dedi Beth soluklanarak. Beth'i yine gülerken görmek çok güzeldi.

"İyi geceler." Adam, Beth'in yanağına bir öpücük kondurdu ve Beth gitti. Adam onun eve girmesini bekledi. Sonra başını sertçe direksiyona vurdu. "Ne yaptığını sanıyorsun, Morgan?" diye inledi. "Ne bok yediğini sanıyorsun?"

B ö l ü m

4

Beth eskiden her sabah saat altıda kalkardı. Hafta sonları da bu huyundan hiç şaşmazdı. Uykuya vakit ayıramayacağı kadar çok işi vardı. Arkadaşları gibi öğleye kadar yatakta oyalanmayacak kadar da çok sorumluluğu vardı her zaman. Ama artık yapması gerekenler pek umurunda değildi. Zaten sorumluluklarının yanısını boş vermişti. Gözleri parıl parıl parıldayan, her işe şevkle koşturup duran bir kız olması artık ona saçma geliyordu. Her günü nasıl atlatacağını bilmediği için bunu yapması çok güçtü. Artık Beth yatakta mümkün olduğunca uzun kalıyor, kalkmak zorunda kaldığı zaman da saatlerin hızla geçeceğine ve bir an önce tekrar yatağına geri döneceğine kendini ikna etmeye çalışıyordu. Bu yüzden, cumartesi sabahı saat dokuzda telefonu çaldığında hala uyuyordu.

Arkadaşları onun bu saatte uyuduğunu duysalar amma da şaşırırlardı. Tabii, arkadaşı kaldıysa.

"Ben Ashley Statten, *Haftalık Grace Gazetesi*'nden," dedi kadın. Sesi sert ve tizdi. Her sessiz harfi dikkatle vurguluyordu. "Beth Manning'le mi görüşüyorum?"

Beth'in aklına ilk gelen şey birilerinin gazeteye olanları anlatmış olabileceğiydi.

O kadar çok insan sırrını öğrenmiş, o kadar çok kişi bu yüzden ondan nefret etmişti ki... Harper ona kimseye bir şey söylemeyeceğine dair söz vermişti ama Harper'in verdiği sözleri tutmadığı da olmuştu. Hatta bugüne dek en ısrarla yaptığı iş Beth'in hayatını mahvetmek olmuştu. Belki er ya da geç her şey açığa çıkacaktı. Şayet gazete olanları öğrendiyse, polis de yolda olmalıydı.

Beth bir an için dehşete kapılacak gibi oldu ama bu his hemen geçiverdi. Tek hissettiği sersemletici bir rahatlama hissiydi. Belki onca sıkıntı artık sona erecekti. Beth sırrını sonsuza dek omuzlarında koca bir yük gibi taşıyacağını düşünmüştü. Harper ona terastayken her günü sabırla atlatması gerektiğini söylemişti ama söylemesi kolaydı tabii. Beth her şeyi sona erdirecek gücü ve cesareti kendinde bulamamış olsa da belki polis buna bir son verebilirdi.

Hayır. Beth bu şekilde düşünmeyeceğine yemin etmişti. Adam'a söz vermişti.

"Okulunuzda çalışan bir İngilizce öğretmeni aradı. Önümüzdeki sene staj yapmak istediğinizden bahsetti," dedi Ashley Statten. "Genellikle stajyer almıyoruz ama sanırım öğretmeniniz eskiden editörümün de öğretmeniymiş. Sanırım patronum ondan hala korkuyor çünkü ona hayır demedi." Statten bunları bir çırpıda anlatmıştı. Beth hala kadının tam olarak ne demek istediğinden emin değildi. "Kısacası, bugün şanslı gününüz. Size deneme süresi vereceğiz çünkü şu anda sizin için mükemmel olabilecek bir makale üstünde çalışıyorum. Biraz da yardıma ihtiyacım var doğrusu. İlgilenir misiniz?"

"Ben, şey..." Beth gözlerini ovuşturarak, tüm söylenenleri idrak etmeye çalıştı. "Neyle ilgilenir miyim?"

"Anlattıklarımın hiçbir şey anlamadınız galiba," dedi kadın

ters ters. "Bir makale üstünde çalışıyorum. Makale liseli kızlarla, alfa kraliçeleri ve bunların beta kız arkadaşlarıyla ilgili. Makale özetle *Kötü Kızlar*, *Samoa'da Ergenlik*, *Ophelia Konuşuyor* gibi şeylerin bir karışımı olacak. Amerikan gençliğini, küçük kasaba liselerinde neler olup bittiğini falan anlatacak, anladınız mı?"

"Şey, evet..."

"Pek emin değil gibisiniz."

"Yok, eminim." Beth hemen başucunda duran not defterine *Samoa'da Ergenlik* diye yazdı. Kadın telefonu kapattıktan sonra, bunun ne olduğuna bir göz atabilirdi.

"Peki, bana makaleyi yazmamda yardım edecek misiniz? Bana halen lisede okuyan birisi lazım. Deneme süresinden sonra da önümüzdeki sene stajyerlik konusunda neler yapabileceğimizi konuşuruz."

"Önümüzdeki sene mi?"

"*Haftalık Grace Gazetesi*'nde tam zamanlı, maaşlı stajdan bahsediyorum," dedi Ashley Statten alaycı bir tavırla. "Muhteşem küçük kasaba hayatına bir giriş olarak görün bu işi. Ölüm ilanları, ev kadınlarının yaydığı dedikodular, kasabada Crenshaw bölgesinin yıkılıp yıkılmaması ve benzinliklerin nereye kurulması gerektiğine dair düzenlenen toplantılar... Çok çalışır, işleri mahvetmezseniz, bunların hepsi sizin olacak. Var mısınız?"

"Evet!" Beth uzun süredir ilk kez parmaklarının mürekkeple kaplandığını, gizli kaynaklarla konuştuğunu, muhteşem manşetler bulduğunu ve kendisine ait bir yazı dizisinin olabileceği ihtimalini getirdi gözlerinin önüne. Bu tür şeyleri düşünmeyeli aradan cidden uzun bir zaman geçmişti. Kaia ölmeden, Adam kalbini kırmadan, Kane onu yerle bir etmeden ve Bay Powell okul gazetesinin çalışma odasında ona sarkıntılık etmeden öncesine kadar gazeteci olacağı günlerin hayaliyle yaşamıştı.

Beth Manning.

Kadrolu yazar.

Haftalık Grace Gazetesi.

Orası tam olarak Berkeley değildi. Ama en azından bir başlangıçtı.

"Kesinlikle varım!" dedi Beth heyecanla. "Benden ne dilerse-niz dileyin. Yeter ki ne yapmam gerektiğini söyleyin."

Üstündeki kapkara cübbe onu şişko bir çörek gibi göstermiş-ti. Miranda aynanın karşısında sağa, sola döndü; sonra arkasını dönüp poposuna baktı. Poposu bol cübbenin altında kaybol-muştu. Bu iyi bir şeydi. Cübbe sorunlu bölgelerini gizleyebilir-di. Ama sorunsuz yerleri de cübbenin altında kalacaktı.

Dur, dedi Miranda içinden.

Bir süpermodel gibi görünmesine gerek yoktu ki; sadece li-seden mezun oluyordu, o kadar.

Düz kepi kafasına geçirip püskülü sola attı. Aynadaki aksine tekrar baktı. Üstündeki cübbeyle kendisini kostüm giymiş gibi hissediyordu.

Annesi kapıyı çalmadan içeri daldı ve "Ay, ne kadar da bü-yümüşsün!" diye bağırdı. "Gözlerime inanamıyorum!"

"İnansan iyi olur anne." Miranda gözlerini devirdi ama gü-lümsemeden de edemedi. Annesi cidden böyle mi düşünüyor-du? Aniden annelik içgüdüsüyle mi hareket etmeye başlamıştı? Yok canım! Ama annesi elindeki kağıt peçeteyle gözlerini sili-yordu. Çocuğunu cidden umursayan bir anne gibiydi. "İki hafta sonra artık burada olmayacağım."

Annesi yanına gelip omuzlarını ovdu. "Biliyor musun," dedi, "babamla ben seninle çok gurur duyuyoruz." Miranda geri çe-kildi. "Küçük, zeki, özgürlüğüne düşkün kızımız önümüzdeki sene Kaliforniya'da üniversiteye gidecek! İtiraf edeyim hayatım, bu kadar da zeki olduğunu bilmiyordum doğrusu."

"Biliyorum." Miranda kepi çıkarıp dikkatle şifonyerin üstüne koydu. Kep nedense ona güç vermişti. Annesine karşı koyabilecekmiş gibi hissediyordu. Belki de kep kafasındayken, kendisini başka biri gibi hissediyordu, kim bilir.

"Üniversite çok büyük bir adım," dedi annesi şefkatle. Sonra, Miranda'nın yatağının üstüne otururak yanına oturmasını işaret etti. Miranda yerinden kımıldamadı. "Çok heyecanlı olmalısın."

Miranda omuzlarını silkti. "Pek sayılmaz."

"Ama ilk kez bizlerden ayrı olacaksın..." Annesi başını salladı. "Tek başına yaşamak zor bir iştir. Üstelik sırf maddi açıdan da değil. Biraz daha dışa dönük bir kız olsaydın çok endişelenmezdim ama..."

"Anne, ödevlerimi bitirmem gerek. Söyleyeceklerin bittiyse..."

"Sadece büyük kızımın mutlu olmasını istiyorum," dedi annesi. "Düşünüyordum da bir sene daha evde kalsan nasıl olur acaba?"

"Ne?"

"Bir düşün Miranda. Kendi başına nasıl yaşayacağını bilmiyorsun. Bir sene burada bizimle birlikte kalıp derslere devam edersin. Hem böylelikle para da biriktirmiş oluruz. Birbirimizden ayrı da kalmayız. Geceleri kız kardeşine bakar, ev işlerine de yardımcı olursun..."

"Kardeşime bakıcılık edeceğim diye mi üniversiteyi bir sene ertelememi istiyorsun yani?" dedi Miranda hayretle. "Sen ve babam haftada iki kez akşam yemeğine çıkacaksınız diye her şeye boş mu vereyim?"

"Sakin böyle konuşma," dedi annesi. "Ben seni düşünüyorum."

"Sen asla beni düşünmezsin," dedi Miranda ters ters. "Tek derdin elindeki hizmetçiyi kaçırmamak. Kim yemek pişirip ortalığı toparlayacak? Stacy değil herhalde. Sen de değil. Amma bencilmişsin."

"Niye böyle konuşuyorsun? Büyüdüğünü sanıyor olabilirsin ama ben hala annemin. Bizler aileniz." Annesi duraksayıp sahte gozyaşlarını sil-di. "Sadece bir süre daha burada kalmaya ihtiyacımız var. Bunun neresi yanlış? Daha yeni terfi ettim, çalışma saatlerim uzayacak. Kız kardeşin henüz evde tek başına kalacak yaşta değil. Bizler aileniz ve sana ihtiyacımız var. Söyle bakalım, kimmiş bencil olan?"

Miranda konuşamıyordu. Oylesine öfkelenmişti ki ağzını açıp tek kelime bile edememişti. Ama bir yandan da annesinin haklı olup olmadığını düşünüyordu.

"Canım, buraya seninle tartışmak için gelmedim," dedi annesi daha ciddi bir ses tonuyla. "Sadece bu konuyu düşünmeni istiyorum. Senin için böylesinin daha iyi olacağına eminim. Biraz daha olgunlaşman gerek. Evden ayrılacağını, tek başına yaşayacağını düşündükçe."

"Tek başıma olmayacağım ki," dedi Miranda. "Yanımda Harper olacak. Yarın onunla birlikte kalacak bir yer arayacağız. Şimdi onu yüzüstü bırakmamı mı istiyorsun benden?"

"O seni gözünü kırpmadan yüzüstü bırakıyor ama," dedi annesi sert bir sesle.

"Bu da ne demek şimdi?"

"Senin düşündüğünden çok daha fazlasının farkındayım demek," diye cıvıkladı annesi. "Onun nasıl bir arkadaş olduğunu biliyorum. Harper bir daha seni yüzüstü bırakığında ne yapacaksın?"

"Yeter anne. Harper beni yalnız falan bırakmayacak." Miranda sakinleşmek için derin derin nefes çekti. Ama bu hiçbir işe yaramadı. "Artık gider misin? Çalışmam gerek."

"Senin için en doğrusunu bildigimi, sen kabul etmeden bir yere gitmiyorum," dedi annesi. "Lütfen dediklerimi düşüneceğine söz ver."

"Tamam."

"Senin için bugüne dek ne kadar çok fedakarlık yaptığımı bildiğini sanmıyorum Miranda. Sana iyi bir anne olabilmek için nelerden vazgeçtiğimi bir bilsen! Benim için, ailen için senden ufakık bir fedakarlık yapmanı istemem yanlış bir şey mi? Öyle olduğunu hiç sanmam."

"Tamam dedim ya! *Tamam.*"

"Bu konuyu düşünecek misin?"

Miranda içini çekti. "Düşüneceğim."

Annesi kalkıp kapıya doğru yürüdü. Dışarı çıkmadan önce kapıda duraksadı. "Bu arada, cübbe sana çok yakışmış tatlım."

"Teşekkürler," dedi Miranda bezgin bir tavırla.

"Kızların senin yaşında nasıl olduklarını bilirim. Şekilsiz ve bol her şeyden nefret edersiniz ama bazen bol şeyler giymek insanı zor durumlardan kurtarır, öyle değil mi?"

"Ne demek istiyorsun anne?"

"Hiçbir şey!" dedi annesi. "Bu hafta sonu mezuniyet töreninde giymen için bir şey almaya ne dersin? Yeni bir elbise alabiliriz."

"Harper'la gidecektik zaten," dedi Miranda.

Annesi kaşlarını havaya kaldırdı. "Sanırım baloya giydiğin elbiseyi de onunla birlikte seçmiştin, değil mi?"

"Nesi vardı elbisemin?"

"Hiçbir şey..."

"Elbisyle ilgili bir şey mi diyecektin?" diye sordu Miranda.

"Üstüne yapışan bir şey değil de daha rahat kesim bir elbise giysen daha iyi olur diye düşünmüştüm. Keşke sana yardımcı olmama izin versen. Sana sorunlu bölgelerini nasıl gizlemen gerektiğini, düzgün hatlarına nasıl dikkat çekebileceğini öğretir."

"Yeter!" diye bağırdı Miranda. "Boş ver anne. Lütfen..."

"Senin için yapmaya çalıştığım hiçbir şey için teşekkür et-

medin," dedi annesi sıkıntıyla. "Nasıl oldu da bu kadar laiba bir çocuk yetiştirdim? Ben bencil olmakla suçluyorsun tatlım ama aynaya baksan iyi olacak."

Annesi nihayet odasından çıkıp gittiğinde, Miranda onun dediğini yaptı.

Çörek gibi de değilim, diye düşündü tiksintiyle. Bonbon şekeri gibiyim. Minik, şişko, çikolatalı bir bonbon şekerini andırıyorum.

Miranda cübbeyi üstünden yırtarcasına çıkarıp kendisini yatağa attı. Bu gibi acil durumlarda ihtiyaç duyduğu minik çikolata paketlerini şifonyerinin çekmesinden çıkardı. Annesiyle arasında geçen konuşma, içinde koca bir boşluk açmıştı. Bu boşluğu ancak çikolata yiyerek doldurabilirdi. Midesini öylesine tıka basa dolduracaktı ki nihayetinde balon gibi şişecek, annesinin ona her baktığında gördüğü o şişko kız olacaktı. Öylesine çok yiyecekti ki midesi bulanacak, top gibi şişecekti. Sonra da midesini boşaltmak için tuvaletin üstüne eğilip parmağını boğazına sokacaktı. Kustuğunu kimse duymasın diye de musluğu açacaktı. Onu bu hale getiren tüm kalorilerden kurtulacaktı.

Ancak, Miranda bunu bir daha yapmayacağına dair hem kendisine hem de Harper'a söz vermişti.

Ona ve kendisine verdiği söz yetmiyormuş gibi bir de Kane vardı. Kane onun tek başına kaldığında yaptığı bu iğrenç şeyi duyacak olursa, ondan tiksiniirdi. Onu tuvaletin üstüne eğilmiş, beti benzi atmış, kan ter içinde çikolata kağıtlarını toparlayıp sırt çantasına koyduğunu, sonra da kimse, özellikle de annesi görmesin diye sokaktaki çöp bidonuna attığını görse, arkasına bile bakmadan kaçardı. Yaptığı şey iğrençti. Kendisi iğrençti.

Bir tane yiyeceğim, diye geçirdi içinden. Bir, iki tane yiyeceğim, o kadar. Sonra Kane'i ya da Harper'i arayıp dışarı çıkacaktı. Paketten bir çikolata alıp kağıdını açtı ve ağzına attı. Karamel damağına ve dişlerine yapıştı. Çikolatanın muhteşem tadı ak-

lını başına getirmişti. Artık annesini, seneye ne yapacağını ya da nerede yaşayacağını düşünmeyecekti. Ailesine yardım etse, Harper'ı yüzüstü bırakmış olacaktı. Yok tersini yapsa, ailesini yüzüstü bırakmış olacaktı. Hiçbir şey düşünmeyecekti. Sadece çikolatanın tadını alacak, çiğneyecek ve yutacaktı.

Sadece bir ya da iki tane yiyeceğim, dedi kendi kendine. Daha ilk çikolatayı bitirmeden, ikincisinden bir ısırık aldı. *Sonra bir tane daha yemeyeceğim.*

Adam sola gidecekmiş gibi yapıp sağa doğru koştu ve faul çizgisine yöneldi. Sonra da mükemmel bir atış yaptı. Potaya öylesine zarif bir biçimde atladı ki Kane bile ona hakkını vermek zorunda kaldı.

"Güzel. Demek bugünlerde işi sıkı tutuyorsun Morgan ha?" dedi Kane yere seken topu yakalayarak. "Boşa vakit harcama. Beni asla yenemeyeceğini biliyorsun."

Onca yıldır oynadıkları halde, Adam bir kez olsun Kane'i yenememişti. Adam arkadaşının üstüne atılıp topu elinden kaptı. Basket sahasının kenarında kendisine tezahürat eden bir sürü hayranının olduğunu, son atışı yapmadan önce herkesin nefesini tutup beklemeye başladığını hayal etti. Topu yere sektire sektire ilerledi. Spor ayakkabıları küt küt ses çıkarıyordu. Nefes nefese kalmıştı. Topu sektirirken parmaklarının yandığını hissetti. Gerilen kaslarını gevşetti, dizlerini bükte, ayak parmaklarının üstünde yükseldi, topu sıkı sıkıya kavradı. Sonra tek bir zarif hamlede, hiçbir şey düşünmeden topu üç sayılık muhteşem bir atış yapmak ve oyunu almak üzere potaya fırlattı.

Kane havaya sıçrayarak topun potaya girmesini engelledi. Topu göğsüne bastırıp yerde sektirdi ve potaya yolladı. "Yirmi bir oldu," dedi. Topu Adam'a verdi. "Maç bitti."

"Belki de kazanmana izin vermişimdir," dedi Adam tişörtü-

le su şişesini kaparak. Şişenin kapağını açıp kana kana su içti. Neredeyse boğulacaktı. Güneş, suyu resmen kaynatmıştı. İçmekten vazgeçip suyun geri kalanını kafasından aşağı boca etti. Gözlerini yumup suyun suratından göğsüne akmasını ve terini almasını bekledi. Kendisini iyi hissediyordu. Yorulmuştu, sıcağın bunalmıştı, susamıştı, yenilmişti ama her şey yolundaydı. "Belki de bunca zamandır kazanmana ben izin veriyordum."

"O halde düşündüğümden de salakmışsın," dedi Kane.

"İyi maçı," dedi Adam. Kane'e onun su şişesini fırlattı ama suyun kaynar hale geldiğini söylemedi.

"Benim için iyiydi," dedi Kane. Şişenin kapağını açtı ve gözünün ucuyla Adam'a bakıp suyun hepsini bir dikişte içti.

Kane'in gümüş renkli muhteşem Camaro'su ve Adam'ın eski püskü Chevrolet'si haricinde boş olan park alanına gittiler. Arabaların ikisi de tek gölgelik yere park edilmişti. Adam arabasının kapısına yaslandı. Kapı, arabanın geri kalanından daha farklı bir renge boyanmıştı. Eve gitmek için acele eder gibi bir hali yoktu.

"Bunu özleyeceğim," dedi Adam.

Kane, Camaro'sunun üstüne oturarak güneşin altında keyif yapacak bir kedi gibi uzandı. "Yenilgiyi mi? Merak etme Morgan, daha hayatta bunu tadacağın çok fırsat çıkacak karşına."

Adam terli tişörtünü Kane'in suratına fırlattı. "*Bundan söz ediyorum,*" dedi. "Maç yapmaktan." Parkın diğer tarafında bulunan ve pazartesi günü öğrencilerini karşılamayı bekleyen okulu işaret etti. "Orayı bile özleyebilirim."

"Sen biraz daha su içsen iyi olacak," dedi Kane. "Başına güneş geçti galiba."

Adam güldü. "Tamam. Ama maç yapmayı kesinlikle özleyeceğim."

"Ağlama be oğlum. Daha önümüz yaz. Seni yüzlerce kez yenecek fırsatım olacak."

"Belki de olmaz," dedi Adam.

"Yenilgiyi kabullenmen için kaç kere yenilmen gerek?"

Adam gözlerini devirdi. "Mesele o değil. Yani, yazın burada olmayabilirim. Belki... eğitim için kasabadan erken ayrılabilirim."

Kane uzandığı yerde doğruldu. "Ne o, deniz kuvvetlerine falan mı katılacaksın yoksa?"

Adam bunu ağzından kaçırmıştı. Ama bir kere ağzından kaçan şeyi artık ondan gizlemek istemiyordu. Birisine olanları anlatmalıydı. "UC-Riverside'dan bir antrenör beni takımına almak istiyor," dedi. "Hem okula kabul edileceğim hem burs verecekler hem de takıma gireceğim... Mezuniyet gününe kadar düşünme süresi verdi bana. İki haftaya kadar karar vermem gerek. Evet diyecek olursam, temmuzda takımla antrenmanlara başlayacağım, belki bu arada yarı zamanlı bir iş de bulmam gerekebilir."

Kane arabadan aşağı atlayarak Adam'ın sırtına bir şaplak indirdi. "Ciddi misin? Bu harika bir haber!"

Adam omuzlarını silkti.

"Bir dakika," dedi Kane gözlerini kısarak. "Az önce 'evet derssem' mi dedin sen?"

"Evet, öyle dedim." Adam geriye yaslanıp başını göğe çevirdi. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. "Gitmek isteyip istemediğimi bilmiyorum."

"Nasil yani, bedavaya gerçek bir üniversiteye gitmeyi ve birinci sınıf bir basket takımında oynamak isteyip istemediğinden mi emin değilsin?" diye sordu Kane hayretle.

"Borrega gerçek bir üniversite bir kere," dedi Adam. "Bana göre öyle en azından. Orasının Penn State gibi bir okul olmadığını biliyorum ama hepimiz senin gibi inek değiliz."

"Salak numarası yapıyorsun ama salak falan değilsin," dedi Kane. "Yoksa cumartesi günümü ne diye seninle geçireyim?"

"Tahminimden daha salak olmalıyım," dedi Adam. "Yoksa

cumartesi günümü neden seninle geçireyim?"

"Çok komik." Kane gülmedi. "Eee, neler oluyor? Neden karar vermek için iki hafta bekliyorsun? İki dakika bile düşünmeni gerektirecek bir teklif değil bu."

"Sandığından çok daha zor bir karar," dedi Adam. "Okul uzakta, gidersem annem yalnız kalacak. Hem o takımında oynamak epey vaktimi alacak. Harper'la Beth de buradalar."

Kane tiksintiyle başını salladı. "Yanlış yanıt."

"Ne dememi bekliyorsun? İşin aslı bu."

"Morgan, ne yaptığını sanıyorsun? Harper'la mı birlikte olmak istiyorsun? Ol o zaman. Beth'le mi olmak istiyorsun? Eh, sana diyebilirim ki, aklın zorun varsa, onunla birlikte de olabilirsin. Ama onlar sadece birer kız. Hangisini seçersen seç, sakın hayatını bu boktan kasabada onlarla geçirme."

"Bu kadar basit değil," dedi Adam. "Hem sen..."

"Bana bak, artık benim de bir kız arkadaşım var. Ama Stevens için Penn'e gitmeyeceğimi söylemiyorum değil mi?"

"Senin durumun daha farklı," dedi Adam. "Sen ve Miranda..."

"Ne?"

"Hiçbir şey." Kane birisini umursamanın, o kişinin ona güvenmesinin nasıl bir şey olduğunu bilemezdi.

Kane, Adam'ın fikrini değiştirmeyeceğini anlayınca "Tamam. Unut gitsin," dedi Adam. "Bu, senin boktan hayatın. Bana fikrimi Harper yüzünden değiştirmeyeceğini söylüyorsun ama onun için başka şeylerden vazgeçmiyorsun."

"Sakin..." Adam lafını tamamlayamadı. Yine öfkelenmişti. Ama öfkelenmesinin nedeni Kane değildi. "İkimizin arasında neler olup bittiğini bilmiyorsun. O yüzden, sakın ama sakın bu konuyu açma."

"Onun çok mutsuz olduğunu biliyorum," dedi Kane. "Sense

hiçbir şey olmamış gibi Beth'in dizinin dibinden ayrılmıyorsun."

"Ayrılmıyorsam ayrılmıyorum," dedi Adam hışımla.

"Bu konuda bir şeyler yapsan iyi olacak."

Adam elle tutulacak yanı kalmamış arabasının kapısına sert bir tekme attı. "Bir şey yapmak istemediğimi mi sanıyorsun?" Araba tekmenin şiddetiyle sallandı. "Yapamıyorum işte."

Kane neler olup bittiğini anlamış gibi nefesini dışarı verdi. "Beth yüzünden."

"Evet," dedi Adam arabaya yaslanarak. "Beth yüzünden."

Konuşmaya kulak misafiri olmak istememişti.

Tek istediği iyi haberi birisiyle paylaşmaktı. Bunu, Kane'in alaycı sözlerine maruz kalmadan yapmak istiyordu.

Beth, o sabah *Haftalık Grace Gazetesi*'ne gitmiş, hayranlıkla hafta sonu bile gerçek bir gazete çıkarmak için koşturup duran insanları izlemişti. Tamam, belki orada sadece üç kişi çalışıyordu. En bomba haberse Azure Caddesi'ndeki bir su kaçağıydı. Ama yine de gerçek bir gazeteydi. Beth de gazetenin bir parçası olmuştu. Ufak tefek, platin renkli kısacık saçları ve kocaman kahverengi gözleri olan Ashley Statten, ona yazdığı makale hakkında bilgi vermişti. Kadın telefonda konuştuğundan da hızlı konuşuyordu. Sonra da Beth'e ilk görevini vermişti. Beth Haven'daki öğrencilerle konuşacak, Ashley'nin deyimiyle onların, "ne istediklerini, neye ihtiyaç duyduklarını, gerçekte kim olduklarını" öğrenecekti. Şayet bu görevde başarılı olursa, hayatını toparlayabilirdi. Bir sonraki yıl Guido'nun pizza restoramnda çalışmak, Kane'in pis bakışlarına katlanmak ve saçına sinen yağ kokusunu nasıl çıkaracağını düşünmek zorunda kalmayacaktı.

Tek yapmak istediği bu haberi birisiyle paylaşmak ve kutlama yapmaktı. Gazete binası liseden ve Adam'ın her cumartesi basketbol oynadığı yerden birkaç sokak ötedeydi. Bu yüzden,

gazeteden çıktıktan sonra oraya gidip ona sürpriz yapmak istemişti. Ancak oraya vardığında, şapşal bir çizgi film karakteri gibi bir ağacın ardına saklanmak, Kane'in gidişini beklemek ve konuşulanlara kulak misafiri olmak zorunda kalmıştı.

"Ona hiçbir şey borçlu değilsin," dedi Kane. "Beth sana farklı bir şey söylemeye kalkışırsa..."

"Bana bir şey söylediği falan yok. Sadece bana ihtiyacı var."

Kane dikkatle Adam'ı süzdükten sonra kahkahalarla gülmeye başladı.

"Ne var?" diye sordu Adam.

Kane başını salladı. "Sen cidden de ahmağın tekisin. Hayret bir şey ya!"

"Ne?"

Kane tekrar gülmeye başladı. "Onunla tekrar çıkacaksın değil mi?"

"Hayır," dedi Adam.

"Yapma Morgan, poker oynadığımızda seni her seferinde ütülememin bir nedeni var herhalde."

"Onunla daha bir kez görüştüm," dedi Adam. "Biz şey bile yapmadık..."

Kane abartılı bir biçimde eğilip onu selamladı. "Sakın ustaya yalan söyleme. Peki, şimdi ne olacak? Tekrar birlikte mi olmaya karar verdiniz yoksa?"

Adam bir süre hiçbir şey demedi. Elinin tersiyle alnını sildi. "Bilmiyorum. Belki..." diye yanıt verdi.

Kane arabasının bagajını açtı ve topu içeri fırlattı. "Derdin ne biliyor musun?"

"Sen biliyor musun?"

"Sende kahramanlık saplantısı var. Ne vakit yardıma muhtaç bir kız göreceksin, onu kurtarmanın sana düştüğünü sanıyorsun. Yardıma ihtiyaç duymayan bir kızla ne yapacağını

bilmiyorsun."

"Ama Harper'ı hiçbir şeyden kurtarmak zorunda kalmadım," dedi Adam savunmaya geçerek.

Kane ona dik dik bakıp "Ben de bunu diyorum ya," dedi.

Adam öfkeyle arabanın kapısını açtı. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun." Sürücü koltuğuna yerleşti. Kane tam o sırada gelip kapıyı kapatmasını engelledi.

"Ona acıdığını biliyorum," dedi. "Aslına bakarsan *ben* bile acıyorum ona. Durumu cidden de berbat. Ama bu ona bir şey borçlu olduğun manasına gelmez."

"Ama o arkadaşım," dedi Adam ısrarla. "Bana ihtiyacı var."

"Bu dediğin doğruysa, hayatını onun için mahvetmeni istemeyecektir. Belki de düşündüğün kadar yardıma muhtaç değildir." Kane arabanın kapısını kapatıp kendi arabasına bindi. İki araba aynı anda hareket etti.

Beth ağaca yaslanıp yere çöktü. Ağacın kabuğu sırtını sıyırmıştı.

Adam'ın ona acıdığını biliyordu. Ama istediği ve onu umursadığı için onun yanında olduğunu söylediğinde, Beth ona inanmıştı. Önceki gece arabadayken Beth aralarında hala bir şeyler olduğunu ya da yeniden bir şeyler başlayabileceğini hissetmişti.

Acınası bir durumdaydı. Kane haklıydı. *Zavallının* tekiydi. Kendi ayakları üstünde durabileceğine Adam'ı ikna edemeyecek kadar güçsüz olduğu için Adam'ı da beraberinde bilinmeze doğru sürüklüyordu.

Beth büyük bir kararlılıkla, *Yarın*, diye düşündü. *Ona yarın söyleyeceğim.* Adam'ı güçlü olduğuna, yardıma ihtiyaç duymadığına ikna edecekti. Ondan uzak durmasının Adam için daha iyi olduğunu söyleyecekti. Ondan sonra neyle karşılaşarsa da bununla yüzleşecekti.

Tek başına.

Bölüm

5

Miranda, Harper'ı leş gibi kokudan boğulmasın diye daireden dışarı çıkartıp "Bu çöplük öncekinden de beter," dedi.

"Yok canım, o kadar da kötü değil," dedi Harper. "Biraz temizlik yapmak gerek. Baksana, içerisi hem geniş hem de bina karakter sahibi."

Miranda sıvası atmış duvarlara, nem kapmış tavanlara ve sidik gibi kokan halılara baktıktan sonra bakışlarını Harper'a çevirdi. "Binanın karakter sahibi olup olmadığını bilemem ama bence bu dairede epey karakterli birileri yaşamış. Hani *The Sopranos* dizisinde izlediğimiz eli zincirli, dehşet verici tipler gibi."

Harper gözlerini devirip koridora çıktı. Sonra da daracık, küf kokan yangın merdivenine yöneldi. Aslında, binada bir asansör vardı ama kapısına kir pas içinde bir uyarı levhası asılmıştı. Üstünde asansörün bozuk olduğu yazan levhanın görünüşünden yıllardır aynı yerde asılı olduğu belliydi. "Eğer burada yaşarsak, New Jersey'deki çeteleri dert etmemiz gerekmez," dedi Harper.

"Yaşarsak falan yok," dedi Miranda kararlı bir tavırla. "Ben

burada asla oturmam."

Sokağa çıktıktan sonra Harper, "Ya önceki daireyi nasıl buldun?" diye sordu.

Miranda başını salladı. "Duvarlarında tuhaf lekeler olan yer."

"Sana onların kan lekesi olmadığını söylemiştim," dedi Harper ısrarla.

"Sen öyle san."

"E, peki üçüncü gezdiğimiz daire nasıldı?"

Miranda suratını buruşturdu. "Hangi daireydi o?" dedi. "Duşu mutfağında olan mıydı, yoksa Hells Angels denen o dehşet verici motorcuların mesken bellediği barın yanında olan ve çöplük gibi kokan yer miydi?"

"Duşu mutfağında olan," diye mırıldandı Harper.

"Hayır."

"Peki ne..."

"Motorcu barının yanındaki de olmaz," dedi Miranda hemen. Ana caddeye çıktıklarında, üniversite kampüsünün tam karşılarda durduğunu fark ettiler. Her yer yemyeşil çimlerle kaplıydı. Binalar İspanyol mimarisi tarzında yalancı mermerlerle inşa edilmişti. Dahası, kampüsün dört bir yanında koşturup duran gerçek üniversite öğrencileri vardı. Öğrencilerin sırtlarında çantaları, ellerindeyse cep telefonları vardı. Bazılarında frizbi bile vardı.

"Üniversite," dedi Miranda hayranlıkla. "İnanabiliyor musun? Önümüzdeki sene biz de burada olacağız."

"Gezdiğimiz her daireye bir kulp takarsan, burada olamayacağız," diye yanıt verdi Harper.

"Bana berbat olmayan bir yer göster, ben de sesimi çıkarmayayım," dedi Miranda. Üniversiteye gidip gitmeyeceğine ya da annesinin teklifine razı gelip gelmeyeceğine karar verene dek hayatta kira kontratı falan imzalayamazdı. Ama bunu Harper'a söyleyemezdi. Hem Harper'ın her şeyi bilmesine gerek yoktu ki.

Harper yerel gazeteyi Miranda'nın suratına salladı. "Gücümün yettiği her yeri gezdik," dedi. "Hiçbiri de standartlarına uygun değil. Bok gibi bir yerde yaşamak istediğimi mi sanıyorsun?"

Miranda asabi bir tavırla gülerек "Gezdiğimiz yerler o kadar berbat ki," dedi, "insanın neredeyse Grace'ten ayrılmayacağı geliyor. Ne bileyim, bir sene daha ailesiyle yaşayıp daha iyi bir yerde kalabilmek için para biriktirebilir insan. Yani, sidik lekeleriyle kaplı halıları olmayan, binanın dördüncü katında bir kimya laboratuvarı bulunmayan bir yer olabilir mesela."

"Ay, lütfen bana şaka yaptığını söyle." Harper bir bankın üstüne çöküp abartılı bir biçimde ellerini kollarını sallaya sallaya konuşmaya başladı. "Lütfen Grace'ten bir an önce çekip gitmek ve insan gibi yaşamak için birbirimize verdiğimiz sözü unuttuğunu söyleme bana."

Miranda hafifçe gülümsedi. Derken telefonu çaldı.

Konuşmanın yanında kesildiğine memnun olmuştu. "Alo?"

"Selam güzelim, kraliçelere layık bir daire bulabildin mi bakalım?"

Miranda kıpkırmızı kesildi. Neyse ki Kane o anda onu göremiyordu. Harper'ın gözlerini kırptırıp elini suratına yelpaze yaparak yanında durması zaten yeterince tatsızdı. "Sevgiline selam söyle," dedi Harper sevimsiz bir gülümsemeyle. Miranda hemen başını diğer yöne çevirdi.

İçini çekerek "Yer altı kraliçesi olsaydım, gayet uygun daireler gezdiğimi söyleyebilirdim," diye yanıt verdi. "Kirası uygun bir öğrenci evi bulmak cehenneme gidip geri gelmek gibi bir şeymiş."

"Yurdu olmayan bir üniversite seçersen olacağı budur işte," dedi Kane gülerек. "Sen içine ufak bir varilin bile sığamayacağı kadar küçük bir dairede yaşarken, ben de... Şey, kalacağım yere boşu boşuna Mutlu Vadi demiyorlar."

Miranda konuşmayı sona erdirmek ister gibi "Birkaç saat sonra geri dönmüş olacağım," dedi. Bir sonraki sene Kane, başka bir eyalete okumaya gittiğinde neler olacağını düşünmek bile istemiyordu. "Beni kaçta alacaksın?"

"Şey, aslında ben de bu yüzden aramıştım," dedi Kane. "Bu geceyi iptal etmek zorundayım. Önemli bir işim çıktı da."

"Öyle mi?" Ona neredeyse şu önemli işinin ne olduğunu sormak üzereydi ki kendisini tuttu. Kane bunu bilmesini isteseydi, ona söylerdi. Ama söylememiştir.

"Kusura bakma," dedi Kane. "Sana o çok sevdiğin Meksika restoranına gideceğimize dair söz vermiştim ama..."

Miranda sanki randevunun iptal olması hiç umurunda değilmiş gibi "Başka zaman," dedi. Ama Kane son üç haftadır dördüncü kez randevularını böylesine gizemli ve ani bir biçimde iptal ediyordu. Miranda'nın içine şüphe tohumları serpilmişti.

"Yarına ne dersin?"

"Olabilir." Miranda kendi kendine sırtıttı. "Daha iyi bir teklif almazsam olabilir tabii."

"Benden daha iyi bir teklifle karşına çıkabilecek birisi olduğunu sanmam," dedi Kane gururla.

"Bu hafta her şeye farklı bir gözle bakmaya çalışıyorum," dedi Miranda. "Daha olumlu olacağım. O yüzden, iyi tekliflerin başkalarından da gelebileceğine dair umutluyum."

"Umut etmeye devam et Stevens. Umarım hayal kırıklığına uğramazsın. Bu gece için tekrar özür dilerim."

"Sorun değil. Sonra konuşuruz."

Miranda telefonu kapayıp utana sıkıla Harper'a baktı. "Alacelele geri dönmem gerekiyor artık."

"Kane randevunuzu iptal mi etti?"

Miranda evet manasında başını salladı.

"Yine mi?"

Miranda bir kez daha başını salladı.

"Galiba herhangi bir açıklama da yapmadı."

Miranda, Harper'ın yanına oturdu. "Lütfen bana başka birisiyle görüşmediğini söyle."

Harper iyi arkadaşların yapması gerektiği gibi "Başka birisiyle görüşmüyor," dedi.

"Cidden mi?"

Harper duraksadı. "Sen böyle olduğuna inanıyorsan, ben de inanıyorum." Sonra, rulo haline getirdiği gazeteyle Miranda'ya vurdu. "İşin iyi tarafı şu Rand," dedi. "Birkaç daire daha gezebiliriz."

Miranda suratını ekşitti. "Günümüz gitgide daha eğlenceli hale geliyor."

"Kahretsinnn!" Reed duvara bir şişe daha fırlattı. Güm! Şişe un ufak oldu. Her yana minik cam parçaları saçılıp toprak zemine yapıştı. Ama Reed hala rahatlamamıştı.

Zaten ne yaparsa yapsın kendisini daha iyi hissetmiyordu.

Yere çöktü. Sonra da sırtüstü yere uzandı. Başını uzun çimlere yaslayıp kollarını iki yana açtı. Aklına gelen ilk şey kar meleşiydi. Tabii, önce kar yağması gerekiyordu. Düşüncelerinin üstüne minnacık kar tanelerinin yağdığını hissetti. Sanki kar zihninden geçen her şeyi derinlere gömüyordu. Düşünceleri belli belirsiz minik kar taneleri haline geldi. Artık ne düşündüğünü bile tam olarak hatırlayamıyordu.

İşini kaybetmişti.

Kaia'yı kaybetmişti.

Beth'i kaybetmişti.

Her şeyini kaybetmişti.

Hala acı çekiyordu. Sanki birisi midesine bir beyzbol sopasıyla sert bir darbe indirmiş gibi canı acıyordu. Ancak ona asıl

acı çektiren şeyin ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Hem acı çekiyordu hem öfkeliydi hem de mutsuzdu. Ne bir amacı, ne bir hedefi, ne de planı vardı.

Sorunun ne olduğunu anlayabilseydi, hayatını karların at-
lından kazıyabilseydi, her şeyi olduğu gibi görebilseydi, belki
bir şeyleri düzeltebilirdi. Ama o anda her şey anlamsızdı. Düşün-
cülerinin karlar altında kalması belki de daha iyiydi.

"N'aber adamım?"

Reed gözlerini açtı.

Sarı saçlı, parlak bir silüet üstüne eğilmişti.

"Beth?"

Birisi kahkahalara boğuldu.

"Seni kız arkadaşı sandı!" Birisi daha yanına gelip üstüne
eğilen kişiyi kenara itti. İkisi birlikte yere yığıldılar. Reed onları
görmezden gelmeye çalışarak, gözlerini tekrar yumdu. "Oğlum
sen harcanmışsın yahu."

"Hayır," diye mırıldandı Reed.

Harcanmış.

Kendisine söylenen sözcük buydu. Etrafındaki her şey har-
canmamış mıydı? Hayatını resmen harcamıştı. Daha doğrusu,
Beth hayatını mahvetmişti. Artık Reed neyin doğru, neyin yanlış
olduğunu bilmiyordu. Umurunda da değildi.

Birisi onu omuzlarından tutup ayağa kaldırdı. Reed bir adım
attı, tōkezledi, öne devrilerek yeri boyladı. Birisi onu yakaladı
ve sıkı sıkı tuttu.

"Koltuğa yatıralım," dedi bir başkası. "Yardım et de onu içeri
götürelim."

Reed ayaklarının çimlere süründüğünü, toz toprak içinde
kaldığını fark etti. Gülmeye başladı ama neden güldüğünü bil-
miyordu.

"Eh, senin için gülmesi kolay. Tüm ağırlığı ben taşıyorum."

Reed sözcükleri ağzında yuvarlayarak "Komik falan diil," dedi. "Berbat, her şey berbat." Dünyası kararmıştı. Başı dönüyordu. İçini alt üst eden o hissi biraz olsun dindirmek için gözlerini yumduğunda her şey daha güzeldi. Aniden onu tutan kişinin kollarından sıyrılıp "Bırak!" diye bağırdı. Kolu yumuşak bir şeye çarptı. Birisi homurdandı. Yana devrilir gibi oldu. Sert zemine düşse, en azından dengesini sağlamak için uğraşmasına gerek kalmayacaktı. Ama birileri bir kez daha kollarını kavradı. Bu sefer onu daha da sıkı sıkıya tutmuşlardı. Reed onlarla birlikte yürümeye başladı.

"Evet, durum berbat," dedi birisi. "En azından bunu anlamışsın."

Onu yumuşak, serin bir yere yatırdılar. Reed hemen uykuya daldı.

Miranda diyet kolasından bir yudum aldı ve "Buraya ilk geldiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu.

Harper aniden kahkahalarla gülmeye başladı. Neredeyse ağzına attığı erimiş peynir yüzünden boğulacaktı. Lokmasını yuttuktan sonra "Kane'in ağabeyini ziyaret etmiştik," dedi. "O, kampusun en popüler gençlerindendi. Biz de ilk kez bir üniversite partisine gideceğiz diye kendimizi bir şey sanmıştık."

"Doğru ya, partiye gitmiştik," dedi Miranda kıkırdayarak.

"İçeride insanlar vardı, müzik de çalıyordu," dedi Harper ciddi bir ifadeyle. "Teknik olarak bu bir parti sayılır."

"İnsanlar manyak gibi ot çekip yerlere uzanmışlardı," dedi Miranda. "Sürekli olarak Bob Marley şarkıları çalıyordu."

"O gün sen ilk kez ot içmiştin."

"Sen de o kadar çok şarap içmiştin ki çalılıkların arasına gip kusmuştun."

Harper o günü anımsayınca, dehşetle titredi. "Neredeyse

Adam'ın ustune kusmuştum. Neyse ki tam vaktinde kenara çekilmişti. Pek de başarılı bir parti değildi be."

"Ama şu üniversiteli çocukla tanışmıştın," dedi Miranda. "Peter miydi, Paul muydu neydi ismi?"

Harper'ın burnundan içtiği kola fışkırdı. "Patrick!" diye bağırdı. "Zavallı Patrick! Dilinde piercing vardı, bir de organik deodorant kullanıyordu. Kokusu günlerce üstümden çıkmamıştı!"

Miranda içini çekti. "Ne güzel günlerdi ama değil mi?"

Harper bir lokma daha erimiş peynirden aldı. Bu, restoranın özel yemeği idi. "Rand, ne bu nostalji böyle?"

"Bilmiyorum. Her şey bir anda olup bitiyormuş gibi hissetmeye başladım galiba."

Harper sıkıntıyla ona baktı. "Neden bahsettiğini bilseydim sormazdım."

"Alo? Mezuniyet desem, bir şeyler kafana dank eder mi acaba? Lise bitiyor, üniversite hayatı başlıyor, herkes bir yerlere gidiyor, herkes değişiyor..."

"Herkes değil," dedi Harper. "Yani, Kane..."

"Bu konuyu hiç açma," dedi Miranda.

"Tamam, tamam. Demek istediğim, birçoğumuzun burada kalacağı. Birçoğumuzdan kastettiğim de sen ve ben."

"Ya Adam?"

"Sen de bu konuyu hiç açma," dedi Harper.

"Tamam."

Garson kız tabaklarını alıp Harper'ın ısrarla sipariş ettiği birer dilim çikolatalı pasta getirdi. Bu da restoranın menüsünde bulunan bir başka özel yemektir. Harper hemen çatalını pastaya batırdı. Biraz tereddüt ettikten sonra, Miranda da aynısını yaptı.

"Bazı konuları konuşmak istemediğimize göre, hiç konuşmayacak mıyız?" diye sordu Miranda nihayet.

"Yok canım," dedi Harper. "Tutacağımız daireden söz ede-

biliriz." Sonra, son gezdikleri dairenin broşürünü çıkardı. Kam-
püs iki sokak mesafedeki iki yatak odalı, minnacık bir daireydi
bu. "İşte bu," dedi. "Pencereler geniş, mutfak fena değil, duş
olması gerektiği yerde, yani banyoda... Hem bu daire leş gibi
de kokmuyordu. Bence başka birileri burayı kapmadan hemen
kira sözleşmesini imzalayalım."

"Harper, dedim ya, henüz hazır değilim."

"İyi de ne bekliyorsun?" diye sordu Harper asabi bir tavır-
la. Bu daire gerçekten de gün boyu gezdikleri dairelerin içinde
en uygun olanıydı. Dairenin sürekli olarak onlarla flört etmeye
çalışan salak ev sahibi, evi onlara ayıracağına dair söz vermişti.
"Daireye kusur bulmak için zaman mı kazanmaya çalışıyorsun?
Bak, sana büyük olan yatak odasını vereceğim, söz!" Harper
tüm giysilerini minnacık bir dolaba tıkıştıracağını düşününce
"Neyse, yazı tura atarız," dedi. "Adil olan bu."

Miranda pastasından bir lokma daha almakla yetindi.

"Ne? Ne? Göremediğim bir şey mi var yahu? Bana dairede
ne gibi bir kusur bulduğunu söylesene."

"Dairenin bir kusuru yok," dedi Miranda. "Harika bir yer.
Orada seninle birlikte yaşadığımı hayal edebiliyorum. Sorun..."

Harper, Miranda'nın yanıt vermesini beklerken, içinin da-
raldığını hissetti. Miranda'nın söyleyeceği şeyin pek de hoş bir
şey olmayacağını hissetmişti.

Miranda bakışlarını tabağına dikerek "Annem bir sene daha
onlarla birlikte yaşamamı istiyor," dedi. "Yakında terfi edecek ve
Stacy'ye bakmam gerek. Kız kardeşime sürekli olarak bakıcılık
yaptığımı biliyorsun. Bana resmen duygu sömürüsü yaptı. Aile-
mi terk edeceğimi falan söyledi..."

"Sen de ona bencil kadının teki olduğunu ve onun dizinin
dibinden ayrılmayarak hayatını boşa harcadığını söyledin," dedi
Harper çaresizlik içinde.

"Ona bu konuyu düşüneneğimi söyledim," dedi Miranda samimiyetle.

Harper sandalyesine çöküp başını plastik masaya yasladı. Sonra nerede olduğunu hatırladı. Böylesine pislik içindeki bir yerde ne diye kafasını üstünde milyonlarca mikrop olan, yağ içindeki bir masaya dayayacaktı ki? Ne işe yarayacaktı? "Bunu neden yaptın?" diye inleyerek ayağa kalktı.

"Çünkü annem bunun önemli olduğunu söyledi," dedi Miranda. "Bana gerçekten de ihtiyacı var."

"Sen ona ihtiyaç duyduğunda neredeydi?"

"Ona bugüne dek ne için ihtiyaç duydum ki?"

"Ne bileyim! Gerçek bir anneye ihtiyaç duyduğunda neredeydi? Her ağzını açtığında moralini bozduğu zamanlara ne demeli?"

"Annem o kadar da kötü bir kadın değildir," dedi Miranda.

"Bence berbat bir kadın."

"Bak, henüz ne yapacağıma karar vermedim."

Bu, Harper için bardağı taşıran son damla oldu. "Ama karar vermeni gerektirecek bir durum bile yok ortada!" diye bağırdı. "Bana önümüzdeki sene benimle birlikte kalacağına söz vermiş-tin. Her şeyi planlamıştık. Kaliforniya'ya gidip bir daire tutacaktık. Bir plan yaptık Rand. Beni son anda yüzüstü bırakamazsın!"

"Bana bağırma kes!" diye inledi Miranda. "Bunu seni hayal kırıklığına uğratmak için falan yapmıyorum..." Konuşmayı kesip içine derin derin nefes çekti. "Bak, bir şey yaptığım yok. Henüz kararımı vermedim." Ayağa kalktı. "Tuvalete gideceğim, tamam mı? Sakinleş biraz."

Harper önce Miranda'ya, sonra da imalı bir biçimde onun tabağındaki pasta kırıntılarına baktı. "Rand, bana o şeyi bir daha yapmayacağına söz vermiştin."

"Neyi?"

"Sana bağırdığım için özür dilerim." Harper çok öfkeli olduğu halde, özür dilemeye çalışıyordu. "Seni şey yapınacak kadar üzmemek istememiştim... Bak, bana bir daha yapmayacağına söz vermiştin, tamam mı?"

Miranda arkasını dönüp uzaklaşmaya yeltendi ama Harper kolunu yakalayiverdi.

"Neyi yapmayacaktım?"

Harper öfkesini dizginlemeye gayret etti. Bu, tipik bir Miranda davranışıydı. Sorunlarıyla yüzleşmektense, tuvalete koşturup kusmak ona daha kolay geliyordu. Harper arkadaşının yapmayı planladığı iğrenç şeyin detaylarını anlatmak istemiyordu. "Neden söz ettiğimi bal gibi de biliyorsun."

"Ben tuvalete gidiyorum. Tu-va-le-te." Miranda tane tane konuşmuştu. "Mecazi anlamda falan söylemedim."

Harper şüpheyle ona baktı.

"Ne yani, benimle gelip ne yapacağımı mı görmek istiyorsun?" Miranda bir süre Harper'ın yanıt vermesini bekledikten sonra, omuzlarını silkti. "Gelmeyeceğini biliyordum. Bir dakika sonra geri geleceğim. Sakın beni burada yalnız bırakma. Hesabı da başıma yıkma."

Harper tatlı tatlı gülümsedi. "Hiç öyle bir şey yapar mıyım?"

Miranda tek kaşını havaya kaldırdı. Bu, Kane'den edindiği salakça bir huydu. Ama Kane tek kaşını havaya kaldırarak, istediği şeyi konuşmadan söyleyebilen bir tipti. Harper bundan nefret ederdi.

Harper içini çekti. "Rand, bir yere gitmeyeceğimi biliyorsun. Bu işte birlikteyiz."

"'Bu iş' derken, neyi kast ediyorsun?"

"Olacakları diyorum," dedi Harper.

"Yani ikimiz birbirimizden ayrılmayacağız, öyle mi?"

"Hem de hiç."

Miranda gülmeye başladı. "Bak şimdi kusabilirim işte."

Harper, Miranda tuvalete girene dek gülümsemeye devam etti. Miranda gözden kaybolunca da suratı aniden asıldı. Asıl kusmak isteyen *kendisiydi*. Ama bunun nedeni yediği çikolatalı pastadan pişmanlık duyması değildi. Miranda haklıydı: Her şey değişiyordu.

Bu konuyu düşündükçe aklı, her şeyin değiştiğini neden daha önceden fark etmediğine takıldı. Dana önceden buna hiç kafa yormamıştı. Miranda yanında olduğu sürece, Harper her şey, hatta *kendisi* bile aynıymış gibi davranabiliyordu. Ama tek başına kaldığında...

O, Harper Grace'ti. Grace ailesinin yüz karasıydı. Ailesinden ona miras kalan tek şey kibir, sosyal statü ve g, yitirilmış bir servet ve şatafatti. O, okulunun balo kraliçesi, alfa dişi, her şeyde son sözü söyleyen kişi, havalı, en çok arzulanan, istediklerini başkalarını incitmek uğruna elde etmesi en muhtemel kızdı. Harper Grace'ti. En kıskanılan, gördüğü ve istediği her şeye sahip olan güçlü kızdı.

Daha doğrusu, eskiden yleydi. Grace kasabasında, Haven Lisesi'ndeki yaşı küçük öğrenciler ona taparlardı; barmenler onu tavlamaya çalışırlardı; oğlanlarsa peşinden koşarlardı. Grace kasabasında herkes onu tanır, neyi temsil ettiğini iyi bilirdi.

Peki, yabancılarla dolu, kendi kasabasından kilometrelerce uzaktaki bir kasabada kimdi? Miranda yanında olduğu sürece, dilediği her şey olabilir. Ama ya yalnız kaldığında? Herhangi birisi de olabilir, hiç kimse de.

Beklediği telefon bir saat gecikmeli olarak gelmişti ama en azından gelmişti.

Kane ceketini ve anahtarlarını alıp hemen buluşma yerine gitti. Burası kasabanın dışında, ıssız bir ara sokakta yaklaşık bir

sene önce kapanmış bir bardı. Barı o zamandan bu yana kimse satın almamıştı. İçerisi karanlık ve bomboştu. Sanki her an tekinsiz tipler gelecek, kirli işler çevireceklerdi. Bar hem güvenli hem de gözden uzak bir yerdi ama Kane burayı en çok yapacağı işe uygun bir yer olduğu için seviyordu. Bu işle ilgili olarak sevdiği ikinci şeyse, barın meşum karanlığı, onu heyecanlandırmaması, tehlikede ve tamamıyla kontrol kendisindeymiş gibi hissetmesiydi.

En sevdiği şey gayet tabii ki paraydı.

O günlerde, paralar adeta kucığına akıyordu.

San Francisco'daki adamı nihayet ona otlu şekerlemeler ve çikolatalar yollamaya başlamıştı. Bunların arasında çeşit çeşit marka vardı. Mallar her hafta, hiç sektirmeden üstü işaretsiz kutularda kasabaya geliyordu. Kane bunlara altın çikolata diyordu. Çünkü bir kere kasabada ortalıkta yeni bir satıcının, bu kişinin sağlam bağlantıları olduğu, elinde izi sürülmesi imkansız, her yerde şüphe uyandırmadan kullanılabilen mallar bulunduğu duyulmuştu. Öyle ki ister sınıfta, ister halka açık bir yerde, ister çocuklarının üstüne titreyen ailelerin gözlerinin önünde kullanılabilecek mallar olduğu yayıldıktan sonra, gençler Kane'in kapısını aşındırmaya başlamışlardı.

Aslında, kapısını aşındıran falan yoktu. Kane kimliğini gizli tutmaya büyük özen gösteriyor, ancak çok güvendiği kimselere ne iş çevirdiğini söylüyordu. Kendini öyle sağlama almıştı ki birisi onu gammazlayacak olursa, o kişi hakkında iki kat daha fazla gizli bilgi sahibi olmaya önem veriyordu. Hem kağıt üstünde hiçbir anlaşma yapmış değildi. Onu malla, müşterilerle ya da kanunsuz herhangi bir işle ilişkilendiren hiçbir delil yoktu ortada. Tek istisna, otlu şekerlemelerle çikolatalardı. Kane ihtiyatlı davranıp bunları kilit altında tutuyordu.

Bağlantısının ismi, "KC" idi. Adam tıpkı '90'lardan fırlamış

bir rapçi gibi giyiniyordu. Tüm bunlar Kane'in hiç umurunda değildi. O, parasını almaya bakıyordu.

"Hepsi burada mı?" diye sordu zarfı eline alınca.

Adam ellerini ceplerine sokup sırtını kamburlaştırdı. "Saymana gerek yok dostum. Bana güvenebilirsiniz."

Kane alaycı bir biçimde güldü. "Tabii." Zarfı açtı, kâğıt paraları çabucak gözden geçirip hesabını yaptı. Sonra da başını salladı. "Tamamdır." Kamyonentinin bagajından bir kutu çıkardı. "İçinde elli paket var," dedi. "Önümüzdeki haftaya kadar seni idare eder."

Salak herif kutuyu alıp içine bile bakmadan yürümeye koyuldu.

"Saysana," dedi Kane. "Bana güvenebileceğini düşünmeni istemiyorum."

Adam paketleri tek tek saydı. Gerçi Kane adamın paketleri hatasız sayabileceğinden emin değildi. Adam usanmadan hepsini elliye kadar saydı. Kane'e selam verdi ve karanlığa karıştı.

Kane paraları arka cebine sokuşturduktan sonra arabasına bindi. Tam beş yüz dolar almıştı. Bir gece için fena para değildi doğrusu. Tam arabayı çalıştıracakken, telefonu çaldı. Kane içinden küfrü bastı. O gerzek ya ondan daha fazla mal isteyecekti ya da mallardan şikayet edecekti. Sonra, arayan kişinin numarasına baktı.

Telefonu kulağına dayadı. "Selam bebeğim. Grace'le sen birininizi öldürmeden geri döndünüz mü bakalım?"

"Sayılır," dedi Miranda. "Eee, senin gecen nasıl geçti?"

Kane, Miranda'nın sesinden ne yaptığını bilmek istediğini anlamıştı. Onun nerede olduğunu, ne yaptığını ve neden onunla birlikte olmadığını merak etmişti. Haksız da sayılmazdı hani. Ama ona ne halı ettiğini söylemesi mümkün değildi. Miranda bu işi asla anlayışla karşılamazdı. Kane ona ne yaptığını söyle-

mediği için kendisini suçlu hissetmek istemiyordu. O, her zaman olduğu gibiydi. Miranda bunu ta başından beri biliyordu.

"Eh, fena değil," dedi. "Babam için bir şey yapmam gerekirdi. Bir şey istedi mi yapmak zorunlu hale geliyor, bilirsin ya."

"Evet," dedi Miranda. Ama ses tonundan Kane'in neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrinin olmadığı belliydi. "Neyse, artık kapatayım. Yarına bitirmem gereken ödevler var."

"Mezuniyete iki hafta kala hala ödev mi yapıyorsun? Amma ineksin."

"Sen nesin peki?"

Tam, Bir ineğin sevgilisi, diyecekti ki bir şey dememenin daha doğru olduğunu düşündü. Onlar sevgili değillerdi ki. Aşk ve sevgi gibi sözcüklerse nedense söylemek istemediği şeylerdi. "Şanslı bir erkeğim sanırım."

"Haydi, paçayı kurtardın," dedi Miranda tatsız tatsız. "Yarın görüşürüz, tamam mı?"

"Okuldaki dolabının önünde bir düzine kırmızı gülle bekliyor olacağım," dedi Kane.

"Sade kahveyle yağsız çöreği tercih ederim."

"Ne fark eder?" dedi Kane. "Bir düzine karanfille, kremalı çöreğe ne dersin?"

"İyi geceler Geary."

"İyi geceler Stevens. Bu gece görüşemediğimiz için üzgünüm." Kane telefonu kapatırken yalan söylemediğini düşünüyordu. Cebindeki paradan gayet memnundu, gecesini de tıpkı planladığı gibi geçmişti. Ancak o gece gerçekten ne yaptığını Miranda'ya söylemiş olsaydı, Miranda yaptığı şeyi takdir etseydi, birlikte kutlama yapsalardı, kendisini daha iyi hissedecekti.

Kane düşüncelerinden sıyrıldı. Sırlarını henüz kimseye söylemeye hazır değildi. Miranda bu gizli işleri neden yaptığını anlayamazdı. Onu engellemeye çalışabilirdi. Bu sefer de işi

bırakmak zorunda kalırdı. Daha doğrusu, ya yaptığı işi ya da Miranda'yı bırakmak zorunda kalırdı.

Neden ikisi arasında bir tercih yapması gerektiğini bilmiyordu. O, Kane Geary'ydi, her şeyi elde etmeye alışmıştı.

Uyandığında, Fish'le Hale birkaç adım ötesinde oturuyorlardı. İnanılmaz derecede ayık görünüyorlardı. Reed'se bitap vaziyeteydi. Hasta gibiydi. Hala biraz sarhoş olduğuna da emindi.

"Ne?"

"Konuşmamız gerek," dedi Fish.

Reed'in başı çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Kıpırdamamaya çalıştı. "Ne hakkında?"

"Senin hakkında."

"Neler oluyor, şimdi de ne yaptığıma mı karışmaya başladınız?"

Hale dik dik ona baktı. "Bu iş ciddi oğlum."

Reed alaycı bir biçimde güldü. Gülmek başının daha fazla ağrımasına neden oluyordu. "Bugüne dek hep ciddiydin, değil mi?"

"Tura çıkacağız," dedi Fish. "Mezuniyetten hemen sonra."

"Kendi aramızda konuşup bunu yapmaya karar verdik," diye ekledi Hale.

"İkiniz mi?"

"Evet, grupta biz varız," dedi Hale.

"Ne zamandan beri ben grupta değilim?" diye sordu Reed.

"Hiçbir şeyi umursamadığından beri," dedi Fish.

Reed midesi fena halde bulandığı ve başı döndüğü halde ayağa kalktı. "Dalga mı geçiyorsunuz? Sürekli olarak prova yapmak isteyen kimdi? Şarkıları kim yazdı? Ya her gün ot içip bir köşede sızıp kalan, pardon kalanlar kimdi?"

"Seni gruptan attığımız falan yok," dedi Fish. "Sadece söy-

lemek istedik. Mezuniyetten sonra tura çıkacağız. Üç ayda on çöleli dolaşmayı planlıyoruz. Sokakta yatıp kalkacağız. Hale şimdiden bize birkaç konser ayarladı.”

“Tura çıkmak da senin fikrindi, unuttun mu?” diye sordu Hale.

Unutmamıştı. Sadece grubun bir geleceği olduğunu düşünmek gibi bir aptallık etmişti. Oysa asla prova yapmıyorlardı, asla ayık değillerdi, dahası berbatlardı. Yok, tura çıkmak aslında kendi fikri de değildi. Bunu Beth öne sürmüştü. Tura çıksanız, demişti heyecanla. Bir şeyler yapmak istiyorsanız, harekete geçin. Daha iyi olmak için çaba sarf edin. En azından deneyin. Beth çalışmaktan, çaba sarf etmekten asla gocunmazdı ama bunları son zamanlarda kendi hayatında yapmıyordu. Kolay yolu seçmişti.

Reed gözlerini kırıpşıtarak elini cebine soktu. Bir cigara daha anyordu ama hepsini tüketmişti.

“Tura çıkmanın ne faydası olacak?” dedi. “Berbat bir grubuz. Her zaman da öyle olacağız. Unutun gitsin.”

“Unutalım da hayatımızın sonuna kadar burada mı kalalım?” dedi Hale. “Ölürüm daha iyi.”

“Tura çıkmak için birçok neden var,” dedi Fish de. “Kızlar var, düşünsene. Gitmeye kararlıyız. Toparlan da sen de bizimle gel.”

“Gelmezsem ne olacak?” dedi Reed.

“Gelmezsen burada kalırsın, biz de yeni bir vokal buluruz.” Fish ayağa kalktı. Birkaç saniye sonra Hale de ayaklandı. “O, buna değmez,” dedi. “Kızın teki işte.”

Reed onun Beth’ten mi yoksa Kaia’dan mı bahsettiğine emin değildi. Büyük bir ihtimalle, Fish de kimden bahsettiğini bilmiyordu.

“Kız meselesi değil,” dedi Reed. “Sadece...” Ne diyeceğini bilemiyordu. Asıl nedeni zihninin gerisine atmıştı. Ama bunu oradan çekip çıkaramayacak kadar yorgundu. Belki de bu cid-

den de kız meselesiydi. Peki, ne yapması gerekiyordu? Onu unutmaya mı çalışacaktı? İleriye mi bakacaktı? Onu geri mi kabul edecekti?

O beni istemiyor ki, diye düşündü. Eski erkek arkadaşıyla birlikte.

Asıl her şeyi geride bırakan Beth olmuştu. Oysa Reed'e ve Kaia'ya yaptıklarından sonra, sonsuza dek mutsuz olması, yalnız kalması gereken kişi de oydu. Ama Reed bu yüzden ondan nefret edemezdi. Yaptığı hiçbir şey için ondan nefret edemezdi.

Reed tekrar koltuğa oturdu. "Cidd ciddi tura mı çıkıyorsunuz?"

"Biz gidiyoruz," dedi Fish. "Bu boktan kasabadan bir an önce gitmek istediğini sen de biliyorsun."

Kasabadan gitmek... Kulağa hoş geliyordu. Reed ciğerlerine derin bir nefes çekti. Sanki uzun süredir ilk kez nefes alıyordu. Zihnindeki bulanıklık bir anda dağılmaya başladı. Belki bunu başarabilirdi. Ot içmeyi bırakabilirdi. Hangi hatalarını telafi edeceğine, kimi affedeceğine ve neyi unutacağına karar verebilirdi. Her şey netlik kazanır, mutlu olur, kendine bir hedef belirlerdi. Yayıldığı koltuktan kışını kaldırıp içkiyi bırakabilirdi. Sonra da kasabadan arkasına bile bakmadan ayrılırdı.

B ö l ü m

6

"Boşa gitti!" diye bağırdı birisi gülerek. Ama bowling topu daha yarı yoldayken, yön değiştirip labutlara çarptı. Labutlar büyük bir gümbürtüyle birbiri ardına devrildi. Geriye aralarında epey bir boşluk bulunan iki labut kaldı.

Kane, "Kahretsin" diye homurdanarak sıraya oturdu ve topun geri gelmesini beklemeye başladı.

Miranda şaşkın şaşkın ona bakıyordu. "İyi misin?" diye fısıldadı.

"Ayağımda muhtemelen mantar kapacağım bir çift bowling ayakkabısı var," dedi Kane söylenerek. "Burada boşa vakit..." Dönüp boş bira kutularını üst üste dizen basket takımının oyuncularına göz attı. "...harcıyoruz. Şu iki labutu nasıl yere devireceğimi düşünüyorum. Ne bileyim, iyiyim herhalde."

Miranda, Kane'in kolunu hafifçe sıkarak "Onu demek istemiştım," dedi.

Kane omuzlarını silkti. Topun geldiğini görünce, ayağa fırladı. "Tekrar atış yapacağım."

Topu eline alıp nasıl yuvarlayacağını hesapladı. Topun ne-

reye gideceğini kestirmeye çalışıyordu. Sonra, atışı yapmaya hazırlandı. Kolunu geri çekti, üç uzun adım attı ve kolunu ileri doğru uzattı. Elini geri çekti. Top, parmaklarının arasından kayıp zemine çarptı ve cilalı boyling pistinde kaymaya başladı. Sonra da iki labutun arasından geçiverdi.

Kane bu sefer küfretmedi. Boylingde başarılı olmadığı için hayıflanacak hali yoktu. O gece bunu yapmak istemiyordu. Yerine oturup muzip muzip gülümsedi. "Şanslı gecem değil sanırım."

Miranda bir şey söyleyecek gibiydi. Kane gerildiğini hissetti. Miranda ne söylerse söylesin, duymaya hazırды. Kızlar böyleydi işte. Hep konuşmak isterlerdi. Özellikle de karşılarındaki insanın zayıf bir yanını yakaladıklarında. Her şey şöyle başlardı: Birisinin zayıf bir yanını yakaladıklarında, buna dört elle sarılırlar, kurcalarlardı. Dikkatli davranmayacak olursanız, karşılarında savunmasız kalırdınız.

Bu, hiç de iyi bir şey değildi.

Ama Miranda bir şey söylemedi. Ona sokulup başını omzuna yasladı.

Kane sonraki bir saati oradan gitmek için bir mazeret uydurup uydurmamak arasında gidip gelerek geçirdi. Buraya gelmek isteyen kendisi değildi. Normal şartlar altında, asla gelmezdi. Takım arkadaşlarıyla ve onların şapşal kız arkadaşlarıyla çıkmak hiç de akıllıca değildi. Bu kızların çoğu Kane'in yatağından geçmişti. Dolayısıyla, onlarla birlikte takılmak pek de iç açıcı bir durum değildi ama o gece Kane'in kimseyi geri çevirecek hali kalmamıştı.

Takım arkadaşları yemek yemek için mola verince, Miranda ona baktı ve "Gitmek ister misin?" diye sordu.

Herkes bir şeyler atıştırmaya dalmışken, ikisi fırsattan istifade soluğu dışarıda aldılar. Bir anda kendilerini park alanında bulmuşlardı.

"Bu güzel gece için kusura bakma," dedi Kane aradığıyla bakarken.

Miranda omuzlarını silkeli. "Ama daha önce de söylediğim bowling oynamayı severim. Çerçi pek iyi oynayamam ama."

"Neden gülmek istedin peki?"

"Sen..."

Kane yine gerildi.

"Orada olmaktan hoşnut olmadığımı hissettim," dedi Miranda nihayet.

Kane komak anahtarını eline alıp ona eğildi. Ona bakmıyordu. "Neden bana iyi olup olmadığımı sordun?"

Miranda elini onun omzuna koydu. "Seni mutsuz eden bir şey olduğunu biliyorum. Ama bana anlatmana gerek yok."

Kane yutkundu. Yoksa cazibesini mi yitirmeye başlamıştı? Geceyi homurdanarak ve sürekli olarak omuzlarını silkerek geçirmişti. Arada bir de esprili bir şeyler söylemişti. Canının sıkkin olduğunu kimsenin fark etmeyeceğini sanmıştı. Ama fark eden birisi vardı.

Yanında başka bir kız olsaydı, hissettiklerini anlayamazdı. Tabii, eskiden çıktığı kızlardan biri onu Miranda kadar iyi tanıyamazdı. Hatta hiç tanıyamazdı.

"Seni eve bırakayım," dedi aniden. Miranda elini geri çekmedi.

"Tamam."

Yol boyunca hiç konuşmadılar. Miranda eve neden erken döndüklerini sormadı. Kane içinden keşke sorsa diye geçirmiyordu. Miranda sorsa, şunları söyleyebilirdi.

Dün annemin yaş günüydü. Babam ve erkek kardeşim unutmuşlar.

Ben de annemin kullerini muhafaza ettiğimiz şöminenin başında onu tek başıma anmak zorunda kaldım.

Pasta yemedim.

Aklından geçenler onu acınacak duruma sokmasaydı, Kane gülebilirdi. Ama istese bile bunları yüksek sesle söyleyemezdi. Alıştığı türden bir kız yaşlı gözlerle bu öyküyü dinler, hassasiyetini ödüllendirmek için onu öpücük yağmuruna tutardı. Ama o tür bir kız bu öyküyü asla duyamazdı. Kimse duyamazdı.

Kane kendini böyle hissettiğinde insanlarla birlikte olmaktan nefret ederdi.

Birden U dönüşü yaptı. "Haydi, benim eve gidelim," dedi.

Miranda şaşkınlıkla ona baktı. Oraya hiç gitmezlerdi. "Tamam."

Kane içinden, *Ne halt ediyorsun?* diye düşündü. Sonradan pişman olacağı bir şeyler söylemeden Miranda'yı evine bırakmalıydı. Bunu yapması daha akıllıca olurdu.

Ama onun gitmesini istemiyordu.

Eve varınca, dosdoğru yatak odasına gittiler. Kane sırtüstü yatağa uzandı. Miranda da yanına uzanıp ona sarıldı. Kane bir gece önce, yarısı dolu bir viski şişesiyle yatağına uzanmış, bangır bangır müzik dinlemişti. Miranda'yla birlikte olmaksa çok daha güzeldi.

Konuşmadılar.

Halbuki hep konuşurlardı. Konuşmayı ikisi de iyi becerirdi. Kane asıl söyleyeceği şeyi unutana dek, konuşur da konuşurlardı. Sonra Kane, Miranda'nın yanaklarının al al olduğunu görüp konuşmayı bir öpücükle sonlandırırđı. Miranda duymak istediğini ona söyletene dek, konuşmaktan vazgeçmezdi. Ancak, o gece üstüne gitmiyordu.

"Birinci sınıftayken, yaş günlerimizde sınıfa pasta çörek falan getirmek zorundaydık, hatırlıyor musun?" diye sordu Kane birden.

Miranda evet manasında başını salladı. Çenesi Kane'in omzuna sürtünüyordu.

"Benim saram geldiğinde, annem beni okula koca bir kutu çilekli turtayla yolladı. İnanabiliyor musun? Çilekli turtalar! Birinci sınıfayken çocuklar çilekli şeylerden hoşlanmazlar ki."

Miranda, Kane'in annesine ne olduğunu biliyordu. Bilmesi mümkün değildi. Aynı yerde doğup büyümüşlerdi. Ama Kane annesinden hiç bahsetmezdi. Miranda bunu da biliyordu ama bir şey dememeyi tercih etti.

"Ben severim," dedi Miranda yavaşça.

"Tek seven sensin o halde." Kane gülmeğe başladı. "Sınıfta kimse turtalardan yememişti. Öğretmen de okuldan sonra hepsini eve geri yolladı. Onu oracıkta öldürebilirdim! Annemi yani. O kadar utanmıştım ki. Çilekli turtalar, düşürsene! Hepsini yere fırlatıp odama kapadım. Salgın teköymüşüm."

"Geary, o zamanlar daha altı yaşındaydın," dedi Miranda. "Altı yaşındaki çocuklar böyle şeyler yaparlar."

"Annem bana o gün hiç kızmadı," dedi Kane. "Neler olduğunu da sormadı, babama da hiçbir şey anlatmadı. Aşağıya indiğinde, mutlak terlemişti. Annem bana kocaman, çikolatalı bir yaş günü pastası pişirmişti."

Miranda dirseklerinin üstünde doğrulup dikkatle ona baktı. Kane onun salya sümkük ağlayacağına emindi. Bu acıklı öyküyü anlatmasa olmazdı!

Miranda gülümsedi. Sonra onu hafifçe öptü. "Altı yaşındaydın," dedi tekrar. "Hatırladığın kadarıyla da şmarık veledin tekiydin. Ama o gün yaş günündün. Annem elinden geleni yapmış."

Kane gözlerini yumup sıkı sıkı Miranda'ya sarıldı. Miranda'nın yanında olmasını istediğini fark etti. Ama yanında olmasını, sırf yalnız kalmak istemediği ya da ondan kurtulmak için bir mazeret uyduramayacak kadar üşendiği için istemiyordu. Son sıralarda yatağına giren seksi bir kız da değildi. O, Miranda'ydı ve Kane onun bir yere gitmesini istemiyordu.

Aslında, bu durumdan rahatsızlık duyması gerekirdi. Bir şeyi istemekle ihtiyaç duymak arasında ince bir çizgi vardı. Kane'in artık kızlarla gününü gün ettiği zamanlar da epey geride kalmıştı.

Kane yana dönüp onu öptü. Miranda'yı kendine doğru çekerken, onun içini çektiğini duydu. Bir anda dilleri ve bedenleri birbirine dolandı.

Öpüşmeyi kestikleri zaman, Miranda alaycı bir ses tonuyla "Kendini biraz daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Kane kaşını havaya kaldırdı. Bu sefer içtenlikle gülümsedi. "Buraya kadar her şey yolunda," dedi ona sarılarak. "Ama devamı gelirse, daha mutlu olabilirim."

Öpüşüp koklaşmaya başlayalı aradan bir saat geçmişti ki telefon çaldı. Kane hemen ayağa fırlayıp telefonunu aldı. "Özür dilerim," dedi dudaklarını oynatarak. "Yanıt vermem gerek..." Miranda omuzlarını silkti. Sessizce Kane'in görüşmesini bitirmesini bekledi.

Kane nihayet telefonu kapatıp özür diler gibi Miranda'ya baktı. "Benden nefret edeceksin ama..."

"Sakin, söyleme."

"Gitmem gerek." Kane eğilip Miranda'yı dudaklarından öpmeye çalıştı ama Miranda geri çekildi. Kane böylesine berbat bir gün geçirdikten sonra ona kızmak doğru bir şey değildi belki ama ansızın ayağa fırlayıp gitmesi gerektiğini söylemesi de adil değildi. Üstelik bunu ilk kez yapmıyordu. Miranda ona sorunun ne olduğunu sormamak için kendisini zor tuttu. Belli ki Kane'in bir derdi vardı. Ona bir şey sormamakla iyi etmiş olabiliirdi ama bazı şeyleri konuşmadan ne kadar dayanacaklardı?

Arabaya doğru birlikte yürürlerken Kane, "Cumartesiye ne dersin?" diye sordu. "Bütün günü birlikte geçirebiliriz, keyfimi-

ze bakarız...”

“O gün Harper’ın mezuniyet partisi var,” dedi Miranda.

Kane homurdandı. “Ona *parti* denemez, olsa olsa Okul Aile Birliği gözetiminde verilecek bir ucubeler toplantısı diyebilirsin.”

Miranda arabaya bindi ve “O halde, partiye gideceğine dair söz vermiş olman çok kötü oldu,” dedi. Kane içini çekip sürücü koltuğuna yerleşti.

“Biliyor musun, sen çılgının tekisin.”

Miranda başını salladı. “Beni eve bırak da nereye gideceksen git.” Kane’in Camaro’su tamirdeydi. O yüzden, Miranda kendi arabasını bir haftalığına ona ödünç vermişti. Ama tabii bu Kane’in onu bir kez daha yüzüstü bırakıp bir yere gideceğini öğrenmeden önceydi. Miranda’nın evinden ayrıldıktan sonra nereye gideceği bile belli değildi.

“Bak, özür dilerim ama gerçekten...”

“Tamam,” dedi Miranda. Şayet Kane ona hiçbir şey anlatmayacaksa, o da aynı şeyi yapabiliirdi. “Boş ver. Haydi gidelim.”

“Suratını mı asacaksın?”

“Suratımı falan astığım yok.”

Kane elini uzatıp Miranda’nın boynunu gıcıkklamaya başladı. Miranda irkilip gülmemek için kendini zor tuttu. Sonra, sert bir hareketle Kane’in elini geri itti.

“Yok, bal gibi de surat asıyorsun işte,” dedi Kane. “Bu geceyi mutlaka telafi edeceğim, tamam mı? Yarın gece...”

“*Surat asmıyorum,*” diye yanıt verdi Miranda. İçinden, *Bir daha asla surat asmayacağım,* diye geçirdi. Miranda için en önemli şey kendini korumaktı. Bu yüzden de gerçeği öğrenmeliydi. Hem de hemen. “Nereye gidiyorsun Kane?”

Kane arabayı park ettiği yerden çıkarıp Miranda’nın evine giden yola çıkarırken “Özel,” dedi.

"O kadar özel ki bana bile söylemiyorsun, öyle mi?" diye sordu Miranda ısrarla.

"Sana hayatımın en ufak detayını bile anlatmak zorunda mıyım? İlişkimizin böyle olacağını hiç düşünmemiştim."

"Beni her fırsatta yalnız bırakıp başka kızlarla görüşürsen, ilişkimiz falan kalmayacak," dedi Miranda. İçine derin bir nefes çekip ellerini dudaklarına götürdü. Bu sözler yanlılıkla ağzından kaçmıştı.

Kane ona baktı. "Başka kızlarla görüştüğümü mü düşünüdün?"

Miranda utançtan kıpkırmızı kesilmişti. Gözlerini yola çevirdi. "Yola baksan iyi olacak."

Ancak, Kane bunu yapmak yerine arabayı kenara çekti. "Stevens, bana bak. Cidden başkalarıyla görüştüğümü mü düşünüdün?"

Miranda omuzlarını silkti. Bir şeyi düşünmek ve bunun olacağından korkmak ayrı şeylerdi. Ama her halükarda Kane'in sorusunun yanıtı netti. Başka ne yapıyor olabilirdi ki? "Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Belki."

"Ama, düşündüğün gibi değil."

Miranda kendini tutamayıp alaycı bir tavırla güldü.

"Ne?" dedi Kane.

"Tabii ki bana böyle söyleyeceksin." Miranda pişkin pişkin ona baktı. "Bunu inkar etmen yapmıyor olduğun manasına gelmez."

"Stevens..." Kane, Miranda'nın saçlarını geriye atıp dudaklarını okşadı.

Sonra da sert bir ses tonuyla ekledi. "Hayatımda başka kimse yok."

"O halde, sorun nedir?"

"Sana söyleyemem. Söyleyecek olsam, asla yaptığım şeyi onaylamazsın."

"Neden? Saf ve tutucu olduğum için mi?"

Kane'in elleri yavaş yavaş bacaklarına doğru gitti. "Birkaç dakika önce hiç de tutucu değildin."

"Kane!"

"Tamam, tamam, sen bilirsin." Kane elini geri çekip dik dik ona baktı. Sonra, uslu bir çocuk gibi ellerini direksiyonun üstüne dayadı. "Böyle daha iyi mi?"

Değildi ama Miranda yine de evet manasında başını salladı.

"Senin pek hoşlanacağın bir şey değil," dedi Kane bezgin bir tavırla. "Bana güvenmek zorundasın."

"Ama her iyi ilişkinin sağlam temeller üzerine kurulu olduğu söylenir," dedi Miranda.

"Ben de onu diyorum ya."

"Demek öyle."

Miranda başka bir şey demeyince "Evet, öyle..." dedi Kane.

"Peki, o zaman beni de yanında götür," dedi Miranda kararlı bir tavırla.

"Hani bana güvenecektin?"

"Önce sana güvenebileceğimi ispatla," dedi Miranda sırtarak. Ellerini Kane'in ellerinin üstüne koydu. "Hem böylece beni o kadar da iyi tanımadığın çıkabilir ortaya."

Kane saatine göz atıp içini çekti. "Tamam. Benimle gelmek istiyorsan gel. Ama sakın seni uyarmadığımı söyleme."

"Geary, seninle ilgili her şey 'tehlike, uzak durun' diyor," dedi Miranda, Kane'in ellerini tutarak. "Bu tür uyarıları dikkate alacak olsaydım, seninle çıkar mıydım sanıyorsun?"

Kane onun elini sıkıp dudaklarına götürdü. "Geç kalmış sayılmazsın."

Beth arabasının kapısına bir tekme savururak "İşte, bu harika!" dedi. "Harika!" Gerçi annesiyle babasının eski püskü Volvo'su-

nun her an yolda kalabileceğini o da biliyordu. Motordan çıkan feci ses bunu belli etmediyse bile egzoz borusundan damlayan yağ ve arada sırada motor kapagından yükselen duman, arabada ciddi bir sorun olduğunun en büyük işaretiydi. Beth sadece bunların arabayı sürerken tekrarlanmayacağını ummuştu.

Ama işler hiç de dilediği gibi gelişmemişti. Araba aksıra tüksıra durduğunda, uyarı ışıkları yanıp sönmeye başladığında, motor kapagından dumanlar yükseldiğinde ve motor patlamadan önce durduğunda, direksiyonun başında kendisi vardı. Araba sanki artık miadını doldurduğunun farkına varmıştı. Araba bozulduğunda Beth, Guido'nun pizza restoranının arka tarafındaki park alanındaydı. Yorgundu, üstü başı leş gibiydi. Adam onu almadan önce, tek istediği eve gidip ılık bir duş almaktı. Gerçi onunla bir randevuya falan çıkıyor değillerdi. Ama en azından Adam geldiğinde, üstü başı sarımsak ve soğan kokmayacaktı.

Beth çekiciyi aradı. On dakika hatta bekledikten sonra, adam çekicinin gelmesinin iki saat alabileceğini söyledi.

"Daha çabuk gelemez misiniz?"

Adam homurdandı. "Sürücülerden biri başka bir arabayı çekiyor, diğeri de henüz geri dönmedi. Ama merak etmeyin, mutlaka arabanızı çekmek için birisini yollayacağım." Sonra da Beth ona yanıt veremeden, telefonu kapatıverdi. Beth arabanın motorunun patlayacağından korktuğu için arabadan uzak bir noktada beklemeye başladı. Bir yandan da tanıdık birileri pizza yemeye gelir de ona yardım eder diye umuyordu.

Beth'in basmakalıp laflar eden babası, *İnsan ne dilediğine dikkat etmeli*, derdi hep.

Çamurla kaplı kamyonet otoparka girip Beth'in biraz ötesinde durdu. Saklanacak bir yer kalmamıştı.

Reed başını pencereden uzatarak "Sorun mu var?" diye sordu.

Beth'in aklına eski bir filmde duyduğu bir replik geldi. *Dunyadaki onca pizza restoranı arasında, bula bula benimkini buldu.*

"Bir şey yok," dedi başını sallayarak.

Reed kamyonetten inip yanından geçti ve restorana girdi. Beth ne yapacağını düşünmeye başladı. Koşabilirdi ama nereye? Çocukça bir hareket olduğu halde saklanabilirdi ama bu da işe yaramazdı. Arabasından başka saklanabileceği bir yer yoktu ki arabası hem güvensiz hem de rahatsızdı. Hele üstünden daha da fazla dumanlar yükseldiği düşünülecek olursa, arabaya binmesi pek mümkün değildi. Eve doğru yürümeye başlayabilirdi. Ama ya çekici bir mucize eseri erken gelecek olursa? Çekici geldiğinde orada olmadığı takdirde, adam geri döner, Volvosunu kaderine terk ederdi.

Reed restorandan çıkınca, Beth hala orada dikiliyor, ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

Reed hiç duraksamadan yanından geçti. Bir kez bile dönüp ona bakmadı. Kamyonetin kapısını açıp içeri girdi. Beth o anda onca süredir nefesini tuttuğunu fark etti. Kamyonetin motoru büyük bir gürültüyle çalıştı ve kamyonet otoparkın çıkışına doğru ilerledi. Sonra, sert bir fren yaparak durdu.

"Atla arabaya," diye seslendi Reed pencereden.

"Ne?"

"Burada mahsur kalmışsın, atla da seni gideceğin yere götürüyüm."

Beth saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp gülümsemeye çalıştı. "Gerek yok, çekici az sonra burada olur," dedi. "Onu beklemem gerek..."

"Sence çekiciyi kim kullanacak?"

"Ben nereden bile-" Eyvah! Beth, Reed'in babasının orada çalıştığını unutmuştu. Reed bazen cep harçlığı kazanmak için babasının işine yardım ederdi.

"Başka seçeneğin yok," dedi Reed. "Kamyonete bin, seni eve götürüyüm. Sonra arabayı çekmek için geri gelirim."

Pes eden Beth, kamyonete bindi. Burnuna o tanıdık yağ ve deri kokusu geldi. "Teşekkürler."

Reed bir şey demedi. Arabayı çalıştırıp yola koyuldu. Radyo açıldı ama Beth motorun gürültüsünden hangi şarkının çaldığını duyamıyordu. Birkaç dakika boyunca ikisi de konuşmadı. Beth içinden, *Düşündüğüm kadar kötü değilmiş*, diye düşündü. Reed'e hiçbir şey sormaya hakkı olmadığını bilerek onun yanında oturmak hem çok zordu hem de üzücüydü. Bunca süredir neler yaptığını, nasıl olduğunu soramamak, uzanıp elini tutamamak berbat- tı. Reed'in elleri leş gibiydi. Beth bu durumun son derece üzücü olduğunu hissetmesine rağmen, bununla başa çıkabileceğini düşündü. Ne de olsa sonsuza dek bu kamyonette olmayacaklardı.

"Çalışma saatlerini mi değiştirdin?" diye sordu Reed aniden.

"Ne?"

"Eskiden bu saatte çalışmazdın."

"Ha, evet. Olanlardan sonra, senden, şey, uzak durmam gerektiğini düşündüm."

"İşten ayrılabilirdin," dedi Reed.

"Ama paraya ihtiyacım var ve..."

"Neyse, işten ayrılmalıydın demedim. Boş ver, hiçbir şey demedim."

"Tamam."

Reed'in saçları sanki yataktan fırlamış gibi darmadağındı. Kıvrık saçları birbirine dolanmıştı. Elinizi saçlarının arasına daldıracak olsanız, bir daha geri çekemeyebilirdiniz.

"Artık bir önemi yok," dedi Reed. "Bir hafta sonra buradan gidiyorum. Grubum tura çıkacak."

"Gerçekten mi?" Beth sesinin neşeli ve samimi çıktığını hissetti. Bu, iyiye işaretti. Reed'in kasabadan ayrılışının onu ne ka-

dar üzeceğini asla belli etmemeliydi. Artık ona karşı bu tür hisler besleyemeye hakkı yoktu. Zaten ne fark ederdi? Reed ister Grace'te olsun, ister başka bir yerde, zaten yanında olmayacaktı. Artık temelli olarak gidiyordu buralardan. "Bu, harika bir haber!"

Reed omuzlarını silkti. "Evet ama gitmeyebilirim. Henüz karar vermedim."

"Ama gitmelisin!" dedi Beth. "Kör Maymunlar sensiz bir hiç."
"Evet, haklı olabilirsiniz."

Sonra, bir süre daha tuhaf bir sessizlik oldu. Bu sefer, ilk konuşan Beth'ti. "Mezuniyet balosu öncesinde olanlar için üzgünüm," dedi. "Gitmek isteyebileceğin hiç aklıma gelmemişti."

"Salak gibi davrandım. Ne bileyim, önceden aramalıydım herhalde."

"Bak, ben ve Adam, biz birlikte değiliz..."

"Beni hiç ilgilendirmez", dedi Reed hemen.

"Biliyorum ama yine de söylemek istedim."

"Umurumda değil!" diye bağırdı Reed.

Beth irkildi.

"Özür dilerim. Bu konuyu artık kapatalım," dedi Reed.

Beth başını pencereye çevirip gözlerini sıkı sıkı yumdu. Bir an önce, motorun gürültüsünden kurtulmak istiyordu.

"Beth... Sana bir şey sormam gerek."

"Tamam."

"Bana yanıt vermek zorunda değilsin." Reed elleriyle saçlarını karıştırıp daha da berbat hale getirdi. "Ama bunu sana sormak zorundayım."

"Ne istersen sorabilirsin," dedi Beth. Gerçi ona söyleyebileceği hiçbir şeyin Reed'in hislerini değiştirmeyeceğini, bir şeyleri düzeltemeyeceğini biliyordu ama en azından sorusuna yanıt verebilirdi. Ona bunu borçlu olduğunu hissediyordu.

"Ondan nefret mi ediyordun?"

Beth vereceği yanıttan korkarak "Kimden?" diye sordu.

"Kaia'dan. Bunu bilmek zorundayım."

Beth içini çekip başını, yağ lekeleriyle kaplı koltuk başlığına yasladı. "Keşke hayır diyebilseydim ama sanırım ondan gerçekten de nefret ediyordum," dedi. "Daha doğrusu, nefret ettiğimi sanıyordum. Ne yazık ki o sıralar böyle hissediyordum. Ama sana yemin ederim ki Reed kaza olmasını asla istemedim."

"Hep aynı şeyi söyleyip duruyorsun," dedi Reed ters ters. "Ne yaptığını sanıyordun?"

"Anlamadım."

"Ne yaptığını sanıyordun dedim! Neden Harper'ın kahvesine hap attın? Neler olacağını sanıyordun?"

Beth içine derin bir nefes çekti. Olan biten her şeyi düşünmesi imkansızdı. Geceleri yatağına uzandığında, yatak örtüsünü üstüne çekip uyumaya çalıştığında bile bunu beceremiyordu. Şimdi her şeyi Reed'in yanındayken mi düşünecekti? Bu, işkence gibi bir şeydi. Ama Reed'e yanıt vermek zorundaydı.

Reed'in bakışlarını yoldan ayırmaması iyiydi. Ona o kocaman kahverengi gözleriyle bakarken, konuşamayacağını biliyordu.

"O sıralar Adam'la birlikteydim," dedi. Çünkü her şey Adam'la başlamıştı. "Neredeyse iki yıldır birlikteydik. Aramızda bir gerginlik vardı ama yine de her şey güzeldi, anlıyor musun? Sonra, Kaia ortaya çıktı. İlk başlarda, bu pek de sorun olmadı ama sonra..."

Beth ona her şeyi anlattı. Kaia'nın onunla nasıl alay ettiğini, onu yerle bir ettiğini, Adam'ın bu durumu görmezden gelişini... Harper'ın, Kane'in ve Kaia'nın ona oynadıkları oyunu, onu Adam'dan ayırışlarını... Adam'ın ilk kez Kaia'yla birlikte olduğunu, ilişkileri hala güzel bir biçimde sürerken, birbirlerine aşık olduklarını düşünürken onunla yattığını... Kaia olanları

anlatığında suratında beliren o mutlu ifadeyi, hayatını birkaç sözcükle ve buz gibi bir gülümsemeyle nasıl yerle bir ettiğini...

"Kazanmak istiyordum," dedi Beth. "Bir kez olsun oyunu kurallarına göre oynayan ve bu yüzden hayatı yerle bir olan kişi ben olmak istemedim... Onun neler hissettiğini anlamasını istiyordum. Onun..." Başını salladı. "Artık bilemiyorum. O sırada aklımdan neler geçtiğini tam olarak bilmiyorum. Umurumda değildi. Tek istediğim, onun üzülmesiydi." Beth ağladığını fark etti. Bunları ilk kez birisine büyük bir samimiyetle anlatıyordu. Bir an için geçmişe geri dönmüştü. Kaia'ya karşı hissettiği nefreti hissedebiliyordu. "Ama onun arabaya bineceğini ve kaza geçireceğini bir an olsun düşünmedim, bana inanmalısın," diye yalvardı. "Onun..." Beth yutkundu. Lafını güçlkle tamamlayabildi. "...ölmesini asla istemedim."

Sonra, kendini kaybetti. Gözyaşlarını gizlemek için elleriyle suratını örttü ama hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Her şeyi geride bıraktığını sanmıştı ama bunları anlatmak yarasına tuz basmıştı. Hiçbir şey değişmemişti. Hala akli karmakarışık, yalnız ve kendisini bir katil gibi hissediyordu. Kaia ölmüştü. Ellerini suratından çekmedi. Dünyayı, Reed'i, hiçbir şeyi görmek istemiyordu. Reed onu teselli etmek için hiçbir şey dememişti. Ona dokunmaya da çalışmamıştı.

Nihayet hıçkırıkları dindi. Burnunu koluna sildi, sonra kan çanağına dönen gözlerini ovuşturdu. Tüm cesaretini toplayıp Reed'e baktı. Kamyonet durmuştu, Reed'se dikkatle ona bakıyordu. "Teşekkürler."

Beth'in konuşacak hali kalmamıştı. Başını hafifçe sallamakla yetindi. Evine kadar gelmişlerdi. Reed'in onun kamyonetten çıkmasını ve kendisini yalnız bırakmasını beklediğini fark etti.

Kapıyı açtı.

"Arabayı çekip garaja götürürüz," dedi Reed. "Birisi seni

arayıp tamiratın ne kadar tutacağını söyler."

Beth tekrar başını salladı. Sonra, güçlükle "Beni eve getirdiğin için sağ ol," dedi. "Beni orada bırakabilirdin. Sırf eve getirdiğin için değil, yardım etmek istediğin için de teşekkürler."

Reed bir şey söyleyecek gibi oldu ama vazgeçti. Aradan birkaç saniye geçtikten sonra Beth kamyonetten indi. Kapıyı çarpıp kapattı. Yine ağlamaya başlamıştı. Öfkeyle gözlerini silkti.

"Seni orada bırakamazdım," dedi Reed. Beth kamyonetin penceresinden içeri baktı ama Reed bakışlarını yola çevirmişti.

Reed'in onu görmeyeceğini bildiği halde ona el salladı. Reed hızla oradan uzaklaştı.

Ufak bir çiftlik avlusuna yanaştılar. Kane arabayı durdurdu. "Sakin unutmına, bunu sen istedin," diye Miranda'yı bir kez daha uyardı.

Miranda pencereden karanlık, ıssız araziye baktı. "Merak etme, bununla başa çıkabilirim."

Kane onu çakıl taşlarıyla kaplı bir patıkadan geçirip ağıl tarafına götürdü. Ağılın kapısının önünde üç, dört kişi duruyordu. Yanlarına doğru yaklaşıncı, Miranda onları tanıdığını fark etti. Okulun basket takımından Mark Walker, Jesse Lopez ve bir de yere eğilmiş, ağılın kapısını kuralayan bir başka kişi vardı.

"Harper?" dedi Miranda hayretle.

Harper arkasını döndü ve "Onu buraya mı getirdim?" diye sordu Kane'e.

Kane omuzlarını silkti. "Gelmek istediğini söyledi, ben de..."

Miranda bir erkek arkadaşına, bir de en iyi arkadaşına baktı. "Neler oluyor?" diye sordu. Basket takımındaki çocuklar ağılın kapısını açıp dışarıya boynunda tasma olan bir şey çıkardılar. Bu bir domuzdu!

Jesse Lopez tasmayı Kane'e uzatırken, Mark Walker ağıldan

iki domuz daha çıkardı. Bunlardan birinin tasmaını da Harper'a uzattı. Harper ellerini havaya kaldırarak "Mümkün değil," dedi. "Olmaz. Ben sadece sizinle birlikte geldim. Domuzlar size ait."

Miranda bu sefer biraz daha yüksek sesle "Neler oluyor?" diye sordu. Öfkeyle Kane'e baktı. "Beni ta buraya kadar domuz çalmak için mi getirdin?"

"Çalmayacağız," dedi Kane. "Ödünç alacağız, o kadar. Domuzların sahibinden izin aldık."

Jesse mahcup bir tavırla elini havaya kaldırarak "Domuzların sahibi amcam," dedi. "Birkaç güne kadar hepsini geri vereceğimizi söyledim."

Miranda, Kane'in ayakkabı bağcıklarını didikleyen ırı domuza baktı. "Peki, bu süre boyunca domuzları ne yapacağız?"

"Ona söyleyecek misin?" dedi.

"Geleneksel son sınıf şakası için kullanacağız," dedi Kane muzip bir gülümsemeyle. "Domuzları birkaç gece benim bahçede tutacağız, sonra vakti geldiğinde..."

"Sonra onları okula salacağız," dedi Mark ağzından tükürükler saça saça. "Ama işin en güzel tarafı sonra yapacağlarımız."

Miranda bu işin Kane'in başının alundan çıkacağına emindi. Başını eğip dik dik ona baktı. "İşin en güzel tarafı neymiş bakalım?"

"Domuzların üstüne rakamlar yazacağız," dedi Kane gururla. "Bir, iki ve dört."

"Üç numara nerede?"

"İşte, asıl mesele bu ya," dedi Harper. "İlk üç domuzcuğu yakalamaları zaten yeterince uzun sürecek. Dördüncüyü arayıp bulamadıklarını düşünsene. Dördüncü domuzcuğun olmadığını bilmeyecekler tabii..."

Miranda kahkahalarla gülmeye başladı. "Bu, hayatımda duyduğum en aptalca şey."

"Lise sonların şaka dünyasına hoş geldin," dedi Harper

alaycı bir biçimde. "Pis bir iş ama birilerinin yapması gerek." Miranda'nın bildiği kadıyla, her sene bu şakayı bir grup seçkin son sınıflı öğrencisi yapardı. Bu öğrencileri de öncelikle senenin son sınıf öğrencileri belirlerdi. Mümkün olduğunca zeki, hilekar, gaddar ve havalı öğrenciler seçmeye gayret ederlerdi. Harper'ın ve Kane'in listenin başında olması hiç de şaşılabilecek bir şey değildi.

Miranda domuzlardan tekinin tasmaını Mark'ın elinden aldı ve "Eee, ne bekliyoruz?" dedi. "Haydi, domuzcukları götürelim buradan!"

Karanlık patikadan hayvanlara dil döke döke arabalara yöneildiler. Domuzları yürümeye ikna etmek için azıcık ıtır kakmaları, bol bol küfürler savurmaları gerekmişti. Nihayet, domuzları oflaya puflaya Mark'ın kamyonetinin arkasına kadar götürmeyi başardılar. Diğerleri domuzları güvenli bir biçimde kamyonete yerleştirirken Kane, Miranda'yı bir köşeye çekti.

"Bunun gizli kalması gerekiyordu," diye fısıldadı. "O yüzden sana söylemedik. Hem seni bu leş gibi yere getirmek istemedim."

Miranda ayak parmaklarının ucuna yükselerek Kane'in yanağına minik bir öpücük kondurdu. "Beni de getirdiğin için teşekkürler." Sonra çamur içinde kalan ellerine bakıp "Neden tek başına çamur içinde kalacaktın?" diye sordu.

"Beni hep şaşırtıyorsun Stevens," dedi Kane hayretle.

Miranda hafifçe Kane'in omzuna vurdu ve "Sen de beni hep hafife alıyorsun," dedi. Kane, Miranda'yı diğer yöne çevirerek onu kendine doğru çekti. Ona arkadan sarıldı ve çenesini hafifçe başına yasladı. Miranda'yı böyle sarıp sarmalamak çok hoşuna gidiyordu. "Peki, bana ne zaman güvenmeye başlayacaksın?" diye sordu Miranda.

"Beni asıl endişelendiren sen değilsin," dedi Kane yavaşça.

Miranda ona dönüp başını göğsüne yasladı. Kane ona sıkıca

sarılınca da gözlerini yumup o anın keyfini çıkardı.

Kane'e ne demek istediğini sormadı.

"Neden benimle de röportaj yapamayacağını söyler misin gazeteci hanım?" diye sordu Adam. Yatak odasında yere oturmuş, sırtını çalışma masasına dayamıştı. Ayaklarını da duvara yaslamıştı. Beth'se sandalyeye ata biner gibi oturmuştu.

Her ikisi de sanki yasakmış gibi yatağa oturmaktan çekinmişti.

"Menfaat çatışması," dedi Beth. "Hem ben profesyonel bir gazeteci değilim. Henüz değil. Bu öyküyü mahvedersen..."

"Öyküyü mahvetmeyeceksin," dedi Adam kararlı bir tavırla. Bunu ona defalarca söylemek zorunda kalmıştı.

Altı ay önce olsaydı, her şey daha farklı gelişirdi. Beth bu projeye büyük bir kararlılıkla ve azimle atılır, gazetede kileri etkilemeye çalışırdı. Adam'ın onun neden değiştiğini düşünmesine gerek yoktu. Beth'in başından geçen her şeyi zaten biliyordu.

Beth kalkıp pencereye gitti. Adam'ın odasının penceresi arka bahçeye ve Harper'ın yatak odasına bakıyordu. Zaten Adam bu yüzden son sıralarda perdelerini hiç açmıyordu.

"Adam, sana..." Beth'in sırtı ona dönüktü. Bir şey söyleyecek gibi olmuş, sonra duraksamıştı.

Beth lafını tamamlamayınca Adam, "Bir şey mi söyleyecektin?" dedi.

Ama Beth hayır manasında başını salladı. "Yok, bir şey." Tüm gece aynı şeyi yapmıştı. Tam Adam'a bir şey anlatacakmış gibi oluyor, sonra cesaretini kaybediyordu. Ya da Adam, kendisi de aynı şeyi yaptığı için böyle hissediyordu. UC-Riverside'in antrenörü o sabah onu yine aramış, karar verip vermediğini sormuştu. Adam da henüz karar vermediğini söylemişti. Eski Beth olsa, onunla mutlaka bu konuyu konuşurdu ama bu Beth ona

yardımcı olamazdı. Muhtemelen bu habere iyi bir tepki veremezdi. Bu yüzden, Adam ona bir şey söyleyememişti.

"Bu gece harikaydın," dedi Beth. "Beni dışarı çıkardığın için teşekkürler."

"Kutlama yapmamız gerekiyordu!" dedi Adam. "Verdiğin haberler harika."

"Evet, haklı olabilirsin." Beth ona döndü. "Biraz dışarı çıkmak ister misin? Şu kayanın üstünde oturup konuşurduk."

"Hayır," dedi Adam hemen.

Beth'in beti benzi attı. Adam'a yine sırtını döndü. "Doğru ya! İstemezsin tabii. Artık gitsem iyi olacak. Eminim ki yapman gereken işler vardır."

"Hayır. Mesele o değil."

Adam, Beth'in derin derin, üst üste içini çektiğini ve omuzlarının inip kalktığını gördü. Kalkıp yanına gitti. Harper'ın odasının ışığı yanıyordu; perdeleri kapatmamak için kendisini zor tuttu. Harper onları izliyor olabilir miydi? Başını yukarı kaldırıp Beth'in başına yasladı. "Mesele o değil," dedi tekrar. "Sadece dışarı çıkmak istemiyorum, tamam mı?"

Beth'i, Harper'la yıllar boyu paylaştığı, ikisinin evlerini ayıran kayaya götüremezdi. Harper'la orada nice zaman yan yana uzanmış, birçok şey konuşmuşlardı. İlk kez orada beceriksizce öpüşmüş, bu sene orada daha fazlasını paylaşmışlardı. Harper onunla bir daha asla konuşmayacak bile olsa, o kaya sadece ikisine aitti.

Adam hafifçe Beth'e döndü. Beth de aynı şeyi yaptı. Yüz yüze pencerenin önünde dikiliyorlardı. Adam onun açık mavi renkli, berrak bir havuzu andıran gözlerine baktı. Beth bakışlarını ondan kaçırmadı. Adam ilk olarak kimin diğerine yaklaştığını anlayamamıştı. Her şey bir anda oluvermişti. Birkaç saniye önce, hafifçe birbirine değen kollarını pencere pervazına dayamış öylece dikiliyorlardı. Beth'in pembe dudak parlatıcı sürdü-

ğü dudakları hafifçe aralandı ve gülümsedi. Derken, öpüşmeye başladılar. Adam pencerenin önünde karanlıkta öpüşürlerken, dışarıdan ne kadarının görüldüğünü düşündü. Ya birisi onları izliyorsa? Beth aniden onu geri itti.

“Özür dilerim,” dedi Adam şaşkınlıkla. “Ben...”

“Hayır, bunu yapmamalıydım,” dedi Beth geri çekilerek.

“Ama bunu istediğini sandım,” diye yanıt verdi Adam çaresizlik içinde.

“Öyle mi sandın?” Beth içini çekti. Sırtını duvara yaslayıp yere çöktü ve dizlerini göğsüne çekti. “Söylediklerini duydum. Birkaç gün önce otoparkta Kane’e söylediklerini duydum.”

Adam yanına çömeldi ve “Neden bahsediyorsun?” dedi. Beth’in hemen yanına oturmamaya dikkat etmişti.

“Bana acıdığın için benimle vakit geçirdiğini biliyorum,” dedi Beth cılız ve ciddi bir ses tonuyla.

“Bak, ne duyduğunu bilmiyorum ama...”

“Lütfen, yapma Adam. Seni duydum diyorum.” Dönüp Adam’a baktığında ağlamıyordu. Dudakları ya da sesi de titremiyordu. “Neden her şeyi itiraf etmiyorsun?”

“Tamam.” Adam bunu yapmaktan nefret ediyordu. Beth’e her şeyi bu şekilde açıklamak canını sıkıyordu. “Senin için üzül-düğüm doğru olabilir ama sana karşı hissettiklerim bundan ibaret değil ”

“Biliyorum.” Beth derin derin içini çekti. “Bana bir şey borçlu olduğuna sanıyorsun. Bunu da duydum. Sanırım, böyle hissettiğini biliyordum. Bakışlarından anlıyorum. Yanımda olmadığın takdirde, yıkılacağımı sanıyorsun. Gittiğin zaman ne yapacağımı düşünüyorsun. Bunları zaten biliyorum. Sadece bu şekilde öğrenmek istemiyordum. Anlatabiliyor muyum?”

Adam bunları reddedemezdi.

“Harper’la birlikte olmayı tercih edersin,” dedi Beth. “Ol-

malısın da."

Adam başını salladı. "Böyle bir şey olmayacak."

"Bunun tek nedeni benimle birlikte olman," dedi Beth. Hafifçe Adam'ın koluna dokundu, sonra elini geri çekti. "Çünkü gittiğin zaman paramparça olacağımı sanıyorsun. Bu, senin sorunun değil."

Beth ona resmen bir çıkış yolu gösteriyordu. Adam neredeyse bunu kabul etmek üzereydi. Ama... İşte, bu tür durumlarda her zaman bir "ama" olurdu.

"Ama bu doğru değil mi? Yani, diğerleri gibi seni terk edecek olursam, ne yapacaksın?"

Beth burnunu çekip başını önüne eğdi. "Merak etme, bana bir şey olmaz."

"Şimdi kim yalan söylüyor bakalım?"

"Sana muhtaç olmak istemiyorum," dedi Beth boğuk bir sesle. "O güçsüz, darmadağın olmuş kızın seni de dibe sürüklemesini istemiyorum artık."

"Böyle bir şey yapmıyorsun," dedi Adam.

"Daha güçlü olmalıyım."

"Olacaksın ama şimdilik..."

"Evet. Şimdilik." Beth eliyle ağzını örttü. Hıçkırıyor muydu, yoksa gülüyor muydu, belli değildi. "İşte böyle."

Adam biraz yana kayıp kolunu Beth'in omzuna attı. Sonra, onu kendine çekti. Beth ona karşı koymadı. Adam ona sarılınca da başını omzuna yasladı. Adam, Beth'in kolunu okşamaya başladı ve "İşte böyle," diye tekrar etti. Uzunca bir süre, gözlerini yumup birbirlerine yaslanarak oturdular. Ta ki Beth eve geri dönecek gücü kendinde bulana dek.

B ö l ü m

7

Konuşma aynen şöyleydi:

Harper: "Hayır. Asla olmaz. *Hayır* dedim."

Harper'ın üstüne titreyen, Grace ailesinin yüz aklı ve Okul Aile Birliği başkanı olan annesi, yani Amanda Grace: "Rica etmiyorum, yapman gerektiğini söylüyorum."

Harper ellerini göğsünde kavuşturarak: "O halde, gelmiyorum."

Bakışlarını gazetesinden kaldırmayan Richard Grace: "Geliyorsun."

Harper: "Hayattaki tek amacımız beni rezil etmek mi?"

Amanda Grace: "Çatıya çıkıp milli marşı söyle demiyorum ki. Orada olman yeterli."

Harper: "Gülümsemem, uslu bir kız gibi davranmam ve oradaki herkesten nefret etmiyormuş gibi yapmam gerekecek."

Amanda Grace: "Aynen öyle."

Harper hışımila üst kata çıktı. Sonra, bir süre bu meseleyi unuttu. Ancak, davetiyeler gelince, yine tepesi attı. Sanki her şey yeterince berbat değildi. Davetiyeler kalın kartondan kesil-

miş, açık mavi renge boyanmış ve yeşilli morlu çiçeklerle süslenmişti. Parlak pembe renkli harflerle de her birinin üstüne **TEBRİKLER!** yazılmış ve "e" harflerinin içi pembe renge boyanmıştı.

Amanda Grace durumdan hoşnut değildi. Davetiyelerin daha zarif olmasını istemişti ama ortaya nikah ya da yaş günü davetiyesi gibi bir şey çıkmıştı. Buna rağmen, davetiyeleri postalamıştı. İşte, bardağı *Harper* için taşıran son damla da bu olmuştu. Çünkü annesi davetiyeleri herkese yollamıştı. Lise son sınıftaki herkese. Partiye muhtemelen evcil çekirgelerini getirecek olan Lester Lawrence, daha doğrusu Lawrence Lester dahil! Harper bu çocuğun ilk isminin ne olduğunu asla hatırlayamazdı. Davetliler arasında Ellen Blumenthal ve Margaret Cheever gibi Baharat Kızlar'a hala hayran olan tipler de vardı. Şapşal amigo kızlar, ahmak sporcular, matematik kulübündekiler, o güne dek çıktığı tüm oğlanlar ve onların eski ve şimdiki kız arkadaşları da partiye böylece davet edilmişlerdi.

Adam da davetliler arasındaydı.

Davetliler, Harper'ın saklanabileceği tek yer olan arka bahçeyi istila ettiklerinde, "Onlardan hoşlanıp hoşlanmaman önemli değil. Bu senin şerefine verilen bir parti değil," dedi annesi. Harper görkemli bir biçimde arka bahçeye çıkmaya hazırlanıyordu. Üstünde şık siyah renkli, belinde kırmızı bir kuşak olan bir elbise vardı. Annesi elbisesinin dekoltesinin fazla açık olduğunu, siyah rengin bu tür bir partiye yakışmadığını söyleyip durmuştu. Ama Harper'ın umurunda değildi. Elbise ruh halini gayet güzel yansıtıyordu. Hem bu, onu seksi gösteren bir elbiseydi.

Annesi ona bir kase dolusu patates cipsi uzattı. "Bu parti mezun olacak öğrenciler için veriliyor," dedi. "Mezuniyet kutlaması niteliğinde." Annesi fazlasıyla ciddi idi. "O yüzden, azıcık gülümsesen fena olmaz doğrusu."

Harper gülümsedi, omuzlarını dikleştirdi ve dışarı çıktı.

Harper'in normal şartlar altında görmezden gelebileceği bir kız, "Harper, evin muhteşem!" dedi. Harper bu kıza başka bir zaman son derece ters davranabilirdi. Gülümseyip kızın elbise niyetine giydiği parlak giysi hakkında bir yorum yapmamaya gayret etti.

"Harika parti," dedi eziğin teki. Sonra, sanki Harper'la ciddi ciddi boy ölçüşebilirmiş gibi "beş çakmaya" yeltendi. Harper başını eğip üstüne dökülen peynir kırıntılarını yanındaki masaya silkti ve Miranda'yla Kane'e doğru yürümeye başladı. İnsanı neredeyse tiksindirecek kadar mutlu görünen çift, birbirlerinin saçlarıyla oynuyor, gözlerinin içine bakıyor ve sanki dünya umurlarında değilmiş gibi davranıyorlardı. Halleri, tavırları gerçekten de tiksincti ama en azından onlarla takılabilirdi.

Harper, Kane'in her daim yanında taşıdığı içki matarasından bir yudum alıp "Geldiğiniz için teşekkürler," dedi.

Kane, Amanda Grace'in ağaçlara ve havalı olsun diye nafile yere çaldığı demode hiphop şarkılarının yayıldığı hoparlörleri işaret ederek "Harika bir parti," dedi alaycı bir tavırla.

Harper içini çekti. "Bir hafta sonra mezun olacağıma çok seviniyorum çünkü bu utanca uzun süre katlanamazdım."

"İşin iyi tarafı şu," dedi Miranda. "Umursadığın kimse bu partiye gelecek kadar salak değil." Harper evinde verilecek olan partinin sıradan bir Okul Aile Birliği etkinliği kadar sıkıcı olacağını kulaktan kulağa yaymış ve A listesindeki havalı öğrencilerin birkaç gün sonra Savannah Miller'in partisine gitmesini önermişti. Savannah okulda pek de popüler sayılmazdı. Harper'in yedinci sınıftan beri görmezden geldiği bir kızdı. İkisi bir ara bir tarih ödevi için birlikte çalışmışlardı ve Savannah asla kopya çekmeyeceğini söyleyerek Harper'in sinirleni hoplatmıştı. Ama kız zengindi ve annesiyle babası parti

sırasında kasabada olamayacaklardı. Harper'ın da yardımlarıyla Savannah'nın partisi muhteşem geçeceğe benziyordu. Var-sın Amanda Grace bahçesinde partisini düzenlesindi. Harper, Savannah'nın partisinde unutulmaz bir gece geçirmeye niyetliydi. Yani, eğlenebileceği partinin kendi evinde olmaması hiç umurunda değildi.

"Evet, en azından bu iyi bir şey," dedi Harper. "Kötü haberse okuldaki tüm eziklerin şu anda burada olması. Onlardan kurtulmamız imkansız."

"Hayır, *senin* onlardan kurtulman imkansız," dedi Kane. "Biz sadece burada boy göstereceğiz, sonra da..." Saatine göz atıp Harper'a göz kırptı. "...domuzcuklarla uğraşacağız."

"Bunu söyleyeceğimi asla düşünmezdim ama," dedi Harper, "şu anda peynirli börek tıkmaktan ve bu insanlara tahammül etmektense okulun spor salonunda domuzcuklarla güreşmeyi yeğlerdim."

"Merak etme Grace," dedi Kane sevecen bir tavırla. "O domuzcuklara her baktığımızda seni düşüneceğiz."

"Çok tatlısın." Harper başını arkaya çevirip eziklerden oluşan davetlilere baktı.

"O burada değil," dedi Miranda usulca.

Harper ona döndü. "Neden bahsediyorsun?" diye sordu. Ama Miranda'yı kandıramazdı.

"Daha vakit erken," dedi Miranda umutla. "Belki..."

Harper başını salladı. "Önemli değil. Haydi, gidip peynirli böreklerden tıkınalım."

Neyse ki Miranda üstüne gitmedi.

Harper sonraki iki saat boyunca, Miranda ve Kane'le sohbet etti. Tabii, bu arada davetlilerin kılık kıyafetine bakmadan, kişiliklerini incelemeden edemedi. Tüm bu süre boyunca, Adam geldi mi diye kapıya bakmaktan da kendini alamadı. Sonra,

Miranda'yla Kane partiden ayrıldılar. Onlar gittikten sonra, her şey yolundaymış gibi davranmak daha da zor hale geldi.

Vakit ilerledikçe, Adam'ın geleceğine dair umutları sonmeye başladı. İnsanlar yavaş yavaş evlerine dönüyorlardı ve son bir saat içinde partiye yeni gelenler...

Harper bahçe kapısına gözlerini dikip "Olamaz," dedi. "Hayır, hayır." Hışımlla kapıya yürüyüp alaycı bir gülümsemeyle yeni gelenlerin karşısına dikildi. Annesi ve Adam hakkında yapabileceği hiçbir şey yoktu ama bu ikisiyle başa çıkabilirdi.

Tiksintiyle kendisine tıpatıp benzemek için ellerinden geleni yapmış iki ikinci sınıf öğrencisine baktı. Bu kızlar upkı onun gibi giyinen, konuşan ve onu bir türlü rahat bırakmayan askıntı tiplerdi. Harper ilk başlarda kızların onu örnek almasından dolayı gurur duymuştu. Ne de olsa kızlar o ne yapsa taklit ediyorlardı. Dolayısıyla, zevklerine kusur bulmak gücü. Ancak, taklit işi zamanla aptalca bir oyuna dönüşmüştü. "Bu son sınıfların partisi!"

Soldaki kız neredeyse heyecanla ellerini çırpacaktı. "Biliyoruz!" dedi. Harper onu son gördüğünden beri saçlarını boyamış, saçları Harper'ın kestane renkli saçlarının tıpatıp aynısı olmuştu. Harper boşu boşuna ona Mini-Ben demiyordu!

"İnanamıyoruz!" dedi Mini-O. Bu kız Mini-Ben'in en yakın arkadaşıydı. Kollarında Harper'ın bir önceki sene mayıs ayına dek usanana kadar taktığı incecik, plastik bileziklerden vardı. "Bu sene mezun olman ne kötü," diye sızlandı kız. "Seni o kadar çok özleyeceğiz ki anlatamam!"

Harper, annesi bu kızları görmeden onları defetmesi gerektiğini biliyordu. "Burada ne işiniz var?" diye sordu. Amanda Grace'e göre bir partiye davetsiz gelen misafirlerden daha da kötü olan şey onları kapı dışarı etmekti.

"Bir sakıncası var mı?" dedi Mini-Ben. "Sadece buraya gelip

sana seni önümüzdeki sene ne kadar özleyeceğimizi söylemek istedik."

"Hem de çokook," dedi Mini-O da salak salak gülümseyerek.

Harper, *İşte bu mükemmel*, diye düşündü. Yapışkan ve yağcı iki klonu fırsat bulsa kaçacağı bir partiye gelmek için böylesi bir mazeret uydurmuşlardı demek! Ne yazık ki Harper'ın partiye gelmesini istediği tek kişi görünürde yoktu. Harper aniden partiyi daha fazla çekemeyeceğini fark etti. Ne annesiyle ne de arka bahçesinde salınan davetlilerle uğraşacak hali kalmamıştı. Adam ve Miniler, yani o sene boyunca onu birer gölge gibi izlemiş olan kızlar ona rahat bir nefes aldırmayacaklardı. *Yeter artık*, dedi içinden. *Bu kadarı yeter.*

"Çıkin dışarı," dedi buz gibi bir sesle. "Partiye davetli değilsiniz."

"Ama Harper," diye sızlandı Mini-Ben. "Son sınıf öğrencisi olmadığımızı biliyoruz. Sadece arkadaş olduğumuz için..."

"Arkadaş mı?" dedi Harper ters ters. "Sizin gibilerle arkadaş olabileceğimi mi sandınız? Kendi kişiliğini bile doğru dürüst oluşturamamış, beni taklit eden insanlarla nasıl arkadaş olabileceğimi düşünebilirsiniz?" Gülmeye başladı. "Hem beni *hakkıyla* taklit bile edemiyorsunuz." Mini-O'nun son derece zevksiz çiçek desenli eteğini işaret etti. "Şu paçavrayı çöpü dışarı koymak için giymeye tenezzül etmezdim. Bunu tuvaleti temizlemek için bile üstüme geçirmezdim."

Mini-O'nun dudakları titremeye başladı. Mini-Ben'se gözlemini fal taşı gibi açarak geri geri gitti. "Ama biz sadece..."

"Siz sadece ne?" dedi Harper. Kızlar bir şey diyemedi. "Siz sadece ne? Yok, zaten yanıt veremeyeceğinizi biliyorum. Çünkü siz bir şey istemezsiniz. Nasıl istersiniz ki? Sizler kimse değilsiniz. Birer klonsunuz. Ucuz görünümlü birer sürtüksünüz. Ancak benim istediğimi düşündüğünüz bir şeyi istey-

bilirsiniz." Kızlara hiç acımadığı halde, acıyormuş gibi başını salladı. "Size gidin kendi hayatınızı yaşayın derdim ama bunu başarabileceğinizi hiç sanmam. Aklıma bir şey geldi. Neden gidip başka birisinin hayatını çalmıyorsunuz? Haydi, yaylanın!"

Kızlar donup kalmışlardı. Harper'a verecek bir yanıt bulamamışlardı ama bakışlarını ondan kaçıramıyorlardı.

"Anladınız mı?" diye bağırdı Harper. "Defolup gidin, bir başkasının klonu olun. Artık sizinle uğraşamam. Acıması bir halde-siniz. Sizi zavallılar!"

Kızlar öfkeleneselerdi, Harper söylediklerinden dolayı suçluluk duyabilirdi. Hatta onlardan özür bile dileyebilirdi. Ona bağırıp çağırmış olsalar, başları dimdik vaziyette çekip gitse-ler, Harper onlara haksızlık ettiğini düşünebilirdi. Kendisine, onların aptal birer klon gibi davrandıklarını ve aslında onunla arkadaş olmak istediklerini söyleyebilirdi. O, dönemin başında hissettiği gibi hissedebilirdi. Onlara karşı sempati duymuş, gururlanmıştı. Kızlar ona yanıt verseler, gururlarını ayaklar altına alınmaktan kurtarsalar, Harper onlara biraz olsun saygı duyacaktı.

Ama kızlar bunların hiçbirini yapmadılar. Mini-Ben kıpkırmızı kesildi. Mini-O başını önüne eğdi. Sonra Mini-Ben, "Özür dilerim," dedi. Daha sonra da arkalarını döndükleri gibi oradan toz oldular.

Harper sinirlerinin boşaldığını hissetti. Kendini bok gibi hissediyordu. Söylediklerini geri alabilmeyi düşündü. Suçluluk hissettiği ya da onlara gaddarca davrandığı için değil, Miniler ona taptıkları için yapmak istiyordu bunu. Kızlar, Harper olmak istemişlerdi. Bu da Harper'ın kayda değer bir insan olduğunun kanıtıydı.

Ancak, kızları defederek bu kanıtı yok etmişti.

Heather Martinez, Yaş 17, Röportaj 1

S: Liseye yeni baştan başlayacak olsan, neleri farklı yapardın?

Y: Birincisi, asla Rodney'yle çıkmazdım. O serseminki. Benim hakkımda ne dediğini duydun mu?

S: Genel olarak diyordum... Lise hayatını değiştirebilseydin, ne yapardın?

Y: Ha, tamam. Şey, sanırım İspanyolca dersi almazdım çünkü Fransızca derslerine giren öğretmen acayip yakışıklıydı. Ama sonra ortadan kayboldu. Bir de... Şey, sanırım biraz daha fazla ders çalışırdım. Daha iyi notlar alırdım. Mezun olduktan sonra annemin dükkanında çalışmak zorunda kalmazdım. Hem kasabadan da ayrılabilirdim. Bir şeyler yapabilirdim.

S: Neler yapardın?

(Röportajcının notu: Röportaj yapılan kişi birkaç dakika yanıtlı veremez.)

Y: Sanırım... Bu kulağa aptalca gelebilir ama öğretmen olmak için çalışabilirdim.

S: Bunun neden aptalca olduğunu düşünüyorsun?

Y: Bilirsin ya... Mezun olduktan sonra, hangi salak okula geri dönmek ister? Eskiden mezun olduktan sonra buraya asla geri dönmeyeceğimi söyledim. Galiba gelmeyeceğim.

Kyle Chuny, Yaş 18, Röportaj 4

Y: Beni tanıdığını bilmiyordum.

S: Niye tanımayayım? On beş sene aynı okulda okuduk.

Y: Bilmem. Nedense okulda kimse beni tanımıyor. İlkokulda birlikte takıldığım çocuklar koridorda bana rastlayınca beni görmezden geliyorlar. Bir keresinde bir kıza çıkma teklif etmiştim. Bu, geçen yıldı. Onu ortaokul mezuniyet balosuna davet ettim. Kız bana deliymişim gibi bakıp "Sen daha

ikinci sınıfta değil misin?" dedi. Sonra da gülmeye başladı. Henüz birinci sınıfta olduğumu söyleyince daha da güldü.

S: Ona kızdın mı?

Y: Yok canım. Burası sadece lise, öyle değil mi? Artık mezun olacağım. Üniversitede her şey daha farklı olacak. İnsanlar daha farklı olacak.

S: Neden?

Y: Nasıl neden? Çünkü üniversitede üniversiteliler okur.

S: İyi de üniversite öğrencileri lise son sınıf öğrencilerinden sadece bir yaş daha büyük değiller mi?

Y: Hayır, öyle değil. Üniversitede her şey değişir. Her şey öyle olmalı.

Barbara Morris, Yaş 18, Röportaj 6

S: Liseyi özleyecek misin?

Y: Tabii ki özleyeceğim. Önümüzdeki sene üniversiteye gideceğim için çok heyecanlıyım ama lisedeki arkadaşlarımdan cidden harika. Bir daha asla bu kadar iyi arkadaşlar edinemem. Yani, herkes üniversitede ne kadar muhteşem arkadaşlıkların kurulacağından bahsediyor ama o insanlar sizi lise arkadaşlarınız kadar iyi tanımıyor, değil mi? Nereden geldiğinizi bilmeden sizi nasıl tanıyabilirler? Onlar asla lisede edindiğiniz arkadaşlar gibi olamazlar. Asla.

S: Yani lise arkadaşlarıyla görüşmeye devam edecek misin?

Y: Evet, aramızda bir anlaşma yaptık. Birbirimize istisnasız her gün e-posta yollayacağız. Böylece, buradan ayrılmak kolaylaşacak. Her zaman sizi iyi tanıyan birileriyle iletişime geçebileceğinizi bileceksiniz.

S: Önümüzdeki sene üniversiteye gideceğin için endişeli misin yani?

Y: Hayır. Kesinlikle hayır. Bu anı hayatım boyunca bekledim.

Her şeyi planladım. Siyaset bilimi okuyacağım, okul gazetesini için yazacağım, sonra iyi bir hukuk fakültesine gireceğim, iyi bir hukuk dergisinde çalışacağım ve bir anayasa avukatı olacağım. Kim bilir, belki anayasa mahkemesine bile girebilirim!

S: Ne yapacağını iyi biliyor gibisin.

Y: Evet, bu o kadar da zor bir şey değil. Ne yapmak istediğimden eminim.

Ashley Statten, Beth'in özenle hazırladığı röportaj notlarını okuduktan sonra başını kaldırıp ona baktı. Notları masasına fırlatıp "Bu da ne böyle?" dedi. "Dalga mı geçiyorsun?"

Beth neye uğradığını şaşırmişti. Ashley ona oturmasını bile söylememişti. Gazetede pek kimse yoktu. Herkes cumartesi gecesini keyifle geçirmek için evine gitmişti. Ancak Ashley yazıyı teslim etmesi gereken tarih yaklaştığı için hala oradaydı. Belli ki Beth'i de hemen eve yollamaya niyeti yoktu. "Bunları beğenmediyseniz, elimde başka röportajlar da var," dedi Beth. Bir önceki gece yapmış olduğu tüm röportajları gözden geçirip en dikkat çekici olanları ayırmıştı. Kendi kendine gazetecilik hayatına nihayet adım attığını söyleyip durmuştu. Geleceğe dair büyük bir umutla bakan lise son sınıfların anlattıkları şeylere de ancak bu şekilde dayanabilmişti. Kendisi hala geçmişte yaşarken, sanki herkes ileriye bakıyordu.

"Daha da mı var? Yok, kalsın!" Ashley ayağa kalkıp yan duvarın önündeki metal dosya dolabına yürüdü. Dolaptan dijital bir fotoğraf makinesi çıkarıp masaya koydu. "Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum," diye homurdandı. "Gerçek gazetecilik hakkında ne bilebilirsin ki?" Kamerayı şaşkın şaşkın ayakta dikilmekte olan Beth'e uzattı. "Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun?"

"Şey, evet. Ama bunu ne için kullanacağım?"

Ashley dik dik ona baktı. "Bak, başka bir zaman olsa, bunu duymazdan gelirdim ama vaktim daralıyor. O yüzden, açık konuşayım. Bu röportajlar rezalet, hepsi sıkıcı ve konudan uzak. Röportaj yaptığın kişilerin akıllarına geleni söylemesine izin vermişsin. Onları köşeye sıkıştıracak sorular sormamışsın. Şöyle herkesin merak ettiği ayrıntılarla ilgili yanıtlar vermek için zorlamamışsın. Açıkçası, bir muhabir içgüdüleriyle hareket etmemişsin. Ya röportaj yaptığın kişilere ne demeli? Hani alfa kızlar? Hani baş amigo kız, yıldız sporcu, okulun sürtüğü? Senden istediğim öykü nerede?"

"Daha iyisini yapabilirim," dedi Beth hemen.

"Hiç sanmam," diye yanıt verdi Ashley. "Ama göreceğiz tabii. Bak seni tekrar röportaj yapmak için geri yollamayacağım. Neyse ki elimde yeterince malzeme var. Ama senin açısından iyi bir şey de söyleyebilirim. Editörüm senin şu İngilizce öğretmeni çok seviyor. Kadın senin gazetecilik için biçilmiş kaftan olduğuna inanıyor. Ama burayı fethedemezsen, staj hakkını ancak önümüzdeki sene kazanabilirsin. Bak, senden istediğim tek şey şu: Fotoğraf makinesini al, sonra da bir partiye git. Salı gecesi iyi bir parti verileceğini duydum."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü araştırma yaptım," dedi Ashley. "Araştırma nedir bilirsin, değil mi? Kendim de yapardım ama..." Ashley üstündeki gri renkli döpiyesi işaret etti. "Partiye girmekte zorlanabilirim. Orada fotoğraf çekmeni istiyorum. Ama sakın klişe şeylerle gelme bana. Bu öykü lise hayatının karanlık yönlerini ortaya çıkaracak. Bana çılgınlar gibi eğlenen kızların falan fotoğraflarını getir. Bu tarz partiler hakkında duyduklarım doğruysa, bu tür fotoğraflar çekmen hiç de güç olmayacak. Bunu becerebilir misin?"

"Göreceğiz." Ashley, Beth'i bir sivrisinek gibi eliyle başından

defedip bilgisayarına döndü. "Vasat bir şeylerle geri gelsen bile staj hakkını kazanacaksın. Hak etsen de hak etmesen de. Anlaşıldı mı? Ha, Beth..."

Beth kapıda duraksadı. Gerçek bir gazetede staj yapmanın her gün Ashley Statten gibi bir kadınla yüz yüze gelmeye değip değmeyeceğini düşündü. "Efendim?"

"Sakin bu işi berbat etme."

Domuz, tasmaını çekiştirip cıyak cıyak bağırırken Miranda, "Bence dört numarayı müdürün odasına koyalım," dedi.

Kane onu öpmeye çalışarak "Bence kız arkadaşım bir dahi," dedi. Miranda hemen geri çekildi.

"Sakin domuzcuğun önünde öpme, ayıp," dedi alaycı bir tavırla.

Birlikte karanlık koridorda sessizce ilerlediler. Diğer iki domuzun uzaktan gelen ayak sesleri onların çoktan okulu alt üst etmeye başladığını söylüyordu. Sekreterliğe vardıklarında, Kane cebinden bir anahtar çıkardı.

"Anahtar nereden bulduğunu sorayım mı?" dedi Miranda.

"Sormasan daha iyi olur," dedi Kane başını sallayarak.

Kapıyı açıp içeri girdiler. Son, üçüncü domuzu içeri tıkip dışarı kaçtı. Miranda heyecandan kıkır kıkır gülmeye başladı. Bunu yaptığına inanamıyordu. Okula gizlice girmiş, üç domuzun okulun farklı bölgelerine bırakılmasına yardım etmiş, okul arazisini diğer arkadaşlarıyla birlikte kirletmişti. Bu, hiç de onun yapacağı türden bir şey değildi. Bu tür şeyler ancak Kane'in başının altından çıkardı. Miranda onunla birlikte bu işi yaptığına memnundu, Kane'e ayak uydurmayı başarmıştı. Tabii, bu arada ona tonlarca soru sormuş, kalbi gümbür gümbür atmıştı ama bunlar önemli değildi.

Çıkış kapısına doğru ilerlerken "İçeride güvenlik kamerası

olmadığına emin misin?" diye sordu Miranda.

"Burası Haven Lisesi, Pentagon değil," dedi Kane. "İnan bana, bunu daha önce defalarca yaptım."

"Neden... Neyse, boş ver." Miranda gözlerini devirdi. "Bilmek istemiyorum."

"Bence de." Kane bir anda olduğu yerde kalakaldı. Parmagını dudaklarına götürerek, Miranda'ya sessiz olmasını işaret etti. Miranda ayak seslerini duyunca, buz kestiğini hissetti. Bunlar domuzcukların ayak seslerine benzemiyordu. Daha güçlü ve kendinden emin adımlardı. İşin kötü tarafı, onlara doğru yaklaşıyordu.

"Kimse var mı?" diye seslendi kalın sesli birisi. Karanlıkta cılız bir el feneri ışığı görüldü.

"Kahretsin," diye fısıldadı Kane.

Miranda tir tir titriyordu. Mezuniyete bir hafta kala, yaptığı şey inanılacak gibi değildi. Okuldan atılsa, annesi ne yapardı?

Kane, Miranda'nın kolunu sıktı. "Sakin ol," diye fısıldadı. "Her şey yolunda. Sana işaret ettiğimde, hemen çıkış kapısına doğru hızla koşacaksın, tamam mı?"

Miranda başını salladı. "Saklanmalıyız. Belki de..."

"Hayır, koş," dedi Kane dudaklarını sessizce oynatarak. "Bana güveniyor musun?"

Miranda evet manasında başını salladı.

Güvenlik görevlisi uzakta belirdi. "Ne yapıyorsunuz orada?" diye seslendi. "Hey, siz ikiniz. Çıkın dışarı!"

Kane dudaklarını oynatarak "Koş!" deyince, Miranda hızla koşmaya başladı.

"Neler oluyor?" Güvenlik görevlisi neye uğradığını anlayamadı, ikisi birlikte adamın yanından geçip kendilerini çıkış kapısından dışarı attılar.

"Koşmaya devam et!" diye bağırdı Kane. Miranda yeşillik alanı hızla geçip otoparka yöneldi. Hızla arabaya bindi. Kane de

sürücü koltuğuna atladı ve daha Miranda kapısını bile kapatmaya fırsat bulamadan arabayı çalıştırdı.

"Çabuk ol!" diye bağırdı Miranda. "Çabuk!" Ana yola çıkıp cumartesi gecesinin yoğun trafiğine karışana dek de nefesini tuttu. "Arabayı görmemiştir, değil mi?" diye sordu. "Ya plaka numarasını gördüyse?"

"Adamı gördün mü?" dedi Kane onu azarlar gibi. "Daha kapıdan çıkmadan kalp krizi geçirmiştir."

"Çok ayıp," dedi Miranda ama güvenlik görevlisinin koca göbeğini ve ayak seslerinin onlar dışarı çıkana dek geride kaldığını düşününce rahatladı. Artık güvendeydiler. Bu işi başarmışlardı.

Kane arabayı saatler önce kapanmış olan bir ayakkabı mağazasının boş otoparkına çekti. Sonra da motoru durdurdu.

"Ne diye burada durduk?" diye sordu Miranda.

"Bunun için." Kane ona döndü, elleriyle Miranda'nın suratını tuttu ve onu sert bir biçimde öptü. "Başardık."

"Cidden de başardık, değil mi?" Miranda adrenalinin her yanına yayıldığını hissedebiliyordu. Elleri uyuşmuştu, başı da çatlayacak gibiydi. "Bunu yaptığıma inanamıyorum. O kadar... Başımız belaya girebilirdi ama..."

"Değdi ama değil mi?" dedi Kane bilmiş bilmiş gülümseyerek.

"Kesinlikle. Harikaydı." Miranda onun yanağını okşadı. "Harikasın! Yani, eskiden böyle bir şeyi hayatta yapamazdım. Yani, bu cidden harikaydı. Seninle birlikte olmak... Kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. Bazen hayatım boyunca istediğim her şeyin..." Miranda dehşet içinde konuşmayı kesti.

Kane hiçbir şey demedi.

Miranda içinden öfkeyle, *Onu ürküttün*, diye düşündü. *Mükemmel bir anı mahvettin.*

"Şey, yani öyle demek istemedim, sadece çok iyi vakit ge"

çirdik ve..." Miranda aklına ne gelirse söylüyordu. Az önce dediklerini düzeltmeye çalışıyordu ama bunu yapmak mümkün değildi. Her şey mahvolmuştu. "Bak, yaptığımız şey muhteşemdi. Yani, birlikte bir şey yapmış olmayı diyorum. Çok heyecanlandım galiba..."

"Buraya gel," dedi Kane ona sarılarak. "Ben de çok eğlendim," diye fısıldayıp onu öptü. Belki de Miranda'nın ne demek istediğini anlamamıştı. Ya da gayet iyi anlamıştı. Miranda'ya az önce yapukları şeyin basit bir eğlenceden ibaret olmadığını anladığını, bunun kendisi için de daha fazla anlam ifade ettiğini söylüyordu. Miranda emin değildi. Tek bildiği, az önce her şeyi berbat etmek üzere olduğuydu. Ama Kane hala yanındaydı. Hala gerçektir, onu öpüyordu, ona sarılıyordu. Torpido gözü kolunu, vites kolu da bacağını sıkıştırdığı halde, Miranda hayatında hiç olmadığı kadar mutluydu.

Bundan böyle daha dikkatli olması gerekiyordu. Kane'e gerçek hislerini anlatmak gibi bir riske atılamaz, ona neredeyse aşık olduğunu söyleyemezdi.

Hayır, bunu düşünmesi bile tehlikeliydi. Henüz bunu yapamazdı. Sabırlı olması gerekiyordu. Belki Kane bir gün bunu kendi söylerdi. Sonra, Miranda ona açılabilir, Kane'in onu terk edeceği için endişelenmekten vazgeçebilirdi. Bu şekilde endişelenmek ve kötü bir şeyler olmasını beklemek ona acı veriyordu. Ama sabretmeye kararlıydı. Ona güvenmeye de kararlıydı. Sadece bir süre daha ona açılmamak için kendini tutabileceğinden emin olmalıydı.

Ona aşık olmaya başladığını Kane asla öğrenmemeliydi.

Kapıyı çalarak, *Geç kalmış sayılmazsın*, diye düşündü. *Hala kaçacak vaktin var.*

Ama kapı birden ardına kadar açıldı.

"Ah, Harper!" Adam'ın annesi, Harper'a sıkı sıkı sarıldı. Harper kadının nefesinin leş gibi viski koktuğunu hissedebiliyordu. "Seni görmek ne güzel!" Kadının dili belli belirsiz kayıyordu, bunu başka birisi fark etmeyebilirdi. Ama Adam'ın annesi söz konusu olduğunda, Harper onun içip içmediğini şıp diye anlardı. "İçeri gel canım."

"Gelmesem daha iyi. Adam'a burada olduğumu söyleyebilir misiniz?" Harper neden içeri girmek istemediğini bilmiyordu. Tek neden Bayan Morgan değildi. Adam'la birlikte bu evde yalnız kalmak... Evet, bununla baş edemeyeceğini düşünüyordu. Bayan Morgan oğlunu aşağı çağırırken, kapıda dikildi.

Bayan Morgan güneyli aksanıyla "Ben de ufacık bir kadeh içki içiyordum," dedi. "İçeri girip bir şeyler içmek istemediğine emin misin?"

"Teşekkürler," dedi Harper. Adam'ın annesi onu nedense biraz huzursuz ederd. Belki de bunun nedeni yedinci sınıftayken bir gün mutfaklarına girip onu mutfak masasının üstünde matematik öğretmenleriyle birlikte görmesiydi.

Adam nihayet kapıya geldiğinde Bayan Morgan, "İyi eğlenceler çocuklar," dedi. Oğlunun yanaklarını sıktı. Adam her zamanki gibi istifini bozmadan annesinin gitmesini bekledi. "Sakin benim yapmayacağım bir şey yapmayın," diye seslendi annesi içeri giderken. Adam kapıyı ardından kapatırken, annesi hala kıkırdıyordu.

Adam kıpkırmızı kesilmişti. "Annemi bilirsin, o..."

"Evet." Harper yutkundu. "Gelmedin."

"Ne?"

"Partiyi diyorum. Gelmedin."

Adam ne diyeceğini bilemiyormuş gibi karşısında dikiliyordu. "Gelmemi istemeyeceğini düşünmüştüm."

"Neden böyle düşündüğünü..."

"Harper, son konuştuğumuzda beni görmek istemediğini açık açık söylemişsin."

"Neden öyle dediğini gayet iyi biliyorsun," dedi Harper ters ters.

"Evet, biliyorum. Fikrini değiştirmedığın sürece..."

"Bunu yapmayacağımı biliyorsun."

"Peki." Adam dönüp kapıyı açtı. "Sonsuza dek aynı şeyleri konuşamayız."

Harper, Adam'ın kolunu yakaladı. "Bekle."

Harper elini hemen geri çekmedi. Bir süre öylece dikildiler. Harper ona dokunmayı özlediğini hissetti. "Artık kavga etmek istemiyorum." Harper oradan neden uzaklaşamadığını bilmiyordu. "Bir süre kavga etmesek nasıl olur?" diye sordu kısa bir sessizlikten sonra. "Sırf bu gece, olanlar hiç önemli değilmiş gibi davranabilir miyiz?"

"Geçici olarak ateşkes mi ilan ediyorsun?"

Harper evet manasında başını sallayınca, el sıkıştılar.

Adam, "Arka bahçeye gidelim mi?" diye sordu ve Harper'ın yanıt vermesini beklemeden arka bahçeye yöneldi. Harper'ın ne istediğini biliyordu. Çünkü onu iyi tanıyordu.

Pürüzsüz, düz kayanın üstüne uzanıp kollarını iki yana uzattılar. Elleri birbirine değmek üzereydi. Harper hep birisinin yanına uzanıp onun nefes alıp verişini dinlemekten hoşlanmıştı. Böylece, yalnız olmadığını hissediyordu. Adam yavaş ve düzenli bir biçimde nefes alıyordu. Harper elini Adam'ın göğsünün üstüne koyup göğsünün hareketlerini hissedebilmeyi geçirdi içinden. "Kale yaptığımız günü hatırlıyor musun?" diye sordu Harper. Bir miktar karton kutu ve tahta parçası bulmuş, bunları kayanın etrafına dizmişlerdi. Sonra da Grace ailesinin çarşaf dolabından Amanda Grace'in antika ipekli örtülerini alıp tente niyetine kullanmışlardı.

"Sonsuza dek cezalı kalacağını sanmıştım," dedi Adam kırdayarak.

"Gizlice gelip beni kurtaracaktın," dedi Harper. Aralarında plan yapmış, Harper'ın odasının penceresine bir merdiven dayayıp kaçmaya karar vermişlerdi. Yanlarına iki kaykay, çikolata-dan ve limonatadan oluşan yeterince erzak alıp birkaç günlüğüne "vahşi doğada" yaşayabileceklerine karar vermişlerdi. Neyse ki Harper'ın cezası sadece bir hafta sürmüştü. Böylece, kaçmak zorunda da kalmamışlardı.

"Bu benim uzmanlık dalım," dedi Adam. "Kamp yaptığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Harper gülmeye başladı. "Beni kamp yapmaya ikna ettiğine hala inanamıyorum," dedi. Altıncı sınıfta arka bahçeye bir çadır kurmuşlardı. Adam hortlak öyküleri anlatırken, Harper da böceklerden şikayet etmişti. "İğrençti."

"Uyku tulumuna çekirge girdiğini hatırlıyor musun peki?"

"Ayyy!" diye cıyıkladı Harper. Sonra da sanki çekirge hala üstündeymiş gibi ellerini kollarını salladı. "Sakın hatırlatma. Sakın."

"Evet ama seni kurtarmıştım, değil mi?"

Harper gülümsedi. Adam'ın karanlıkta surat ifadesini göremediğine memnundu. "Evet, sanırım kurtardın," dedi. Adam çekirgeyi tulumdan çıkarmış, Harper'ın gözyaşlarını silmiş, sonra da eve girmemesi için onu ikna etmişti. Bütün gece başında nöbet tutacağına söz vermişti. Harper ancak bu sayede uyuyabilmişti.

"Bazı şeyler gerçekten de sona eriyor, değil mi?" dedi Harper. "Yani, ne bileyim, lise hayatı, aile hayatı falan..." Ama asıl söylemek istediği bu değildi.

"Evet." Adam bir süre bir şey demedi. "Önümüzdeki sene her şey değişecek. Kendi evim bana hiç değişmiyormuş gibi geliyor. Ama şimdi..."

"Her şey değişiyor." Harper yana dönüp Adam'ın ay ışığıyla aydınlanmış silüetine baktı. Birden onu sırf doğru şeyi yapmak ve birisini korumak için kendinden uzaklaşması aptalca bir şeymiş gibi geldi. Ama o, Adam Morgan'dı ve hep birilerini korurdu. Kurtarırdı ve kollardı. Bu yüzden onu çok seviyordu. Peki, neden onu affedemiyordu? Harper elini buz gibi kayanın üstünde gezdirmeye başladı. Ta ki serçe parmağı Adam'ın bileğine değene dek. Onu affetmeye öylesine yaklaşmıştı ki. Beth'ten nefret etmekten vazgeçebilse, Adam'ın hayatının o kısmını unutabilse ve ona tamamıyla sahip olamadığını kabullense...

Harper sanki müthiş bir ağırlığı itiyormuş gibi elini yavaş yavaş ona uzattı. Kasları gerilmişti. Kalbinin sıkıştığını hissetti. Ama başarmıştı. Elini Adam'ın elinin üstüne koymuştu. Parmakları birbirine dolandı. Adam kımıldamamıştı. "Adam..."

"Önümüzdeki sene üniversiteyi başka bir yerde okuyabilirim," dedi Adam birdenbire.

Harper elini hemen geri çekti.

"Ne?"

"Geçenlerde bir adam geldi. UC-Riverside'in basket antrenörüyümüş. Beni takıma alacağını, burs vereceğini ve..."

Harper içinden öfkeyle, *Tebrik et onu*, diye düşündü. *Mutluymuşsun gibi yap. Mutlu ol.*

Ancak, rol yapamadı. "UC-Riverside ha?" dedi tiz ve cılız bir sesle. "Orası kilometrelerce ötede."

"Evet. Arabayla beş saatlik bir mesafede."

"Peki... Ne zaman gidiyorsun?"

Adam doğrulup yüzünü ovuşturdu. "Gidip gitmeyeceğimi henüz bilmiyorum. Karar vermedim." Harper'a döndü. "Ne dersin?"

Harper içinden, *Burada kal*, dedi. Keşke Adam onu duyabilseydi. *Benim için kal.*

Omuzlarını silkti. "Senin kararın," dedi. "Bu... gerçekten de

hanca bir teklif. Senin için tabii."

"Olabilir." Adam anı bir hareketle Harper'ın elini tuttu. Harper elini geri çekmedi. Adam'ın elini avuçlarının içinde tutmasına müsaade etti. Kolundan yukarı ılık bir titreme yayıldı. "Gracie, her şeyi öylece bırakıp gitmek istemiyorum," dedi Adam.

Gitmek mi? Adam gidecekti.

Harper elini geri çekip kayadan aşağı indi. "Eve dönmem gerek," dedi boş boş. O an her ne hissediyorsa, belli etmemeye niyetliydi. Çünkü en ufak bir şeyi belli edecek olursa, içindekiler bir sel gibi taşacaktı.

"Hemen mi?" Adam da kayadan inip tekrar Harper'ın elini tutmaya çalıştı ama Harper geri çekildi.

"Geç oldu. Gitmeliyim."

"Seni en azından eve kadar geçireyim," dedi Adam çaresizlik içinde.

"Hayır." Harper bunu öylesine sert bir tavırla söylemişti ki Adam itiraz etmedi.

Harper ona el sallarken, *Beni bırakıp gidiyor*, diye düşünüyordu. Karanlıkta yavaş yavaş yürümeye başladı. Eve gitmek için acelesi yoktu; oradan bir an önce uzaklaşmalıydı. En azından, o gece onu yapayalnız bırakan kişi kendi olmalıydı.

Bölüm

8

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu Adam.

Beth içine derin bir nefes çekip fotoğraf makinesini eline aldı. "İstiyor muyum? Hayır, istemiyorum. Haydi, gidelim."

Beth kalabalığın arasında fotoğraf çeke çeke ilerlerken, kendisini ezik gibi hissetti.

"Kimin evi burası?" diye sordu eve girdiklerinde. İçerisi leş gibi bira kokuyordu.

Adam omuzlarını silkti. "Ne bileyim."

"Selam Morgan!" diye seslendi birisi. Sonra, birkaç kişi daha ona seslendi. Basket takımından birkaç çocuk yumruk tokuşturmak ve partiye getirdikleri bira fiçileri hakkında böbürlenmek için Adam'ın yanına geldi.

"Selam Adam." Brianna isimli bir amigo kız Adam'ın boynuna sarıldı. Adam kızı hafifçe geri itti. "Önümüzdeki sene beni özleyecek misin?" diye sordu.

"Tabii."

Kız, Adam'ın kolunu okşayarak "Ben seni çok özleyeceğim," dedi. "Ne kadar özleyeceğimi göstermemi ister misin?"

"Şey, hayır." Adam kızdan kurtulup Beth'e döndü. "Şey, kusura bakma."

"Sorun değil," diye yanıt verdi Beth. Onu kıskanmamıştı. Daha doğrusu, eskiden olduğu gibi kıskanmamıştı. Ama herkesin Adam yanlarından geçerken dönüp ona baktıklarını, Adam onlara gülümsediğinde ya da el salladığında yüzlerinin aydınlandığını fark etmişti. Herkes onunla konuşmak, ona dokunmak, hatta sadece onun tarafından tanınmak istiyordu. Beth'se görünmez gibiydi.

Beth birkaç fotoğraf daha çekti ama bir türlü tam olarak kimlerin fotoğrafını çekmesi gerektiğini bilemiyordu. İnsanlar ne vakit fotoğraflarının çekileceğini anlasalar, zoraki bir biçimde gülümseyip poz veriyorlardı. Beth, Ashley Statten'ın bu pozlardan hoşlanacağına hiç ihtimal vermiyordu.

Adam bira fıçısını işaret ederek "İçki ister misin?" diye sordu. Beth hayır manasında başını salladı. "Ben de içmesem iyi olacak," dedi Adam.

"İstersen dönüşte arabayı ben kullanırım," dedi Beth. Ama Adam omuzlarını silkmekle yetindi. Herkes bunun gerçek mezuniyet partisi olacağını söylese de gitmek istememişti. Ama Beth partiye tek başına gitmeye cesaret edememişti.

Beth'in tanımadığı koyu renk saçlı, uzun boylu bir son sınıf öğrencisi yanlarında gelip Adam'la el sıkıştı. "Selam Morgan," dedi. "Sezon sona erdiğinden beri seni ortalıkta görmedim."

"Selam Jake," dedi Adam o harika gülümsemesiyle. Sonra Beth'e döndü. "Bu Jake," dedi. "Crestview Lisesi'nin basket takımında oyun kurucudur. Bu sezon neredeyse şampiyonluğu elimizden alacaklardı."

"Anahtar kelime 'neredeyse,' " dedi Jake mahcup mahcup. "Peki, bu kim?"

"Bu Beth," dedi Adam. "Benim, şey..."

Beth hemen Jake'in elini sıkarak "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

Jake kaşlarını havaya kaldırıp "Şu meşhur Beth mi?" diye sordu. "Ben de memnun oldum." Adam'ın omzuna vurdu. "Dinle, sana sormak istediğim bir şey var. Başka bir yerde konuşabilir miyiz?"

"Burada konuşabiliriz," dedi Adam. "Beth böyle şeyleri takmaz."

Beth onun ne demek istediğini anlayamamıştı. Acaba Adam ona her konuda güveniyor muydu, yoksa konuşmayı onun da duyması umurunda mı değildi?

"Tamam, nasıl istersen. Şey..." Jake lafa nasıl gireceğini bilemiyormuş gibiydi. "Mesele şu: Harper Grace'i mezuniyet balosuna götürdüğümü biliyorsun, değil mi?"

Adam'ın suratı bir anda gerildi. Bunu Jake fark etmese de Beth hemen fark etmişti. "Evet, duydum," dedi Adam.

"Baloya gittik ama ikinizin şey olduğunu bilmiyordum..."

"Değiliz," dedi Adam hemen.

"Tamam. Sana sorayım dedim çünkü..."

Beth pür dikkat Adam'ı süzüyor, onun fark etmesini istemediği halde bakışlarını bir türlü ondan ayıramıyordu. Adam kızgın ya da üzgün gibi değildi. Gayet sakin görünüyordu. San-ki hislerine gem vurmuş da kimseye bir şey belli etmek istemiyormuş gibiydi.

"Sanırım onunla şansımı deneyeceğim," dedi Jake.

Adam'ın gözünün kenarındaki kas seğirmeye başladı. "Bunu neden bana söylüyorsun?"

"Sadece bu konuda bir sorun çıksın istemiyorum," dedi Jake. "Anlarsın ya, arkadaşımın aşkını çalmak istemem. Gerçi Harper senin sevgilin falan sayılmaz ama..."

"Sorun yok," dedi Adam. Beth'in elini kapıp canını acıtacak

biçimde sıkı. "Seni gördüğüme sevindim Jake."

Jake biraz abartılı bir biçimde "Ben de!" dedi ama Adam, Beth'in kolunu çekiştire çekiştire oradan uzaklaşmaya başlamıştı.

Beth tereddütle "İyi misin?" diye sordu ama Adam'ın yanıtını duymaya pek hevesli değildi.

"İyiym," diye homurdandı Adam. "Haydi gidip bira fıçısını bulalım."

Kane şömineye yaslanmış, göğüsleri, üstündeki kırmızı renkli korse biçimindeki bluzdan taşan sessiz sedasız baş kemancıyı işaret ederek "Isabelle Peters'in gözleri bu kadar hoş muydu?" diye sordu.

Miranda bakışlarını kıza çevirdi. Suratını ekşiterek "Gerçek göz rengi değil," dedi.

Kane bakışlarını kızıdan ayırmadan "Gidip merhaba diyeceğim," dedi.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Miranda ama Kane çoktan kıza doğru ilerlemeye başlamıştı. Miranda onun peşinden bir şapşal gibi koştu. Partiye geldiklerinden beri Kane'i bir gölge gibi izlemişti ama Kane bir kez olsun ne ona bakmış ne de tek bir kelime etmişti. Miranda onun canının sıkkin olduğunu düşünerek üstüne gitmemişti.

"Bu seneki bahar konserinde çok güzel bir keman solosu çaldın," dedi Kane. Isabelle de Miranda da hayretle ona baktılar.

"O-orada olduğunu bilmiyordum," dedi kız kekeleyerek.

"Ben de bilmiyordum," dedi Miranda imalı bir ses tonuyla. Bildiği kadıyla Kane, dördüncü sınıfta trombon çalmayı bıraktığından beri tek bir okul konserine bile gitmemişti.

"Büyüleyiciydi," dedi Kane. Isabelle'in sağ elini tutup sol avucunun üstüne koydu. Sağ eliyle de kızın elini hafifçe okşa-

maya koyuldu. "Böylesine sıradan ellerin öylesine güzel nağmeler çalması hayret verici bir şey."

"Şey, ben..." Isabelle elini geri çekti. "Ben, şey, gidip erkek arkadaşımı bulsam iyi olacak. Buralarda bir yerlerde olmalı..." Isabelle telaşla yerinden kalkıp kalabalığa karışırken, hala kendi kendine mırıldanıyordu.

Miranda gülmeden edemedi. "Galiba caziben kıza lazla geldi."

"Bu da ne demek şimdi?" dedi Kane ters ters.

"Ne? Ben sadece..."

"Ne o, şimdi de beni kıskanıyor musun?" dedi Kane suratını ekşitip. Suratında Miranda'nın o ayılıp bayıldığı gülümsemeden eser yoktu. Kane ona resmen tiksinierek bakıyordu. "Diğer kızlarla konuşamayacak mıyım yani?"

"Neden bahsediyorsun?" dedi Miranda.

"Senin malın değilim, bunun farkındasındır umarım."

"Niye öyle olduğunu düşüneyim ki?" Miranda omzuna ya da eline dokunmak için elini ona uzattı ama Kane onu geri itti. "Kane, neyin var bu gece?"

"Bir şeyim yok." Kane gözlerini devirdi. "Bir kez olsun her şeyi didik didik konuşmasak olmaz mı? Kendime içecek bir şey alacağım." Kane arkasını döndüğü gibi bira fıçısına yöneldi.

Miranda arkasından alaycı bir tavırla "Ben bir şey istemem, teşekkürler," diye seslendi. Kane'in onu duymayacağını bildiği halde, kendini tutamamıştı.

Kahverengi deri kaplı koltuğun üstüne dökülmüş olan ıspanak sosunun üstüne oturmamaya gayret ederek, koltuğa çöktü. Parti tüm hızıyla devam ediyordu. Miranda birkaç arkadaşına el salladı ama ne ayağa kalkacak ne de onlarla konuşacak gücü vardı. Harper'la bile konuşmak istemiyordu. Harper'ı az önce yemek masasının orada hayranlarıyla eğlenirken görmüştü. Miranda onu çok iyi tanıdığından, Harper'ın mutsuz ve moralsiz

olduğunu anlamıştı. Harper o anda konuşmak istediği son kişiydi. Onunla konuşmaya başlayacak olursa, erkek arkadaşının ona bok gibi davrandığını itiraf etmek zorunda kalacaktı. Sonra, Harper neden ona tahammül ettiğini sorgulayacaktı.

Miranda, *Belki de onun için yeterince iyi olmadığını anlamıştır*, diye düşündü.

Ama zihnindeki bu ses kendine değil, annesine aitti. Kendine acıyan, güvensiz ses bir anda kaybolup, yerini öfkeye bıraktı.

Bunu hak etmiyorsun, dedi bir başka ses. Bu Harper'ın sesiydi, fazlasıyla da kızgındı. *Neden Kane'in sana bu şekilde davranmasına izin veriyorsun?*

Miranda ayağa kalkıp mutfığa girdi. Basket takımındakiler kadar popüler olmayan diğer çocuklar kendi bira fiçilerini kuruyorlardı. Kane'ş her zamanki gibi bir köşede durmuş, onları izliyordu. Onları biraz öteden izleyen birisi hemen ne olup bittiğini anlardı: Diğer çocuklar adeta Kane'e gösteri yapıyorlardı. Gerçi bunu asla kendilerine itiraf etmezlerdi ama onlar da herkes gibi Kane'i etkilemeye çalışıyorlardı.

Miranda, Kane'in kolunu çekiştirerek "Bir saniye konuşabilir miyiz Kane?" dedi. İçinden, *Rica etme, istediğini söyle*, diye geçirdi. Ama bir şeyin zor olması ayrı şeydi, imkansız olması ayrı şey. Miranda elinden geleni yapıyordu.

Kane gözlerini bira fiçilerinin etrafındaki komik aktivitesinden ayırmadan "Biraz işim var," dedi.

"Ne işin var?"

"Kim bilmek istiyor?"

"Kız arkadaşın!"

Kane ona ilk defa baktı. Miranda afallayıp kalmıştı çünkü Kane'in gözlerinde küçümsemeden başka bir şey yoktu.

Harper'ın sesi, *Gardını kaybetme, sakın ol*, diyordu.

Annesinin sesiye, *Kane seni diğer kızlar gibi kullanıp atma-*

den önce bu işi hallet, diyordu.

Miranda neredeyse kahkahalarla gülecekti. Erkek arkadaşını ve aklını aynı gece mi kaybedecekti?

"Kane, bu parti rezalet. Ben eve gitmeye hazırım," dedi en sonunda.

Kane sanki onun orada olduğunu unutmuş gibi, ona bir kez daha baktı. "Harika. Umarım seni eve bırakacak birisini bulursun."

Miranda bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama hiçbir şey diyemedi.

Araba senin. Bırak da o eve nasıl döneceğini düşünsün. Ama arabanın anahtarları Kane'deydi. Miranda anahtarları ondan isteyemeyecek kadar çekingendi.

Gitme. Partiden ayrılırsan, işiniz biter. Ama bunu yapamadı. Kane için bile olsa, bunu kendine yapamazdı.

"Tamam, gidiyorum o halde," dedi. "İyi eğlenceler."

Kane ona o gece ilk kez gülümsedi. Daha doğrusu, pis pis sııttı. "Hiç merak etme, çok eğleneceğim."

Henüz yeterince sarhoş olmamıştı. Biranın tadı iğrençti, votkalı meyve suyu dişlerini kamaştırıyordu ve midesi alt üst oluyordu.

Kane kendi kendine, *Eğleniyor musun?* diye sordu. Ama zihninin sesi bile alaycıydı. Güzel kızlarla, bedava içkiyle, boş yatak odalarıyla ve mezun olmalarına kısa bir süre kaldığı için çılgınlar gibi eğlenmeye hazır son sınıf öğrencileriyle dolu bir partideydi. Her şey istediği gibiydi ama içinden gülümsemek bile geçmiyordu.

Neden böyle hissettiğini biliyorsun.

Kane kendi kendine çenesini kapamasını söyledi. Asla içinden geçenleri dinleyen bir tip olmamıştı; bunu o anda yapmanın da bir alemi yoktu.

Kalabalığı yara yara geçip içerisine göre daha sakin olan ön bahçeye çıktı. Vakit ilerledikçe işlerin çığırından çıkmaya başladığı partideki asıl hareketlilik arka bahçede, komşuların gözlerinden uzaktaydı. Buna rağmen, Kane ön bahçeye çıkmıştı ve bahçede yavaş yavaş yürürken hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordu.

Sonra, içinden geçenleri dinlememek için karşısına mükemmel bir bahanenin çıktığını gördü.

Harper. Üstüne gümüş renkli askılı bir bluz, dizlerine kadar çıkan kırmızı renkli, topuklu deri çizmeler giymiş olan Harper. Bir ağaca yaslanmıştı. Son derece de mutsuz görünüyordu. San ki yalnız olmak istemiyormuş gibi bir hali vardı.

Kane bir elini ağaca, Harper'ın başının hemen üstüne dayayıp "Sevgili Harper Grace, selamlar olsun sana," dedi. Aralarında fazla bir mesafe kalmamıştı.

"Geary," dedi Harper bezgin bir sesle. "Tam da görmek istemediğim adam! Miranda nerede?"

"Kız arkadaşımın bekçisi değilim," dedi Kane ters ters.

"Bu gece saçmaladığının farkında mısın?"

"Benim tek derdim insanları memnun etmek," dedi Kane gururla. "Bu arada, sen de bu gece bayağı bir hoş olmuştun."

"Evet, teşekkürler."

"Hayır." Kane, Harper'ın çenesine hafifçe dokunup saçlarını okşadı. "Cidden hoş olmuştun demek istedim," dedi. "Diğer kızlardan çok farklısın. Her zaman böyleydin."

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

Kane ne yaptığını bilmiyordu. Sarhoş olduğu için ne yaptığının bir önemi yoktu. Sarhoşken yapılan şeyler sayılmazdı. Harper'ın elini tuttu. "Şimdi gözlerimin içine bak da bunu asla düşünmediğini söyle Grace," dedi. "Sen ve ben... Bizi başka kim hak ediyor? Kim bizim şu meşum dehamızı anlayabilir?"

Harper ayrıık dudakları panıl panıl panıldayarak ona baktı. Kane bu bakışın "al beni" der gibi bir anlam ifade ettiğine emindi. Bir an önce harekete geçmeliydi.

Hiç vakit kaybetmeden Harper'ın dudaklarına daldı. Ancak düşündüğünden de sarhoş olmalıydı ki Harper debelenip onu geriye itti. Kane dengesini kaybedip kaç üstü yere düştü.

"Neyin var be?" dedi Harper başına dikilerek. Sesi kızgın falan da değildi ama... Kane, Harper'ın ona acıyarak baktığını kabullenmekte zorlanıyordu. Harper ona acıyor olamazdı.

"İyiyim teşekkürler, sorduğun için sağ ol," dedi. Üstüne başına bakıp bir şeyi olup olmadığını kontrol etti. "Bir yerime bir şey olmadı ya."

Harper yanına çömelip onu hafifçe itti. "Bana kalırsa, bir ara başını fena halde bir yere çarpmışsın."

"Çok komik."

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," dedi Harper.

Kane ona şaşırmış gibi baktı ama Harper bu numarayı yutacak kadar aptal değildi. "Bir şey yapmaya çalıştığımın farkında değildim," dedi Kane.

"Miranda bana, sana cumartesi gecesi ne söylediğini anlattı," dedi Harper. "Ne kadar mutlu olduğunu falan söylemiş galiba."

Kane suratını ekşitti. Neden kızlar hayatlarında olup biteni, en ufak ayrıntısına kadar birbirlerine anlatıyorlardı ki? Bazı şeyler gizli kalamaz mıydı?

"Miranda bana korktuğunu, her şeyi berbat ettiğini ve seni ürküttüğünü düşündüğünü söyledi ama onu teselli ettim." Harper, Kane'in sırtına bir şaplak indirdi. "Sana kötü haber vermek istemezdim ama..."

"Ama ne?"

"Ama seni çok iyi tanıyorum Geary. Şu anda fena halde korktuğunu biliyorum."

Kane yanıt vermedi.

"Nedense zavallının tekiymişsin gibi bir anda ürktün," diye devam etti Harper gülerek. "Ne sanıyordun? Bana asılacağını, sonra benim Miranda'ya bunu anlatacağımı, onun senden ayrılacağını mı? Yani, bunlar olsaydı herhalde gerçek bir ilişki yaşamaktan kurtulacaktın."

"Belki de senin bu gece gerçekten de hoş görüldüğünü düşünmüşümdür," dedi Kane.

Harper sırttı. "Haklısın. Ama seni iyi tanıyorum Geary. Sen bile o kadar büyük bir sürtük değilsindir."

Kane içini çekip dirseklerinin üstüne yaslandı. Kafasını da neredeyse çimlere geçecek kadar geriye attı. "Eee... Ona bir şey söyleyecek misin?"

"Söylememi istiyor musun?"

Kane içinden, *O sadece sıradan bir kız, diye geçirdi. Onunla çıkmak da onu terk etmek de benim elimde.*

Ama onu terk etmek istemiyordu. Asıl korktuğu da buydu da!

"Hayır," dedi.

"O halde, bir şey söylemem. Bunu senin için yapmıyorum," dedi Harper. "Eğer işleri bir kez daha berbat edersen..."

"Tamam, biliyorum."

"Ona çok kötü davrandığını düşünüyorum," dedi Harper. "Ama..."

"Ama ne?" diye sordu Kane.

Harper öne eğilip başını ellerinin arasına alarak "Ben ilişkilerden ne anlarım ki," dedi. "Bana baksana. Ben de her şeyi mahvettim."

Kane onun bunu normal şartlar altında ona asla itiraf etmeyeceğini biliyordu. Kane eline düşmüş olmasaydı, bunu ona hayatta söylemezdi. Harper'a saygı duymasının en büyük nedeni buydu. "Oturdüğüm yerden gayet hoş görünüyorsun."

Harper acı acı güldü. "Benim durduğum yerden de hayat herbat görünüyor," dedi. "Bu yıl olanları düşününce..."

"Kaia..." dedi Kane yavaşça. Artık hiçbirini onun adını anmıyordu.

Harper başını salladı. "Bu yıl bitsin diye can attığımı düşünüyor olabilirsin ama..." Dik dik ona baktı. "Bunu kimseye söylemeyeceğine söz ver."

Kane sanki bir mahkemede tanıklık edecekmiş gibi elini havaya kaldırdı. "İzci yemini."

"Sanki seni izci yaparlar da," dedi Harper alaycı bir tavırla.

Kane kendini savunmak ister gibi "Ama benim altı tane izci rozetim var," dedi. "En son yedincisini almak için uğraşıyordum. Sonra beni İzci Başkanı'nın karısına asıldığım için attılar."

"Seni domuz."

"Teşekkürler."

"Çok korkuyorum," dedi Harper. "Önümüzdeki yıl, her şeyi, herkesi geride bırakmak ödümü koparıyor." Endişeyle Kane'e bakıp onun ters bir karşılık vermesini bekledi.

"Hiç sanmam," diye yanıt verdi Kane.

"Geary, burada oturmuş sana açılıyorum, sen kalkmış bana 'hiç sanmam' diyorsun."

"Korkmuyorsun," dedi Kane. "Sen, Harper Grace'sin. Seni hiçbir şey korkutamaz."

"Evet, haklısın." Harper arkasına baktı. "Kameralar nerede?"

"Ne yani, dediklerimi teyit edecek bir şeye mi ihtiyacın var?" diye sordu Kane gülerek. "Dediklerimi tekrar et: Ben Harper Grace'im ve..."

"Kes sesini." Harper hafifçe Kane'in omzuna vurdu. "Gayet ciddiym. Sana hissettiklerimi söylüyorum işte."

"Ben de sana hissettiklerinin saçmalık olduğunu söylüyorum." Kane biraz kendine gelmişti. Bir başkasının hayatıyla ilgi-

li konuşurken, tüm yanıtları bilmek güzel bir şeydi. "Korktuğun falan yok," dedi. "Sadece istediğini elde etmemek için mazeret uyduruyorsun."

"Neymiş istediğim şey?"

Kane hayal kırıklığına uğramış gibi ona bakıp kafasını salladı. "Grace, hani birbirimize karşı dürüst olacaktık?"

"Ben..."

"Mezuniyete üç gün kaldı. Vakit ilerliyor. Adam'ı istiyorsan, içeriye git. Daha fazla bekleme."

"Adam içeride ve Beth'le birlikte."

Kane elini yere vurdu. "Unut artık!" dedi. "Adam, Şapşal Sarışın'ı unutamıyorsa ne yapalım? Ne zamandan beri bunu kabullenip pes etmeye karar verdin?"

"Adam beni değil de bir katili tercih ettiğinden beri," diye mırıldandı Harper. "Beni seçebilirdi. Onun peşinden koşmam. Koşsam bile, o asla..."

"Ne?"

"Hiçbir şey."

Kane içini çekti. "Bak, derdin nedir bilmiyorum ama açıkçası sana ilişkiler konusunda nasihat verecek kişi ben değilim," dedi. "Belki de haklısındır, onu asla elde edemeyeceksindir. Ama kenara çekilip meydanı boş bırakman da gerekmiyor."

"Peki, bana ne yapmamı öneriyorsun?"

"Ne zamandan beri öneriye ihtiyacın var?" Kane, Harper'ı omuzlarından tutup bir güzel sarstı. "O halde, Adam'ı unut, bir başkasını bul. Eğlenmene bak. Fark etmemiş olabilirsin ama içeride harika bir parti var."

"Evet, sen de çok eğleniyorsun doğrusu."

"Burada senden bahsediyoruz," dedi Kane. "Sen partilere bayılırsın. Son gördüğümde, erkeklere de bayılıyordun. Dahası, Grace'ten bir an önce çekip gitmek, gerçek hayatına başlamak

için de can atıyordun. Birinci sınıftan beri bu konu dilinden düşmedi. O yüzden, sakın bana korktuğunu söyleme. Gerçekten ne istediğini iyice düşün, sonra da onu elde etmek için elinden geleni yap. Sen, Harper Grace'sin, hep istediklerini elde etmek için uğraşırsın."

Harper şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Ne var?" dedi Kane nihayet. "Böceğe falan mı dönüştüm?"

Harper elini yumruk haline getirince, Kane geri çekildi. Harper'ın ona vuracağını sanmıştı. Ama Harper hafifçe göğsünü dürtmekle yetindi. "Sevgili Teneke Adam, sanırım senin de artık bir yüreğin var," dedi tatlı bir sesle.

"Harika," dedi Kane suratını ekşiterek. "Sen nesen? Beyinsiz korkuluk mu yoksa korkak aslan mı?"

Harper ayaklarını havaya kaldırıp kırmızı çizmelerini salladı. "Kim olabilirim ki? Dorothy'yim tabii ki."

Kane ayağa kalkıp üstünü başını silkeledi. "O halde, topuklarını birkaç kez daha birbirine çarp ben eve gidiyorum."

"Kane..." Harper ayağa fırlayıp Kane'in koluna yapıştı.

"Evet?"

"Dediklerin için teşekkürler. Hazır birbirimize nasihat ediyorken, bence sen..."

"Nasihat veren kim?"

"Hazır birbirimize nasihat veriyorken," dedi Harper daha yüksek sesle, "sana söyleyeceklerim var. İstedigimi elde etmek için uğraşabilirim ama sen ne yapacaksın? İstedigini sandığın şey resmen saçmalık." Harper başıyla partiyi, kızları, içkiyi, uyuşturucuyu ve eğlenceyi işaret etti. "Gerçekten de elindekiyle yetinmeyi istemiyor musun?"

Kane, Harper'ın elini geri itti. "Eve gidiyorum Oprah. Gelmek istersen..."

"Daha iyisine sahip olabileceğini düşündüğün için sa-

kın elindekilerden vazgeçme," dedi Harper yavaşça. "Bunu Miranda'ya değil, sana söylüyorum."

"Ne düşünüyorsun Ad? Beni dinliyor musun?"

Adam başını salladı. Onu dinlemiyordu. Hiçbir şey duymuyordu. Gözlerinin önünde bir tek O vardı.

Adam aslında onu izlemeye çalışmıyordu. Tek yaptığı, ona bakmamaya çalışmaktı. Ama nereye baksa, onu görüyordu. Kendisine engel olamıyordu. Sanki Harper her önünden geçtiğinde, içindeki radar alarm vermeye başlıyordu.

Bip. Harper orada, köşede suratını asmış duruyor.

Bip. Jake Oberman'la konuşuyor.

Bip. Kapıdan çıkıyor. Adam onun partiden gitmesini umuyordu. Belki Harper gidince, biraz rahatlayabilirdi.

Ama Harper bir süre sonra, suratında koca bir gülümsemeye geri döndü. Önce kasıtlı olarak yanına geliyormuş gibi yaptı, sonra yanından geçip Jake'in yanına gitti. Adam onu izliyordu. Elinde değildi. Harper'sa onun bu halini fark etmemişti. Aklında bir şey vardı. Jake ona bakıp gülümsedi. Harper onun gömleğinin yakasını kavradı, onu kendine doğru çekti. Öpüşmeye başladılar.

Bip.

"Adam, sen... Ha, pardon." Beth sustu.

Harper bu hareketiyle Jake'i şaşırtmıştı ama Jake'in ona ayak uydurması uzun sürmedi. Birbirlerine kenetlendiler. Harper ayak parmaklarının üstüne yükseldi. Jake'in uzun parmakları Harper'ın sırtında geziniyor, onu okşuyordu.

Adam, "Vay hergele!" diye mırıldanarak öne doğru bir adım attı. Sonra durdu. Beth kolunu tutunca, kolunu geri çekti. Öfkeden kudurmak üzereydi. Jake bunu nasıl yapardı? Ya Harper bunu nasıl yapardı? Gözlerinin önünde... Ama Adam öfkelen-

mek için hiçbir geçerli nedeninin olmadığını biliyordu.

Umurunda da değildi.

Yanlarına gidip Harper'ı Jake'in elinden kurtarmak istiyordu. Jake'in böğrüne sert bir tekme atıp Harper'ı omzuna attığı gibi oradan gitmek geçiyordu içinden.

Herkesin gözleri önünde, Jake'in Harper'ı adeta soyuşunu izlerken, Jake'in hem böğrüne tekme atmak hem de *suratını dağlamak* istiyordu. Ve Harper'ı kesinlikle omzuna atıp dağa kaçabilirdi.

Belki de Harper sarhoştur, diye düşündü. Belki de Jake bu durumdan istifade ediyordur, Harper'ı kurtarmak gerekiyordur. Ama herkes bunu bilmese de Adam onun sarhoş falan olmadığını biliyordu. Gece boyunca onu izlemişti. İçtiği içkileri saymış, göz ucuyla her hareketini izlemişti. Harper sarhoş değildi. Daha doğrusu, henüz değildi.

Hem Harper Grace'in ne zaman kurtarılmaya ihtiyacı olmuştu ki?

"Ad! İyi misin?" diye sordu Beth.

Adam o anda Beth'in orada olduğunu hatırladı. Beth onunla birlikteydi. Beth yanındayken, Harper'ın yanına gidemezdi. Peki, Harper'ı o mağara adamının elinden kurtarmaya kalkışsa, Harper ne yapardı? Güler miydi?

"Gitmek ister misin?" diye sordu Beth.

Adam güçlükle bakışlarını onlardan ayırarak Beth'e döndü. Partiye yanlış kızla gelip gelmediğini düşünmemeye gayret etti. Buraya birlikte olması gereken kızla gelmişti. Harper ona fırsat vermemişti ki. Aptalca bir şey yapmadan önce partiden gitmek istediği halde "Kalman gerekmiyor mu?" diye sordu. Belki de bir şey yapmaması aptalca olurdu. Tekrar Harper'a baktı. Harper nihayet öpüşmeyi kesmişti. Tuhaf görünüyordu. Adam neden sonra bunun nedenini anladı. Harper mutluydu. "Fotoğraf

çekmek için kalman gerekmiyor mu?" diye sordu tekrar Adam.

Beth ona tuhaf tuhaf baktı. "Fotoğraf makinesini basket takımından Mike'a verdim ya?" dedi. "Makineyi ona vermemi söylemiştin, unuttun mu? Onun daha rahat fotoğraf çekebileceğini söylemiştin."

Adam omuzlarını silkti. Harper'ı izlemekle öylesine meşguldü ki ne yaptığının farkında değildi. "Haklısın. Tamam."

"Aslında, partide kalıp fotoğraf çekip çekmediğini kontrol etmeliyim ama..." Beth elini Adam'ın sırtına koyarak, ona destek olmaya çalıştı. "Önemli değil. İstersen gidebiliriz."

"Sen kalabilirsin. Ben birileriyle dönerim."

"Eve yalnız gitmemelisin," dedi Beth. "Ben de geleyim."

Beth ona destek olmaya çalışıyordu. Adam neredeyse gülecekti. Beth'i bir şekilde ekip Harper'ın yanına gitmeyi düşünürken, Beth ona destek oluyordu. Harper'sa gece boyunca ona doğru dürüst bakmamıştı.

Adam öfkeyle, *Salağın tekiyim*, diye düşündü. *Bencil bir salağım.*

Harper bir karar vermesi için onu zorlamıştı. O da tercihini yapmıştı. Şimdi, ikisinin de bunun sonuçlarına katlanması gerekiyordu. Adam ne olursa olsun Beth'e destek olacağına dair söz vermişti. Harper, Crestview'da okuyan bir ahmakla eğlenmek istiyorsa, yapabileceği pek bir şey yoktu. Verdiği sözü tutmalıydı.

Zaten o yıl yeterince sözünden dönmüştü.

"Ne yapalım, gidelim mi?" diye sordu Beth.

Adam elini onun beline atınca, Beth de elini hafifçe sıktı. "Haydi, eve gidelim."

Gürültü içine içine işliyor, her yanından fışkırıyor, başını döndürüyordu. Aslında, onu bu hale getiren şey sırf müzik de değil-

di. Müziğin sert ritmi yüzünden, Harper kollarını iki yana açıp başını çılgınlar gibi sallamak, saçlarını etrafa savurmak istiyordu. Bağırış çağırış, kahkahalar, kıkırdaşmalar, fısıltılar, mırıltılar ve sarhoş olan gençlerin nidaları tek bir ses haline gelmişti. Harper'ın sesi olmuştu. Harper ağzını açsa, heyecanın, partinin ve tüm bu çılgınlığın bir anda yok olacağını hissediyordu.

Partinin hayat merkezi. Nihayet bunun ne demek olduğunu anlamıştı. Parti canlanmış, kıvranıp duran bedenler ve gülücüklerden oluşan bir organizma haline gelmişti. Harper'sa partinin tam merkezindeydi. Kendini iyice ortama kaptırmıştı. Daha önceden, bir köşeye sinip surat asmakla, partinin kendisine sunacağı güzelliklerden uzak kalmakla ne halt ettiğini sanmıştı?

Bir de yanında Jake vardı. Birisi tarafından istendiğini görmek ne de güzel bir şeydi. Jake'in ona ihtiyaç duymasını sağlayıp sonra onu daha fazlasını ister ve yalvarır halde geride bırakmak için ne yapacağını biliyordu. Jake'in istediğini vermezdi; artık tek bir kişiyle uğraşacak hali yoktu. Özgür, çılgın, kabı kabına sığmayan bir kişilik olmalıydı. Kalabalığa karışmış, kendisine uzatılan içki kadehlerini keyifle kabul etmiş, beyni sulanana dek hepsini bir dikişte içmişti.

Unutmak, kendini kaybetmek ya da saklanmak için de içmemişti. İçmesinin tek nedeni partide içki olmasıydı. Hem kendisi de partideydi. Artık hiçbir şeyi ziyan etmeyecekti. Her istediğini tek başına, onsuz, kimsenin yardımına muhtaç olmadan yapabiliirdi. Çünkü o, Harper Grace'ti. Mutlu olmak için de bu yeterliydi.

Birileri onu tutup masaya çıkarınca, Harper itiraz etmedi. Tezahüratlar ve hayranlık dolu bakışlar arasında, kendisini bir yıldız gibi hissetmeye başlamıştı. Kendi hayranları ve her hareketi yakalamaya çalışan bir paparazi ordusu vardı etrafında. İşte, istedikleri olmuştu. Onlara istediklerini verecekti. Sırf canı

istiyor diye, şarkı söyledi. Sonra, tişörtünü çıkarıp havada salladı. Çünkü hem içerisi sıcaktı hem de kimseden çekinmesini gerektirecek bir şey yoktu. Çünkü partilerde böyle şeyler yapılırdı. Derken, Jake de masaya çıktı. Onu yakalayıp öptü. İkinci öpüşmeleri ilkinden çok daha güzeldi.

“Sana ihtiyacım var,” diye fısıldadı Jake. Harper onun ne dediğini duyamamıştı ama dudaklarını okumuştı. Birisinin ona ihtiyaç duyması güzel şeydi ama onun kimseye ihtiyacı yoktu. Onu tekrar öpüp itti. Sahne ona aitti. Parti ve gece ona aitti. O, Harper Grace’ti. Bu parti onun dünyasıydı ve artık istediklerini elde etmeye hazırdı.

Bölüm

9

Kane evin basamaklarını çıkıp kapının biraz ötesinde durdu. Hala fikrini değiştirebilir ve oradan kaçabilirdi. Daha da dibe vurmadan, bu işi hemen oracıkta bitirebilirdi.

Kapıyı tıklattı.

Miranda'nın annesi kapıyı açınca, Kane gülümsemek için kendini zorladı. Öte yandan, Kane'i karşısında gören Bayan Stevens'in ağzı kulaklarına varmıştı. "Seni tekrar görmek ne güzel," dedi heyecanla. "Umarım Miranda sana iyi davranıyordur. Ona ne kadar iyi bir arkadaş oldun."

Kane başını salladı. "Miranda evde mi?"

"Miranda!" Annesi birkaç kez seslendikten sonra, içeriden asabi bir yanıt geldi.

"Ne var?"

"Aşağı gel canım. Erkek arkadaşın geldi!"

Sessizlik oldu. Bayan Stevens mahcup mahcup Kane'e gülümseyip hafifçe omzuna vurdu. "Sanırım Miranda yeni kalktı," dedi. "Yukarı çıkıp ne halde olduğuna bakayım."

"Daha sonra da uğrayabilirim."

"Hayır! Hayır, hiç gerek yok." Bayan Stevens onu içeri çekip kapıyı ardından kapattı. Sanki Kane'in kaçıp gideceğinden korkuyordu. Telaşla yukarı kata çıktı. Birkaç dakika sonra da Miranda aşağı indi.

Ona hiçbir şey demedi. Hatta yanından geçip kapıyı açarken ona bakmadı. Miranda onun dışarı çıkmadığını görünce, öfkeyle "Gelmiyor musun?" dedi.

Kane tıptış tıptış dışarı çıktı.

"Annem beni sıkıştırıp dururken konuşamazdım," dedi Miranda. Verandanın tırabzanlarına yaslandı ve "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Kane duraksadı. Tatlı dille konuşmayı iyi bilirdi ama bir anda ne diyeceğini bilemedi. "Arabayı geri isteyebileceğini düşündüm."

Miranda dudaklarını büktü. "Sana arabayı bu hafta kullanabileceğini söylemiştim. Samimiyetsiz laflar etmem."

Ne demek istediği gün gibi ortadaydı: Bazı insanlar gibi dediklerimin arkasında durmamazlık etmem.

Kane anahtarları sıkıca kavrayarak "Bir yere gidebilir miyiz?" diye sordu. Anahtar avucuna battı.

"Nereye?"

"Bilmem. Biraz gezeriz işte." Onunla konuşmak istiyordu ama direksiyona geçecek olursa ona bakmadan konuşabilirdi. Hem böylece, Miranda da konuşmayı yarıda kesip bir yere gidemezdi.

"Tamam."

Birlikte arabaya doğru yürümeye başladılar. Kane apar topar arabanın kapısını açmaya yeltendi. Ama Miranda ondan çabuk davranıp arabaya biniverdi. Tek kelime bile etmeden kapıyı kapattı. Kane direksiyonun başına geçtikten sonra da yola çıktılar.

Otoyola çıktıktan sonra Kane, "Dün gece için özür dilerim

Stevens," dedi. "Tam bir gerzek gibi davrandım."

"Kesinlikle," dedi Miranda. "Derdin ne?"

Kane kızların bayıldığı o muhteşem gülümsemesini takındı. "Geçici bir delilik yaşadığımı söylesem?"

Miranda başını diğer tarafa çevirdi. Pencereden çorak çöl manzarasını izlemeye koyuldu. "Benimle birlikte olmak istemiyorsan, söylemen yeter," dedi. Bunu söylerken, sesi hafifçe titremişti. "Saçmalamana gerek yok. Ayrılmak istiyorsan ayrılalım. Bana göre hava hoş."

"Hayır, değil." Kane gözlerini yoldan ayırmadan, Miranda'nın elini tuttu. "Stevens, böyle konuşma. Senden ayrılmak falan istemiyorum."

Miranda, Kane'in elini sert bir hareketle vitesin üstüne koyarak "Peki, ne istiyorsun?" diye sordu. "Bana bok gibi davranıp ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi davranamazsın."

Kane, *Gözlerini yoldan ayırma*, diye düşündü. *O arabada değilmiş gibi davran.*

"Korktum," dedi. "Söylediğin onca şeyden sonra, korktum işte."

"Öyle mi?" Bir süre ikisi de konuşmadı. "Çünkü sen... Kane, ben şey yapmaya çalışmıyordum, yani, öyle demek istememiştim..." Miranda soluklanmak için durdu. "Sana baskı falan yapmak istemiyorum. Söylediklerimin bir önemi yok."

"Böyle konuşma." Kane gaz pedalına yüklendi. Konuşmayı kendi kontrolü altında sürdürmek istiyordu. Ya da birkaç dakika sonrasına gidebilse, konuşmanın en can alıcı yeri geride kalmış olacaktı. "İçinden geçenleri söylediğine memnunum," dedi. "Mutlu olduğuna sevindim. Birlikte olduğumuza da... Bunlar kötü şeyler değil. Ne varmış burada bakalım?" Uzanıp Miranda'nın elini tuttu. Miranda bu sefer elini geri çekmedi. "Her şey yolunda. Hiçbir şeyi mahvetmek istemiyorum."

"Berbat etmedin," dedi Miranda yavaşça.

"Keşke..." dedi Kane. Yutkundu. "Ben o tür bir erkek değilim. Yani, hislerimi kolay kolay anlatamam. Yapamam."

Miranda gülümseyince, Kane rahatladığını hissetti. Direksiyonu sıkı sıkı tutan elleri gevşedi. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Kane, bugüne dek Shakespeare'in sonelerini kendin yazmışsın gibi kızlara okuyup onları tavladığına şahit oldum. Bana dudaklarımın yakut gibi olduğunu söyleyen, beni bir yaz gününe benzetsen, sana inanır mıyım sanıyorsun? Bunları söylemeni mi istediğimi sanıyorsun?"

"Ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi Miranda. "Senden bir şey yapmanı istemiyorum. Yani, bana bir daha kötü davranmasan iyi olur tabii. Bunu yapabilirsin herhalde."

"Yapabilirim," dedi Kane. Onu zorlamaya niyetliydi. Miranda ondan bir şey istemeliydi. İstemiyorsa bile istemeliydi. On dan ve ilişkilerinden bir şey istemeye hakkı vardı. Ama hiçbir şey istemiyormuş gibi rol yapmaya devam edecek olursa da ona baskı yapmamalıydı. "Beni affettin mi yani?"

Miranda, Kane'in elini dudaklarına götürüp öpmeye başladı. "Nedense dün geceki davranışını telafi edecekmişsin gibi bir hisse kapıldım."

Tam Kane bir şey söyleyecekti ki dikiz aynasında bir polis arabasının siren çala çala arkalarında belirdiğini gördü.

Kane hız göstergesine baktı. "Kahretsin!" dedi. Yolun kenarına çekip arabayı durdurdu. Hız yaptığı için ceza alacağına sinirlenmişti. Ama arabanın bagajına koyduğu şey aklına gelince, hız cezasının çok da kötü olmayacağını düşündü.

Ellerini blucinine silip pencereyi açtı. İçinden, *Cezayı yaz ve toz ol*, diye geçirdi. *Bana zorluk çıkarma*. Miranda torpido gözünden ruhsatını çıkarmış, Kane'e uzatmıştı. Ardından da sanki

ufak bir aksilik olmuş gibi Kane'e gülümsemişti.

"Ne kadar hızlı gittiğinin farkında mısın evlat?" diye sordu polis. Güneş gözlükleri öylesine büyüktü ki neredeyse incecik bıyığını örtüyordu. Kane polisi tanıımıyordu. Yani, bu adam her zaman bu otoyolda görev yapan trafik polislerinden biri değildi. Derken, adamın üniforması dikkatini çekti. Yutkunarak adamın eyalet polisi olduğunu fark etti.

Kane ruhsatı ve ehliyetini polise uzatırken "Özür dilerim memur bey, bir daha olmayacak," dedi.

"Bu senin araban mı evlat?"

Kane, adama "evlat" dememesini söylememek için kendisini zor tuttu. *Uslu ol*, diye düşündü. "Kız arkadaşımın arabası, efendim," diyerek başıyla Miranda'yı işaret etti.

Polis şapkasına elleyerek Miranda'ya selam verdi. "Pekala, belki de kız arkadaşın neden arabanın arka koltuğunda boş bir bira tenekesi olduğunu söyleyebilir."

İşte, şimdi yandık! "Biranın orada ne işi var, gerçekten bilmiyorum," dedi Kane hemen. Doğruyu söylüyordu. Önceki gece, birkaç arkadaşını evine bırakmıştı. O salaklardan teki bira kutusunu arabaya atmış olmalıydı. "Gerçekten de bilmiyorum."

"Eminim bilmiyorsundur." Polis, Kane gibi alaycı bir tavırla gülümsedi. "Yine de ikinizden arabadan inmenizi isteyeceğim. Arabaya şöyle bir göz atmam gerek."

"Buna yetkiniz olduğunu sanmı-"

"Kane!" diye fısıldadı Miranda. "Bırak adam işini yapsın da gidelim."

Kane tamam manasında başını sallayıp endişeyle gülümsemişti. Arabadan inerek polis arabasının yanına gittiler. Polis, onlara arabanın yanında beklemelerini söyleyip Miranda'nın arabasını kaçak mal bulabilme umuduyla aramaya koyuldu. Bu arada Kane, içinden bildiği tüm küfürleri tek tek söylüyordu. Nasıl

böyle bir aptallık yapabilmmişti?

“Sakin ol,” diye fısıldadı Miranda. “Her şey yolunda. Boş bir bira kutusu için bizi içeri atacak halleri yok ya?”

Derken, polis arabanın bagajını açtı.

Oyun bitmişti.

“Vay, vay, vay,” dedi adam. “Neymiş bu bakalım?”

“Neden bahsediyorsunuz?” dedi Miranda. “Bagajda bir şey yok ki.” Arabaya doğru yürüyecek oldu ama polis ellerini havaya kaldırıp olduğu yerde kalması için işaret etti.

“Özür dilerim ama arabanın yanından ayrılmayın küçük hanım,” dedi. Hiç de özür diler gibi bir hali yoktu. “Burada bulduğum bu şey yüzünden, sanırım sizi karakola kadar götürmem gerekecek.”

Miranda panik içinde Kane’e bakarak “Neden bahsediyor?” diye sordu. “Bagajda ne var?”

Kane hiçbir şey demedi. Miranda başını Kane’in omzuna yaslayıp elini beline attı. Kane ne onu teselli etmek ne de ondan uzaklaşmak için yerinden kımlıdayamamıştı.

Polis yanlarına geldi.

Miranda suratı kıpkırmızı kesilmiş halde “Bagajda ne olduğunu bilmiyorum efendim,” dedi.

“Doğruyu söylüyor olabilirsiniz ama onu birisi oraya koymuş olmalı. Bu konuda bir şey biliyor musun evlat?” Polis bakışlarını Kane’e çevirmişti. “Bagajdaki şey sana mı ait? Sorumluluğu sen üstlenmek ister misin?”

Fırsat bu fırsattı.

Daha doğrusu, otlu şekerlemelerle dolu karton kutuyu o sabah Miranda’nın evine gitmeden önce bagajdan çıkaracak fırsatı olmuştu. Ama bu fırsatı kullanmamıştı. Şimdiyse, eline durumu düzelterek bir fırsat geçmişti. Adamın dediği gibi sorumluluğu üstüne alabilirdi. Bakışları polisin silahına kaydı. Kane daha

önce de tehlikeli durumlarla yüz yüze gelmişti ama hayatında ilk kez bir silaha bu denli yakın duruyordu. O kadar yakındı ki elini uzatsa, silahı tutabilirdi.

Polis, arabadan bir çift kelepçe çıkardı. Kane en azından bunlara aşinaydı. Ancak, bunları kullandığında anahtar hep kendisinde olurdu. Polis kelepçeleri sallarken, Kane kelepçelenmenin nasıl bir şey olabileceğini düşündü. Miranda'nın bedeninin gerildiğini, sonra da tir tir titremeye başladığını hissetti.

Fırsat bu fırsattı.

"Özür dilerim memur bey ama bagajda ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yok," dedi mahcup mahcup gülümseyerek. "Bu araba benim bile değil."

Mezuniyete birkaç gün kala, okula devam zorunluluğu olmazdı. Dolayısıyla Beth'in fotoğraf makinesini *Haftalık Grace Gazetesi* ne öğleye doğru götürme şansı vardı. Orada çalışan muhabirlerin yazılarını son teslim tarihlerine yetiştirmek için oradan oraya koşuşturmasını görmek için can atıyordu. Ama gazete umduğundan da sakindi. Kime baksa, suratında sanki uykudan yeni uyanmış gibi bir ifade vardı. Adeta bir şeyler yapıp tekrar uymak için fırsat kolluyor gibiydiler. İçinden, *Önemli değil*, diye düşündü. Burası *New York Times* gazetesi değilse ne olacaktı? En azından bir başlangıçtı.

Uyanık görünen tek kişi Ashley Statten'di. Beth'i görünce, yerinden fırlayıp fotoğraf makinesini kaptı. "Nihayet!" dedi. "Makale baskıya hazır, bir tek fotoğraflar eksikti." Fotoğraf makinesini hemen bilgisayarına bağlayıp fotoğrafları kontrol etmeye başladı. Beth de endişeyle durduğu yerden fotoğrafları görmeye çalışıyordu.

"Şunu yapmayı keser misin?" dedi Ashley asabi bir tavırla.

"Neyi?"

"Başımda dikilip dururken, işimi yapamam. Aman, neyse." Ashley yazıcıdan birkaç sayfa alıp Beth'in eline tutuşturdu. "Neden bir köşede oturup şunu okumuyorsun?"

"Nedir bu?" diye sordu Beth.

Ashley gözlerini devirdi. "Yani, bu araştırmacı gazeteci ruhuyla nasıl oldu da bugüne dek bir ödül falan almadın bilmiyorum," dedi. Sayfanın en üst satırını işaret etti. "Şu manşetten de görebileceğin gibi bu, yazdığım makalenin bir taslağı. İyi okumalar."

Beth bir sandalyeye oturup makaleyi okumaya koyuldu.

GÜZEL CANAVAR: HAVALI BİR LİSELİNİN YÜKSELİŞİ VE DÜŞÜŞÜ

YAZAN: ASHLEY STATTEN

FOTOĞRAFLAR: BETH MANNING

Harper Grace ve Kaia Sellers diledikleri her şeye sahipti. Güzellik, popülarite, güç... Ufak kasabalarda geriye kalan tek hükümdarlık liseler. Haven Lisesi'ndeysen Harper Grace ve Kaia Sellers birer kraliçe muamelesi görüyorlardı. Ancak hiçbir altın çağ sonsuza dek sürmez. Okullarında saltanat süren iki genç kızın hayatı bir araba kazasıyla alt üst oldu. Biri öldü ve ardında Grace gençliğinin bilinmeyen yaşamı hakkında birçok soru işareti bıraktı. Öğretmenler ve öğrenciler arasında ayyuka çıkan aşk dedikoduları, şantaj ve uyuşturucu kullanımı gibi meseleler bu dünyalar güzeli iki kızın şirin gülücüklerinin ardında gizli.

Beth nefesini tutmuş, makaleyi okuyordu. Kalbi gümbür gümbür atmaya başlamıştı. Okuduğu her satırla birlikte, makale daha da fena bir hal alıyordu.

Harper'in hışmından sakınan ve isminin gizli kalmasını isteyen bir son sınıf öğrencisi, Harper için "O soylu bir sürtük," diyor. "Onun ruhu muhu yok. Kime isterseniz sorun. Hepimizin ona tapıldığını sanıyor ama bu kesinlikle doğru değil. Ona tapmak, şeytana tapmaktan farksız."

Beth hayretler içinde Harper'ın ve Kaia'nın ahlaksızlıklarını ve Harper'ın bulunduğu konuma gelebilmek için yıllardır neler yaptığını okurken, tüm bunları Ashley'nin nasıl öğrenmiş olabileceğini düşündü.

Modern gençlerin davranışları konusunda bir uzman olan ve kısa süre önce yayınlanan Kontrol Dışı isimli kitabın yazarı Ilana Hochstein, "Liseli kızlar acımasız olabilir. İstediklerini elde edebilmek için arkadaşlarını sırtlarından da bıçaklayabilirler, manipüle de edebilirler. Nadiren fiziksel şiddet kullanırlar, ancak yaptıklarının duygusal faturası çok daha ağır olabilir," diyor. Uzmanlar şu konuda hemfikir: Ergen kızlar birer kitle imha silahı. Seks, içki ve ahlaksızlık yuvası olan Haven Lisesi, Harper Grace'in ve Kaia Sellers'in diledikleri gibi at koşturmaları için mükemmel bir ortama sahip.

Beth telaşla makalenin geri kalanına göz attı. Kendi ismini de orada görmekten korkuyordu ama ismi hiçbir yerde geçmiyordu. Makale başka uzmanların görüşleriyle, alfa kızlar hakkındaki bilgilerle ve modern gençliğin çöküşüyle ilgili yorumlarla devam ediyordu. Tüm bunlar, Haven Lisesi'nin gözdesi Harper'la "sevindiklerini geride bırakan" Kaia örnek verilerek ve isimleri saklı öğrencilerin öyküleriyle ballandıra ballandıra anlatılmıştı.

Ashley aniden bilgisayar ekranında birkaç fotoğrafı büyüterek "Mükemmel!" diye bağırdı. "Gazeteciliği bilemem ama belki ileride iyi bir fotoğrafçı olabilirsin."

Beth bu kareleri hatırlamıyordu. Bunlar kendisi ve Adam partiden ayrıldıktan sonra çekilmiş olmalıydı. Kesinlikle öyle olmalıydı çünkü kendi çekmiş olsa mutlaka hatırlardı.

Soldaki fotoğrafta, Harper üstsüz vaziyette bir masanın üstüne çıkmış, eteğini salıyordu. Ağzı sanki sessiz bir çığlık atıyormuş gibi açıktı. Sağdaki fotoğraf da buna benziyordu. Tek fark, Harper'ın dilinin bir gencin ağzının içinde olmasıydı.

"Bu fotoğrafa 'Sanatçının Genç Bir Sürtük Olarak Portresi'

gibi bir isim vermem gerek," dedi Ashley gülerek. "Ama bunu bu kasabadakilerin anlayacağını pek sanmam. Ne dersin Beth? Ne de olsa liselileri sen daha iyi tanıyorsun."

"Ben... Sanmam..." Beth konuşmayı kesti. Staj hakkını kazanacak olursa, Ashley patronu olacaktı. Bu imkanı *elde ederse...* Her şeyi berbat etmez, birlikte çalıştığı insanları kızdırmazsa... Çenesini kapayıp Ashley'nin dediklerini yaparsa...

Ama Beth bile bu kadar iradesiz değildi.

Beth elindeki kağıtları masaya çarparak "Bence bu bir karalama yazısı," dedi. "Tek kelimeyle rezalet. İnsanları bu şekilde karalayamazsınız. Yani, Kaia öldü, Harper'sa bizler gibi hisleri olan bir *insan*. Onun bu makaleyi okumayacağını düşünerek, hakkında bunları yazamazsınız. Harper bunu okursa ölür."

Beth, Ashley'nin savunmaya geçeceğini sanıyordu. Ama Ashley sandalyesinin arkasına yaslanıp gülümsedi. "Umurunda mı?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsunuz? Tabii ki umursuyorum. Bu yanlış bir şey. Böyle bir makale yazıp buna gazetecilik diyemezsiniz. Bu suikast gibi bir şey."

"Nasıl yani? Bilmek istediğim şey, Harper Grace'in kötü duruma düşmesinin umurunda olup olmadığı. O kız hayatını mahvetmemiş miydi? En büyük düşmanın değil mi?"

Beth'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ben her şeyi bilirim," dedi Ashley kibirli bir tavırla. "İşte, buna gazetecilik denir. Bir ara denesen fena olmaz. Biraz araştırma yaptım, onun sana neler yaptığını öğrendim. Senin de ona yapıklarını..."

Beth'in ağzı hayretten açık kalmıştı. Ashley nasıl olmuştu da Harper'ın kahvesine hap attığını öğrenmişti? Şayet bundan haberdarsa, kazanın da nasıl meydana geldiğini biliyor olmalıydı.

"O salak dedikodu broşürleri," dedi Ashley kafasını sallayarak.

arak. "Bunun işe yarayacağını nasıl düşündün bilemiyorum. Ama zaten Harper'la Kaia gibi kızlar seni bu yüzden ezebiliyorlar, değil mi? Bu makalede bahsi geçen bazı olayları bir yazı dizisine dönüştürmeyi düşünüyorum. Belki de ikinci makale lisenin alt tabakasıyla ilgili olur. Ne dersin? Seninle özel bir röportaj falan yapabilirim."

"Bunu yayınlamazsınız," dedi Beth ısrarla. "Size asla müsaade etmem."

Ashley makale taslağını ve not defterlerini çekmecesine tıkip bilgisayarındaki dosyayı kapattı. "Beni nasıl engelleyeceksin?" dedi sakın bir tavırla. "Bu iş tamam. Hele elimdeki fotoğraflarla mezuniyet için ayıracağımız özel ekte yer alacağına eminim. Düşünsene... Hepsi de senin sayende."

Miranda gözyaşları içinde "Bununla ilgili hiçbir şey bilmiyorum!" dedi bir kez daha. "Neden bana inanmıyorsunuz?"

"Çünkü bu sizin arabanız küçük hanım," dedi dedektif. "Bu yüzden de bagaja o kutuyu başkasının izinsiz koyduğunu ispatlayamayacak olursanız, sorumluluk size kalır."

Miranda sıkıntıyla içini çekti. Olanlar gerçek dışıydı. Bir duvarı aynalarla kaplı ufak ve karanlık oda ya da ona haklarını açıklayan al yanaklı kel adam da öyleydi. Kelepçenin bileklerini kızarttığı yerler, uzun süre soruları yanıtlamak için sandalyede oturmaktan dolayı tutulmuş sırtı da gerçek dışıydı.

Miranda her soruya "Bilmiyorum," diye yanıt vermişti.

Bilmiyor muydu gerçekten? Arabasının bagajına otlu şekerlemeleri kimin koyduğunu bilmiyor muydu? Dedektifin söylediğine göre, kutu o kadar büyüktü, içinde o kadar çok mal vardı ki bunun bir satıcıya ait olduğu kesindi. Bu yüzden de hukuki işlem yapılması gerekiyordu.

Hukuki işlem.

Kutudaki malların satılmak üzere oraya koyulmuş olması.
Kendisinin sorumlu tutulması.

Miranda kendisini yaramazlık yapan uslu kızlarla ilgili berbat bir televizyon filmindeymiş gibi hissediyordu. Birisi gelip her an kanalı değiştirebilirdi. Daha doğrusu, kutu Kane'e aitse, bunu söyleyecekti. Kane onun hapse tıklılmasına asla müsaade etmezdi.

Hapse tıklılmak. Bu da hapishanede geçen filmlerde duyduğu bir başka replikti. Şayet yaşadığı olaylar gerçekse ve az sonra uyanıp her şeyin gerçekmiş gibi gelen ürkünç bir kabus olduğunu fark etmezse, artık yeni sözcükler öğrenmesi gerekecekti.

"Size bunları söylemek zorunda kaldığım için özür dilerim," dedi adam nazıkçe. Sonra hafifçe kolundan tutup onu ayağa kaldırdı. Miranda ayakta bile duramayacak haldeydi. "Sessiz kalma hakkınız var. Söyleyeceğiniz her şey aleyhinizde..."

"Bir dakika," dedi Miranda çaresizlik içinde. "Ben bir şey yapmadım. Lütfen."

Ama adam ona aldırış etmeden, haklarını okumaya devam etti. Çok geçmeden, ona mahkemenin tahsis ettiği avukatlardan bahsetmeye koyuldu.

Miranda dehşet içinde, *Peki, telefon etme hakkım yok mu?* diye düşündü. *Bunu ne zaman söyleyecek?*

Ama adam ona telefon hakkından falan söz etmedi. İlk olarak parmak izleri alındı. Miranda bunu daha önce de yapmıştı. Üçüncü sınıftayken, kayıp çocuklarla ilgili bir programa katıldığında da parmak izleri alınmıştı. Öğretmenler, *Çocuklarınızı bir kez bu sisteme soktuğunuzda, onları her zaman bulabilirsiniz*, demişlerdi.

Miranda, *Beni her zaman bulabilirler*, diye düşündü. Hapse girip bir süre sonra kaçacak olsa, onu yine de bulabilirlerdi. Sonsuza dek "sistemin" içinde olacaktı.

Kendi kendine kötü senaryolar üretmemesi ve bu rezil durumdan kurtulmanın bir yolunu bulması gerektiğini söyledi ama bir çıkış yolu aklına gelmedi. Adam kolunu sıkı sıkıya tutmuştu. Bütün parmaklarını sırayla önce mürekkebe, sonra da beyaz bir kağıda bastırmıştı. Bu işlem bittikten sonra da elleri mürekkep içindeyken, onu alıp götürmüşlerdi.

Fotoğrafının da çekilmesi gerekiyordu.

Tıpkı ehliyetini aldığı zamanki gibi, mavi şeridin oraya, beyaz ekranın önüne geçti. Minik fotoğraf makinesine baktı. Boş bulunup *Acaba gülümsemem gerekir mi?* diye düşündü ama deklanşöre çoktan basılmıştı.

"Sizin için bir hücre ayarlamamız gerek," dedi polis. Ses tonu ne sert ne de yumuşaktı. "Kimi isterseniz arayabilirsiniz. Hazır olduğunuzda Carrie sizi bekleme odasına alacak."

Miranda tir tir titremeye başladı. Kendi kendine, *Bu gerçek değil, bu gerçek değil, bu gerçek değil*, diyordu. Dudakları hareket ettiği halde, ağzından hiç ses çıkmıyordu. Nerede olduğunu ve başına neler geleceğini düşünmemeye çalıştı. Bunları düşünecek olursa zihni iflas edecekti. Miranda zihninin çatlamaya başladığını, yüzeyinde çatlakların oluştuğunu o anda bile hissedebiliyordu. Kendisine söylenenleri yapıp bir ayağını diğerinin önüne koyarak yürümekten başka çaresi yoktu. Hayatta kalmalıydı.

Paralı telefon yapış yapıştı. Miranda ahizeyi iki parmağının arasında tutup kulağına ya da ağzına yaklaştırmamaya çalıştı. Ona birkaç tane bozuk para vermişlerdi.

Harper telefona yanıt vermedi. Miranda ona sesli mesaj bırakamadı. Olanları bu şekilde mesaj olarak söylemesi mümkün değildi.

Sonraki telefon çok daha kötüydü.

"Anne?"

"Miranda nerelerdesin? Saatler önce dönmüş olman gereki-

yordu. Dışarı çıkmam gerek, kız kardeşini yalnız bırakamam. Erkek arkadaşınla evden çıktın, saatlerdir dışarıdasın. Sorumluluktan anladığın bu mu?"

"Anne!" Miranda kendi kendine derin derin nefes alıp vermesini söylüyordu. "Bir şey oldu."

"Kaza mı?" diye sordu annesi. Miranda annesinin endişelendiğini fark ederek şaşırdı. Annesinin sesi hani neredeyse gerçekten de kızı için endişelenen bir anne gibi geliyordu. Cesaretini biraz topladı.

"Şey, aslında şu anda karakoldayım," dedi büyük bir utançla.

"Ne oldu?" diye sordu annesi. Bu sefer sesinde endişeden eser yoktu.

"Polis bizi otoyolda durdurdu. Hız yaptığımız için. Sonra polis, şey, bagajda bir şey buldu ama buldukları şey bana ait değil!" dedi annesinin soru sormasına fırsat vermeden.

"Ah, Miranda, nasıl bir belaya bulaştın?" dedi annesi. "Sana kaç kere düşünüp hareket etmeni söyleyeceğim?"

"Anne, ben de sana bunu söylemeye çalışıyorum ya! Bir şey yapmadım."

"O halde neden seni tutukladılar?"

"Bilmiyorum!" diye bağırdı Miranda. "Bir kez olsun bana insansan ne olur sanki!"

"Benimle sakın bağırarak konuşma," dedi annesi ters ters. "Otoriteye karşı geldiğinde ne hallere düşüyorsun baksana!"

"Yani seninle bu şekilde konuştuğum için mi hapiste olduğumu sanıyorsun?" diye sordu Miranda hayretle. Annesiyle her zamanki gibi atışmak onu biraz rahatlatmıştı. Hapiste bile olsa, annesiyle ilişkisi değişmiyordu. Berbat bir ilişkileri vardı ama dilencilerin seçme hakkı yoktu ne de olsa.

"Olanların çok rahatsızlık verici olduğunu düşünüyorum."

"Rahatsızlık duyan sen misin?" diye bağırdı Miranda. Sonra,

daha alçak bir sesle "Bak anne," dedi, "derhal bir avukata ihtiyacım var. Buradan çıkmam gerek."

"Avukata ne kadar para gerek biliyor musun?" dedi annesi. "Sana oradan bir avukat bulmayacaklar mı?"

"Bulabilirler herhalde ama..." Polis ona avukat bulmalarının bir gün sürebileceğini söylemişti. Grace kasabası, Los Angeles gibi mahkeme koridorlarında avukatların cirit attığı bir yer değildi. Kasabada düzenli olarak çalışan iki, üç avukat vardı. Dolayısıyla, bazen uzun süre bir avukat bulmak mümkün olmuyordu. Hele dava konusu önemsizse, işler daha da zorlaşıyordu. Ancak olanlar Miranda'ya hiç de önemsizmiş gibi gelmiyordu. "Anne, benim derhal buradan çıkmam gerek. Burada kalamam... hücrede uyuyamam!"

"Belki bu sana bir ders olur," dedi annesi. "Davranışlarının sonuçlarına katlanmalısm. Babanla konuşacağım. Bu haberi ona nasıl vereceğimi bilmiyorum ama seninle sabah konuşuruz."

"Anne, lütfen." Miranda annesine yalvarmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Ama elinden başka bir şey de gelmiyordu.

"Lütfen, bu işi büyütme. Orada sadece bir gece kalacaksın, seni öldürecek değiller ya."

"Anne!"

Telefon kapandı.

Carrie, yani gardiyan, onu "bekleme odasına" götürdü. Burası aslında Miranda'nın yatak odası büyüklüğünde, minnacık, sıvaları dökülmüş bir odaydı. İçeride tıpkı bir otobüs durağındakine benzer sıralarca sandalye vardı ama hepsi boştu. Ta köşedeki tek bir sandalye hariç.

Miranda sol köşedeki sandalyelerden birine oturdu. Carrie de karşısındaki sandalyeye geçti. "Seni kelepçelemem gerek," dedi. "Ama yapmayacağım. Kaçacak halin yok ya, değil mi?"

Gülmeye başladı.

"Evet," dedi Miranda hafifçe gülümseyerek.

Carrie başıyla arka sırayı işaret etti. "İstersen onunla konuşabilirsin." Kadın gülümsediğinde, kıpkırmızı ruj yüzünden kötü yürekli bir palyaçoyu andırıyordu.

Miranda'nın canı konuşmak istemiyordu ama belli ki Kane istiyordu. Hemen yanındaki sandalyeye geçip Carrie'ye gülümsedi. "Özel olarak konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Carrie'nin yanakları kıpkırmızı kesildi. "Tabii, sanırım bir sakıncası yok." Gözlerini Miranda'dan ayırmadan birkaç sıra arkaya oturdu.

Kane, Miranda'nın omuzlarını ovmaya koyuldu. Miranda onu geri itmek istiyordu ama hareket bile edemiyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Kane. "İyi misin?"

"Kutu senin, değil mi?" diye sordu Miranda buz gibi bir sesle. "İçindekiler de senin."

"Stevens, böyle olacağını bilmiyordum..."

"Onlara doğruyu söyle," diye yalvardı Miranda. "Beni kurtar buradan."

Kane kulağına doğru eğildi. Miranda onun nefesini yanığında hissedince irkildi. "Bu düşündüğün kadar da kötü bir durum değil," dedi. "Ne de olsa bu ilk suçun, seni biraz azarlayıp salıverirler, hiç merak etme."

"Çok komik, bana hiç de öyle gelmedi."

"Yemin ederim ki bunları gözünü korkutmak için yapıyorlar. Adamlar sıkılmış. Şimdi karşlarına eğlence çıktı işte. Sana hiçbir şey olmayacak, buna asla müsaade etmem."

"Az sonra evine döndüğünde, bana nasıl yardım edeceksin? Ben burada, *parmaklıkların ardında* olacağım." Miranda onun ellerine baktı. Mürekkep lekesi yoktu. Bu işte tek başınaydı. Kane istediği kadar masaj yapabilir, kulağına bir şeyler fısıldayabilir-

di. Bu durumu değiştiremezdi. Aslında değiştirebilirdi de değiştirmeyecekti. Miranda bunu anlamıştı.

Daha doğrusu bunu biliyordu ve hiç anlam veremiyordu.

Carrie'nin telsizinde boğuk bir ses duyuldu. Kadın telsizi kulağına götürüp tamam manasında başını salladı. Özür diler gibi "Seni hcrene götürmem gerek," dedi. Miranda'ya ayağa kalkmasını işaret etti. Kane de hemen ayağa fırladı. Onu pme-ye çalıştı ama Miranda yüzünü diğer tarafa çevirdi.

Carrie kolunu tutup onu kapiya götürdü. "Yarın kefaletle ilgili bilgi alabilirsiniz," dedi Kane'e.

"Miranda, her şey yoluna girecek, merak etme," dedi Kane. "Söz veriyorum."

Kane'in surat ifadesi her zamankinden çok daha farklıydı. Her zamanki alaycı gülümsemesi ve havaya kaldırdığı kaşları olmadan, son derece yalın görünüyordu. Savunmasızdı.

"Bu durumu mutlaka dzelteceğim."

Miranda o anda kendisini tutamayıp ağlamaya başladı. Ona bakmak da istemiyordu, gözlerini ondan ayırmak da. Çünkü Kane gittiğinde, burada yapayalnız kalacaktı. Az sonra parmaklıkların ardına geçecekti.

"Miranda, *bana bak*," dedi Kane ısrarla. "Bana inan. Her şey yoluna girecek."

"Kane..." Miranda soluklanmaya çalıştı. "Lütfen!"

Lütfen doğru olanı yap.

Lütfen beni kurtarmak için kendini feda et.

Ancak, Miranda yanlış erkek arkadaşı seçmişti. Her ikisi de bunu gayet iyi biliyordu. En azından, Miranda artık bundan emindi. Miranda o güne dek hep Kane'i iyi tanıdığını ve onunla çıkarak ne tür bir şeye bulaştığını iddia etmişti. Kane'in yaptığı onca dangalaklığa rağmen, onun iyi biri olduğuna inanıyordu.

"zr dilerim," dedi Kane boğuk bir sesle. "Miranda, çok

üzgünüm.” Carrie, Miranda’yı hücreye götürürken, bakışlarını ilk olarak Kane başka yöne çevirdi. Sanki onu götürmelerine dayanamıyormuş gibi bir hali vardı. “Bunu yapamam.”

“Sakin bana palavra atma!” diye bağırdı Harper. Sonra, sanki var gücüyle kapıya çullanmış gibi tok bir ses duyuldu. “Bırak da içeri gireyim!”

Kane ayakkabısını eline alıp kapıya fırlattı. İçinden ayak-kabıyı Harper’ın kafasına fırlatmak geçiyordu. “Dedim ya, işim var. Git buradan.”

“İşin mi var? Kız arkadaşın *hapiste*, seni hergele! Beni derhal içeri al!”

Kane içini çekip kapıyı açtı. Belki de onun cezası da buydu. Öyle olsa bile, hak ettiği cezanın yarısı bile değildi Harper’la uğraşmak. Ama bu da bir başlangıçtı.

Bezgin bir tavırla, koltuklardan tekinin üstüne çöktü. “Neden buraya geldin Grace?” diye sordu. Üstüne oturduğu koltuk, son üç saattir oturduğu ve ne derdi olduğunu düşündüğü koltuk değildi. Sıkılmıştı. Yer değiştirmesi gerekiyordu.

Harper volta atmaya başlayarak “Bak bu iyi bir soru Geary,” dedi. “Neden buradayım, öyle mi? Neden akşamdan kalma olduğum halde evde değilim? Neden *en yakın arkadaşımı* hapiste ziyaret etmek için sıcacık yatağımdan çıktım?”

Kane öne kaykılarak “Onu gördün mü?” diye sordu. “Durumu nasıl?”

“Hayır sersem, onu göremedim. Yarına kadar ziyaretçi kabul etmiyorlarmış. Hapiste kurallar bayağı sıkı.”

“Şunu söyleyip durmasana. Orası hapis falan değil. Karakol.”

“Ne fark eder? Onu bir hücreye tıkadılar mı, parmaklıkların ardında değil mi? Bir fahişeyle birlikte o boktan yerde kalmak zorunda değil mi?”

“Ben nereden bileyim?”

“Ben de bunu diyordum ya!” Harper volta atmayı kesip dik-katle ona baktı. “Bilemezsin tabii. Çünkü oraya gitmedin. Orada olan *Miranda*. Onun bu duruma düşmesi senin suçun.”

“Neden benim suçum oluyormuş?”

“Tanrı aşkına, kızın arabasında *uyuşturucu* bulundu!” dedi Harper koltuğu tekmeleyerek. Tekmesi Kane’in bacaklarını te-ğet geçti. “Uyuşturucu senin Geary. Nasıl bir ezik, kız arkadaşı-nın hapse atılmasına göz yumar?”

Sanki Kane saatlerdir aynı soruyu kendine sormuyordu.

Omuzlarını silkti. “Bak Grace,” dedi acıklı bir ifadeyle, “Mi-randa bir şey yapmış olsun olmasın, bu konu hakkında yapabi-leceğim hiçbir şey yok. Olanlar beni ilgilendirmiyor.”

Harper karşısına geçip oturdu. Sakin bir ses tonuyla “Seni ilgilendirmiyor mu?” dedi. “Öyle mi?” Başını salladı. “Bir pislik olduğunu bilirdim de bunu asla... Ne yaptığını sanıyorsun? Na-sıl bunların olmasına göz yumarsın?”

“Sus artık,” dedi Kane asabi bir tavırla. “Sakin aynı durumda kalsan aynı şeyi yapmayacağını söyleme bana.”

“Tabii ki...”

“Of, yeter.” Kane ona bakıp suratını buruşturdu. Öfkelen-mişti çünkü diğer hislerle baş edemiyordu. Öfke hepsini bas-tırıyordu. “Biz aynıyız Grace,” dedi. “Kendi çıkarlarımızı kol-larız, o kadar. İstedığımızı elde ederken de birilerinin üzülme-si falan umurumuzda değildir. İstedğin zaman sen de pekala *Miranda*’ya bok gibi davranabiliyorsun. O yüzden, sakın karşı-ma geçip de hata yaptığımı falan söyleme bana.”

“Aynı şey değil.”

“Aynı şey. İkimiz tıpatıp aynıyız. Aramızdaki tek fark, be-nim *bunu* kabullenmiş olmam. Herkesten daha iyiymiş gibi davranabilirsin ama kendi mutluluğunla bir başkasının söz

konusu olduğunda, sakın bana kendi mutluluğunu seçmediğini söyleme. Hem de her seferinde! Bana pislik mi diyorsun? Bir ara aynaya bak Gracie. Çünkü bedenindeki her hücreden pislik akıyor.”

Harper’ın beti benzi atmıştı. Ayağa kalktı ve “Beni tiksindiriyorsun,” dedi.

“Bu, haksız olduğum manasına gelmez.”

Harper kapıyı ardından çarptı. Kane bir kez daha yalnız kalmıştı. Sıkıdığı yumruğunu gevşetti. Karakoldan ayrıldığından beri, cep telefonunu elinden düşürmemişti. Bir telefon etse, her şey sona erebilirdi. En azından, Miranda için kabus sona erebilirdi.

Ancak, onun için cehennemin başlangıcı olurdu. Miranda’ya karşı açılmış bir dava yoktu. Suçlama yapsalar bile bir şey tutturamazlardı. Araba günlerdir Miranda’da değildi. Belki ufak bir para cezası alırdı. Belki de kamu hizmeti cezası alırdı, kim bilir? Ama büyük bir ceza almazdı. Önemli bir ceza da almazdı.

Öte yandan, Kane’in zaten bir sabıkası vardı. Reşit olmaktan işlediği bir suç vardı ama bu pek de önemli bir şey değildi. Kane’in nüfuzlu tanıdıkları vardı. Yanlış şartlar altında, bu tanıdıklar şahit olarak mahkemeye çıkabilirlerdi. Kane her şeyini kaybedebilirdi.

Kendi kendine, *Miranda’ya bir şey olmaz*, dedi. Olanları ne yapıp edip telafi edecekti. Anak, bu arada kendisini mahvetmeyecekti. Bunu Miranda için bile yapamazdı. Kimse için yapamazdı.

Bu, beni kötü bir insan yapmaz, diye düşündü. *Sadece insan yapar.*

Kişinin kendini müdafaa etmesi, koruması insani bir haktır. Dahası, bir zorunluluktur.

Kane telefonu eline alıp karakolu arayabilen ve her şeyi iti-

raf edebilen kişi olmayı çok isterdi. Hayatında bir kez olsun çok daha asil ve cesur biri olmayı istedi. Daha iyi biri olsaydı keşke. Ama değildi.

Telefonu yerine koyup *Ben buyum*, diye dūřundū. *Bunun bedeli ne olursa olsun, ben buyum.*

Ama bu sefer, bedeli ödeyecek olan kişi kendi değildi.

B ö l ü m

10

On yıl sonra kendinizi nerede görüyorsunuz?

Bu, standart bir yıllık sorusuydu ve herkes standart bir yanıt vermesi gerektiğini biliyordu. Vereceğiniz kısa, özlü ve zeki yanıt fotoğrafınızın yanında yer alacaktı. Bu yanıt ailenize, öğretmenlerinize, arkadaşlarınıza ve düşmanlarınıza sizin normal olduğunuzu müjdeleyecekti. Herkes benzer bir yanıt verecekti. Kimi, "İki çocuğum olacak," diyecekti, kimi de "Dolar milyoneri olacağım," diyecekti. Bazıları da "Babamın muhasebe şirketinde çalışacağım," "Lotoyu kazanıp lisemi satın alacağım. Sonra da bir boyling salonuna dönüştüreceğim," ya da "Playboy Malikanesi'nde takılacağım, en iyi arkadaşım da Hef olacak," diyecekti.

Ama tüm bunlar yalan olacaktı.

Çünkü liseden mezun olacak kadar aklınız varsa, asla doğruyu söylemez, gerçekte kim olduğunuzu ve ne istediğinizi asla kimseciklere belli etmezsiniz.

Harper ipekli çarşafın altına uzanır. Çınlıplak. Boynunda değerli taşlarla bezeli bir kolye vardır.

Kapının çalındığını duyunca, fütursuz bir biçimde "İçeri gelin," der. Adam hemen onun yanına koşar. Dizlerinin üstüne çöküp ellerini tutar. Sonra, elini dudaklarına götürür. "Sensiz yaşayamam," der.

"Ama sadece bir gün ayrı kaldık."

"Yeter de artar bile." Adam, Harper'ın yanağını okşar. "Senden ayrı kaldığım her saat acı çektim. Her dakika yüreğime hançerler saplandı."

Harper onu bir gülücükle ödüllendirir. "Demek beni özledin?" diye sorar.

"Sanki bedenimin bir parçasını kesip almışlar, yere fırlatmışlardı," der Adam. Harper'ın ellerine yapışır Harper ayağa kalkar. Öpüşürler. Büyülü bir aleme gitmiş gibi hissederler.

Adam ona "Seni seviyorum," der. Ona sıkı sıkı sarılır. "Seni hayal edebileceğimden de çok seviyorum. Seni sonsuza dek seveceğim."

"Ya senden benim için bir şey yapmanı, bir şey feda etmeni istersem..."

"Her şeyi feda ederim," der Adam. "Senin için her şeyi yaparım. İncindiğini görmektense ölürüm daha iyi."

"Yani, bana kayıtsız şartsız bağlı mısın artık?"

Adam onu tekrar öper. "Her şeyimle seninim."

Harper gözyaşlarını silip dikkatini yola vermeye çalıştı. Kane haklı değildi. İkisi birbirlerine tıpatıp benzemiyorlardı. Bu, mümkün değildi. Harper bencil olduğunu biliyordu. Ama bir şeyleri istemenin neresi kötüydü? Dahası, hak ettiğinizi istemenin hiçbir sakıncası yoktu.

Adam'ın kölesi olmasını, hayatını ona adamasını da istemiyordu. Sadece, Adam'ın öncelikler listesinde ilk sırada olmasını istiyordu. Adam'ın onu Beth'ten, basket takımından, her şeyden daha çok sevmesini istiyordu. Evet, onu her şeyiyle istiyordu. Ama bunu istemesinin nedeni, onu çok sevmesiydi.

Ona kendisini adamaya, her şeyini vermeye hazırды.

Bu yüzden, Kane haksızdı. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Harper her şeyi aşk uğruna, Adam'ın uğruna yapıyordu. Ancak, Kane sadece kendini seviyordu.

Kane jakuziye girer. Elinde bir kadeh içki vardır. Hayatını ne kadar sevdiğini düşünür. Yani, asıl sevdiği otuz küsur odalı malikanesi, yetmiş dönümlük arazisi, tenis kortu, ahırları, yüzme havuzu ve yapay şelalesi değildir. Yedi araba kapasiteli garajı, stantların üstünde dönüp duran Porsche, Ferrari ve Bentley marka arabaları da değildir. Ha, bir de ufacak bir Aston Martin Vanquish vardır garajında. Bedeli 228,000 dolardır ki Kane için her şeyden daha değerlidir.

Malikanede çalışan hizmetkarlar, şoförler, masözler ve şefler, Kane'i mutlu etmek için didinip dururlar. Kane'in parmağını bile kıpırdatmaması için uğraşırlar. Kane etrafındaki farklı milletlerden oluşan güzellere, yıldızlara, mirasyedilere ve modern Truvalı Helen'lere bakar. Bu kadınların hepsi de ayaklarına kapanmaya, dikkatini çekmek için yalvarıp yakarmaya, onu mütemediyen pohpohlamaya hazırdırlar. Kane sıkılacak olsa, suratını fütursuzca asar. Ama uykusundan asla mahrum kalmaz.

İşte, Kane'in hayatı böyledir. Ancak, görünenden de fazlasına sahiptir.

Hayatı onun için gücü simgeler. Telefonu eline alarak ya da başını hafifçe sallayarak bir hayatı sahibine bağışlayabileceğini ya da yok edebileceğini bilir. O, kitlelere hitap eder. Kitleler ona hayrandır.

Herkes ondan korkar.

Kane telefonunu duvara fırlattı. Telefon küt diye bir ses çıkararak yere düştü ve parçalarından biri de koltuğun altına girdi. Kane'in bir planı vardı. Hayatının nasıl şekilleneceğini, onu amacına ulaştıracak olan her hareketini nasıl özenle he-

saplaması gerektiğini biliyordu. Sogukkanlı olmak işin pul noktası. Havalı, mantıklı, ve kayıtsız... Hislerini asla işin içine karıştırmayacaktı. Kenarda kalacak, her şeyi uzaktan gözlemleyecek, ancak gerektiği ve iyi bir sonuç alacağı zamanlarda araya girecekti.

Asla ama asla kendini birisine kaptırmayacaktı.

Bunlar Kane'in kurallarıydı. Her biri de bir amaca yönelikti.

Şayet istediğini elde edecekse, kendini korumalıydı. Ama ne yapıp edip istediğini elde edecekti. Yani, hayattaki en önemli şey bu değilse, başka ne olabilirdi?

Başka bir şey. Kulağına bir ses böyle fısıldamıştı işte. Başka bir şey. Ama Kane bunu duymazdan geldi.

Kendi kendine, birilerine yardım etmenin, kurtarmaya çalışmanın ve fedakarlık yapmanın çocukça bir uğraş olduğunu söyledi. Bunlar bir yetişkinin yapacağı işler değildi. Doğru şeyi yapmak şaka gibi bir şeydi. Doğru ve yanlış göreceli şeylerdi. Sabit olan tek şey kendisiydi.

Planı sabitti. Uzun vadeli bir plan yapması gerekiyordu. Miranda'yı unutup yapacağını yapmalıydı.

Adam onu hayranlıkla süzen yedi yaşındaki çocuğa "Gözünü sakın toptan ayırma," der. Çocuğun tişörtünün üstünde şöyle yazar: "ADAM GİBİ ATIŞ YAPMAK İSTİYORUM" Surat ifadesinden her şeyi Adam gibi yapmak istediği bellidir. Tıpkı ülkenin geri kalanı gibi. Suratı yulaf ezmesi kutularında, spor ayakkabıların üstünde, onur listesinde olmalıdır. Parmağınaysa şampiyonluk yüzüğü takmalıdır. Çünkü kendisi sırf basket sahasında değil, her şeyde bir numara olmalıdır.

Adam bir kez daha "Gözünü sakın toptan ayırma," der. "Tek yapman gereken bu."

Çocuk hevesle başını sallar. Adam basket topunu imzalayıp diğerleriyle ilgilenmeye koyulur.

Televizyon programlarında ona "Mütevazı Kahraman" derler. Ancak, bunun tek nedeni üç puanlık atışları, bir kadını yanan bir arabadan, bir çocuğu da bir gölde boğulmaktan kurtarması değildir. Bir genç kızın kalp nakli ameliyatının masraflarını karşılamış, evsizler için bir barınak inşa ettirmiştir. Elinden geleni yapar, kurtarabileceklerini kurtarır, karşılığında da hiçbir şey istemez. Spor yazarları ona basketi çok sevdiği için bayılırlar. Hayranlarıysa onu, yıldız sporcu, örnek, fedakar ve yardımsever Adam Morgan olduğu için severler.

Onu tanımadıkları, tanımaya ihtiyaç duymadıkları halde severler.

Ancak, kasabada onu iyi tanıyan biri vardır. Bu kişi, Adam iyi bir insan olduğu için değil, elinde olmadığı için sever onu. Onun parasına ihtiyacı yoktur. Ne yardımına ne tavsiyelerine ne de desteğine ihtiyaç duyar. Kurtarılması da gerekmez.

Sadece Adam'la birlikte olmak ister.

Adam perdeleri kapatıp pencereden uzaklaştı. Belki de Kane haklıydı. Kahramanlık kompleksi vardı. Peki, bunun neresi yanlış? Bencil olmak istememenin, sorumluluklarını yerine getirmenin neresi kötüydü?

Yatağına uzanarak gözlerini tavana dikti. Yanlış olan bir şey vardı elbet. Mutsuzdu. Gerçi bunu asla yüksek sesle söylemezdi. Ama Harper'ın yatak odasına bakan odasına çekildiğinde, gözlerinin önünden UC-Riverside'dan gelen antrenör geçtiğinde, artık gerçeklerle yüzleşmesi gerekti.

Bu, berbat bir şeydi. Harper büyük bir ihtimalle bir başkasıyla gününü gün ederken, Adam bencil olmamaya ve yanlış kararlar almamaya çalışıyordu.

Bu tavrı yüzünden de yalnızdı.

İnsanların gıpta ettiği, örnek aldığı kız spot ışıklarının altında tek başına dururken, Beni seviyorlar, beni gerçekten seviyorlar,

diye düşünür. Töreni yöneten kişi plaketin üstünü açar. Artık her şey resmileşmiştir. Kendisi Haven Lisesi Onur Listesi'ne eklenen son isimdir.

Eski öğretmenlerinden biri, "Beth Manning lisedeyken örnek bir öğrenciydi, şimdiyse örnek bir vatandaş," der.

Bir diğeri, "Hepimiz okulumuzdan böyle muhteşem bir öğrenci mezun ettiğimiz için gurur duyuyoruz," der. "Keşke bunun için kendimize bir pay biçbilsek ama Beth okula ilk adım attığı günden beri iyi yürekli, tatlı, cesur, zeki ve mükemmel bir öğrenciydi."

"Büyüdüğümde senin gibi olmak istiyorum," der öğrencilerden biri. "Ne bileyim, sen Azize Teresa gibisin. Tabii, saçların daha güzel."

Hayatının aşkı, hülyalı gözleri dolu dolu vaziyette en ön sıradan onu izler. Beth yanına oturduğunda "Konuşmam iyi miydi?" diye sorar.

"Harikaydı." Sevgilisi onu öper. "Sen harikasın. Yaptığın her şeye hayranım."

"Gerçekte kim olduğumu bildiğin halde bunu nasıl söyleyebiliyorsun?"

"Söyleyebiliyorum çünkü gerçekte kim olduğunu biliyorum." Koyu renkli kıvrıkcık saçları gözlerinin üstüne düşer. Beth onun saçlarını geriye atarken, sevgilisi elini tutar. Tırnaklarının altına yağ bulaşmıştır. Sesi sanki yeni uyanmış gibi boğuk ve tatlıdır. "Hakkında her şeyi biliyorum," der. "Bildiğim her şeyi de seviyorum. İyi yölerini de kötü yönlerini de. Seni seviyorum." Omuzlarından tutup onu kalabalığa doğru çevirir. "Seni herkes seviyor."

Beth her zaman sevilmek istemişti. Bunu gerçekleştirmek için de elinden geleni yapmıştı. Evdeki herkesin yatağını yapmış, ödevlerini günü gününe yetiştirmiş, erkek arkadaşını öpmüş, öğretmenlerine gülümsemiş, erkek kardeşlerine bakıcılık etmiş, lütfen ve teşekkür ederim demiş, ucuzluk vakti alışveriş yapmış, bir şey yapmadan önce düşünmüş ve kurallara bağlı

kalmıştı. Neredeyse her zaman kurallara bağılı kalmıştı.

Ama bunlar hiçbir işe yaramamıştı.

Sonra, kuralları hiçe saymıştı, bu da işe yaramamıştı.

Ashley Statten'ın buz gibi bir ses tonuyla "Beni nasıl durduracaksın?" demesi kulaklarından gitmiyordu. Kadın resmen ona meydan okumuştı.

Kimse onu sevmiyordu. Belki de artık bu durumu umursaması gereksizdi. Kuralları ve başkalarının ne düşündüğünü hiçe sayması, hatta kendi düşüncelerini bile gözardı etmesi gerekiyordu. Belki de insanların onu sevmesini sağlamak nafile bir uğraştı.

Bir kere, Harper onu asla sevmeyecekti. Bu his karşılıklıydı. Ashley Statten'ın makalesini sabote etse, Harper'ı büyük bir utançtan kurtasa, yine de bir şey fark etmeyecekti. Doğru şeyi yapsa, kimsenin ruhu duymayacaktı. Belki de ona yardım etmek istemesinin nedeni başka bir şeydi. Belki de sorumluluk sahibiydi. Belki de öğretmenlerine, arkadaşlarına ve ona hep tiksintiyle bakacak olan birisine değil de kendisine birisi için bir şeyler yapabileceğini kanıtlaması gerekiyordu. Yapacağı şey ne kadar zor olursa olsun, bunu yapmalıydı.

Belki de artık kaybedecek bir şeyi kalmamıştı.

"Kaybedecek hiçbir şeyim yok bebeğim!" diye bağırır Reed ve sahneden dinleyicilerin üstüne atlar. Hayranları onu tutunca, sırtüstü onların kollarına uzanır. Herkes gömleğine, koluna, saçlarına dokunmak ister. Bir rock ilahından bir parça tadabilmek için kıyasıya bir yarış başlar.

Ona sahneye geri taşırlar. Reed sahneye atlayıp gitarını kapar. Sonra da grubunun çaldığı şarkıya eşlik etmeye başlar. Hayranlarının söylemesini beklediği şarkıya girer. Çıglıklar sesini bastırmaktadır ama bu çıglıklar da onun kulağına müzik gibi gelir. Çünkü tüm

bunları gerçekleştirenler onlardır. Top 40 listeleri, platinyum albümler, Müzik Ödülleri törenleri, Rolling Stone dergisinin kapagi, malikaneler, kayıt stüdyoları, film anlaşmaları, elindeki Fender Strat gitar ve sahne arkasında beklemekte olan hayranları.... Seks, uyuturucu ve rock'n'roll...

Reed kendini müzikle birlikte kaybeder çünkü kaybedecek hiçbir şeyi yoktur. Kendisi müzik haline gelmiştir. Umurunda olan tek şey, sevdiği tek şey müziktir. Ona üzüntü verecek, acı çektirecek kimse yoktur hayatında. Gitarıyla, sesiyle, şarkılarıyla ve müziğiyle tek başınadır. Hayat böyle yaşanır hale gelmiştir:

Reed ellerini gitarın tellerinin üstünde gezdirdi. Prova yapmanın ne anlamı vardı? Bok gibi çalışıyordu. Bunun nedenini de biliyordu. Düşünmeden edemiyordu. Endişelenmeden, düşünmeden, ondan nefret etmeden ve onu özlemeden edemiyordu.

Oysa tek istediği onu unutmaktı.

Alkolü denemişti. Otu denemişti. Nihayet, haftalarca eline almadığı gitarını da denemişti. Hiçbiri fayda etmemiştir.

Elleriyle kulaklarını kapatıp "Yeter!" diye bağırdı. Sanki beyni kulaklarından dışarı akacaktı. İşte, bu harika olurdu. Nirvana'ya ulaşırdı. Acı çekmek ve düşünmek gibi dertleri de sona ererdi. Gözlerini yumup her şeyin sona ermesini geçirdi içinden. Her şey göz kamaştırıcı, bembeyaz bir boşluğa dönüşse, onu bomboş bir zihinle sonsuz bir rüyada bıraksaydı, ne güzel olurdu.

Şöyle tatlı bir pus çökse etrafa.

Huzur verici bir perde inse gözlerinin önüne.

Zihni boşalsa.

O...

O...

Onun istedikleri...

Hiçlik. Boşluk.

Miranda incecik şiltenin üstüne kıvrılmış, metal kapıyı göz-lüyordu. Hücre parmaklıklı değildi ama kapısında bir sürü kilit vardı. Kapı onu dış dünyadan ayırıyordu. Oraya nasıl geldiğini düşünmek çok acı verdiğinden, başına daha neler gelebileceğini düşünmeye başlamıştı.

Ama zihni bomboştu.

Gece gündüz tek başına saçmalayıp durabilirdi. Ne demesi gerektiğini, geleceğini nasıl hayal etmesi gerektiğini de gayet iyi biliyordu. Bir işi, kocası, çocukları ve harika bir hayatı hayal etmesi gerektiğini biliyordu ama gerçekten ne istediğine gelince hiçbir fikri yoktu.

Kimin bunları düşünecek vakti vardı acaba? O güne dek, bunlara kafa yoracak vakti olmamıştı ki. Kız kardeşine bakmak-tan, annesinin sözünü dinlemekten başka bir şey yaptığı yoktu. Harper'a göz kulak olmak, başını beladan kurtarmak ve Kane'in peşinden koşmak haricinde bir şey mi yapmıştı sanki? Miranda en iyi arkadaşının ne istediğini biliyordu. Bu konuda bir kitap bile yazabilirdi. Her morali bozuk olduğunda onu avutmuş, her mutlu olduğunda sevincini onunla paylaşmış, her şeyi inceden inceye irdemişlerdi. Kane'in ne istediğini de düşünmüştü. Zeki, esprili, zahmetsiz ve anlayışlı mükemmel bir kız arkadaş olmaya çalışmıştı. Yıllarını onu elde etmeye harcamıştı. Bunu başardığında da tek düşündüğü onu nasıl mutlu edeceği olmuş-tu. Ama başına gelmedik kalmamıştı.

Mezuniyet gecesine iki gün kalmıştı. Dünyanın geri kalanı, parlak geleceklerine yaklaşmış olmayı kutlarken, o tek başına bir hücrede duvara ve belirsiz bir geleceğe bakıyordu. İçi bom-boştu. Sanki sahip olduğu her şeyi başkalarına vermişti. Tek ba-şına kaldığında, hiçbir şeye sahip olmadığını fark etmişti.

B ö l ü m

11

Beth tişörtünü yumruğunun etrafına sardı. Cesaretini toplamaya çalışarak pencereye baktı. Binada hiç ışık yanmıyordu. Bu yüzden, tek görebildiği, el fenerinin aydınlatığı ufacık noktaydı.

İçinden bir ses panikle, *Ya içeride alarm varsa?* diye sordu. Son sıralarda, içindeki ses hep panik içindeydi zaten. Beth artık bu durumdan usanmıştı. İçine derin bir nefes çekip yumruğunu sıktı ve var gücüyle cama indirdi.

Yumruğu tok bir ses çıkarıp geri sekti.

Beth isterik bir biçimde gülmeye başladı. Oysa bu hareket filmlerde hep işe yarardı. Tek bir yumrukla cam kırılır, tuz buz olurdu. Tişörte sarılı yumruk camdan içeri girer, pencerenin kilidini açar ve içeri girmek mümkün olurdu.

Beth pencereye tekrar yumruk attı. Bunu iki kez daha denedikten sonra pes edip yere çöktü. Olmuyordu.

Tüm cesaretini toplamış, asla yapmayacağı bir şeyi yapmaya karar vermiş ve mantıklı düşünmeyi bir kenara bırakmıştı. Ama cam bana mısın demiyordu. Plastik cam modern dünyanın nimetlerinden biriydi.

"Seni rahatsız etmiyorum değil mi?"

Beth sesi duyunca, olduğu yerde sıçradı. Sesin kime ait olduğunu anlayınca da irkildi. Tüm bunların bir rüya olup olmadığını düşündü. Acaba Ashley Statten sorununu nasıl çözeceğine kafa yorduktan sonra, Beth uyumaya mı karar vermişti? Şimdi de en büyük kahramanıyla aynı dünyayı paylaştığı ve başarısız olduğu bir rüyada mı bulmuştu kendini?

Bu, daha mantıklı bir açıklamaydı. Yani, Beth Manning'in gece yarısı evinden çıkıp gazete binasına gelmesi ve gizlice içeri girmeye çalışması hiç de gerçekçi değildi. Hele Reed Sawyer'ın onu izlemek için peşinden gelmiş olması akıl alacak şey değildi.

"Burada ne işin var?" diye sordu Beth ona dönüp. Etraf fazlasıyla karanlıktı, Beth onun sadece silüetini görebiliyordu. Elinde fener olduğu halde, nedense bunu kullanmak istemiyordu. Bu konuşmayı yaptığı zaman etrafın karanlık olması çok daha iyiydi.

"Asıl senin burada ne işin var?"

"Şey..." Yakalanırsa diye Beth güzel bir mazeret düşünmüştü. Ehliyetini toplantı odasında unuttuğunu ve hasta büyükannesi-ni doktora götürebilmek için bunu geri alması gerektiğini söyleyecekti. Ama Reed'e yeterince yalan söylemişti. Etraf karanlıktı, vakit çok geçti ve Beth başarısız olmuştu. Ancak, Reed onu terk etmiş olsa da onu yargılamamış olan tek kişiydi. Onu asla ele vermezdi. Büyük bir ihtimalle Beth'in ne yaptığı umurunda bile değildi. "Gazeteye gizlice girmeye çalışıyorum." Beth içini çekti. "En azından, az öncesine kadar bunu yapmayı deniyordum. Ama bir yere gizlice girmek sandığımdan da zor işmiş."

"Tamam."

Beth onun neden diye sormasını bekledi.

"Yardım ister misin?"

İşte Beth bunu duyunca el fenerini açtı. Reed'in onunla dal-

ga geçip geçmediğini görmeliydi. Reed gözlerini kırıştırdı ama gülümsemiyordu.

“Neden içeri girmem gerektiğini sormayacak mısın?”

“İyi bir nedenin var mı?”

“Sanırım var.”

“O halde, yanıtım hayır.” Reed başıyla arka kapıyı işaret etti. Ardından kapıya yöneldi ve geriye dönerek “Yardım etmemi istiyor musun, istemiyor musun?” diye sordu.

Beth peşinden koşturdu. Reed cebinden bir şey çıkarıp kapının kilidini kurcalamaya başladı.

“Kilit açmayı biliyor musun?” diye sordu Beth hayretle.

Reed omuzlarını silkti. “O kadar da zor bir şey değil.”

Beth ona bunu yapmayı *nereden* ya da *neden* öğrendiğini soracaktı ki kilit açıldı. Beth içeri girmeden önce tereddütle kapıda bekledi.

“Neden buradasın?” diye sordu.

Belki de Beth ona doğruyu söylediği, içerisi dışarıdan da karanlık olduğu ve Beth’in suratını göremeyeceği için Reed de ona doğruyu söylemeyi tercih etti. En azından, doğruyu söylüyormuş gibi bir hali vardı. “Seni görmem gerekiyordu,” dedi. “Evine gittim ama seni arayamadım. Oturup beklemeye başladım. Sen arabaya binince de...”

“Beni takip ettin.”

“Öyle sayılır.”

“Anladım.”

“Nedenini bilmek istiyor musun?”

Beth evet demeye korkuyordu.

El fenerini tekrar açıp dosdoğru Ashley Statten’in masasına gitti. “Hemen alacağımı alıp buradan gitsem iyi olacak.”

“Peki, aradığımız şey ne?”

“Reed...” Onun orada olması Beth’i rahatlatmıştı ama yine de

huzursuzdu. "Gitmelisin. Başının derde girmesini istemiyorum."

Reed başını salladı. "Seni bırakıp gidemem," dedi. "Ya burada dikilip seni izleyebilirim ya da sana yardım edebilirim."

Beth ona el fenerini verip Ashley'nin notlarını ve kağıtlarını karıştırmasına ses çıkarmadı. Kendisi de Ashley'nin bilgisayarı açtı. Neyse ki şifre Ashley'nin masasının üst çekmecesinin üstündeki notta yazıyordu. Beth hemen makaleyi bilgisayardan sildi. Sonra, fotoğraf makinesinin hafıza kartını aldı ve içindeki tüm fotoğrafları sildi.

"Tamam..."

"Şşş!" Reed olduğu yerde donup kalmıştı. Hemen el fenerini kapattı.

Birisi ön kapıyı açmaya çalırken, Beth karanlıkta korkudan titremeye başlamıştı.

"Kaç!" diye fısıldadı Reed. Birlikte arka kapıya koştular.

Ama ön kapı bir anda açılıverdi. Beth nefesini tutup bir masanın altına çömeldi. Ayak sesleri yaklaştı. Birisi odanın ışığını açtı. Kızgın ve boğuk bir ses "Durun!" diye bağırdı.

Yakalanmışlardı. Beth korkması, paniklemesi ya da ağlaması gerektiğini biliyordu ama gayet sakindi. Artık her şey bitmişti. Ama içi rahatı. Makaleyi yok etmek için gelmiş ve bunu başarmıştı. Başı belaya girse de buna değecekti.

Beth cesaretini toplayıp ayağa kalkacaktı ki...

"Sen! Dur bakalım! Tek başına mısın?"

Reed sanki bunu her gün yapıyormuş gibi sakin ve samimi bir biçimde yanıt verdi. "Evet. Burada sadece ben varım."

"Baba, konuşmamız gerek."

Kane'in babası şaşkınlıkla iş çantasını yere koydu. "Neden karanlıkta oturuyorsun?"

Kane'in verecek yanıtı yoktu. Babası ışığı açtı.

"Ne o, yine işin mi uzadı?" diye sordu Kane alaycı bir tavırla Babasının bu saatlerde yaptığı tek şey sekreteriyle eğlenmekti.

"Aynen öyle." Babası sırtarak elini uzattı ama Kane hiç orali olmadı.

"Bir şey oldu," dedi. "Yardıma ihtiyacım var."

"Bir dakika, kendime bir içki alayım." Babası her zaman ki gibi dosdoğru içki büfesine yöneldi ve kendine bir bardak viski koydu. Şişeyi Kane'e de uzattı ama Kane hayır manasında başını salladı.

"Bu gece içmek istemiyorum."

Babası kaşını havaya kaldırıp içkisinden bir yudum aldı. Sonra, Kane'in karşısına oturdu. Birkaç saat önce, Harper'in oturduğu yere oturmuştu. "Kız meselesi mi?"

"Tam olarak değil." Kane öne eğildi. "Mesele Miranda," dedi. "Galiba onunla bir ara tanışmıştın. O ve ben... Birkaç haftadır birlikteyiz."

Babası sırttı. "Bana kız meselesi gibi geldi." Öne eğilerek Kane'in dizine bir şaplak indirdi. "Eh, benden yardım istemenin vakti gelmişti," dedi. "Tavsiyelerime uzun süredir ihtiyaç duymuyordun. Peki, nasıl bir kız bu? Güzel mi?" Gülmeye başladı. "Ne biçim bir soru değil mi? Tabii ki o güzel bir kız."

Kane babasının yaşlı playboy tavırlarını görmezden gelerek "Tavsiyelerine ihtiyacım yok," dedi asabi bir tavırla. "Avukatına ihtiyacım var."

Babasının suratı asıldı. Koltuğa çöktü. "Ne yaptın?" dedi.

Kane içinden, *Ne mi yaptım?* diye düşündü ama yanıtı bulamadı. Bu, tamamıyla ayrı bir konuydu. Asıl sorun Miranda'ya nasıl yardım edebileceğiydi. Kane yaptığı ya da yapmadığı şeyin doğru olduğuna inanmak istiyordu.

"Polis bizi hız yaparken yakaladı ve Miranda'nın arabasında bir kutu mal buldu," dedi Kane. "Kutuda sadece ot vardı, yani

önemli bir şey değildi ama polisler nasıldır bilirsin..."

Babası yüzünü ekşiterek "İyi bilirim," dedi. Her ikisinin aklında da Kane'in sahte kimlikle yakalanışı, bu işten de ancak babasının rüşvet vererek ve şantaj yaparak kurtuluşu geçiyordu.

"Polis olayın peşini bırakmıyor. Annesi de ona yardımcı olmuyor. Miranda ya beceriksiz bir avukat tahsis edilirse..." Kane olacakları düşünmek bile istemiyordu. "Bana bir avukat bulabilir misin? Sana ücretini geri öderim." Gerçi artık Kane'in para akışı da sona ermişti. Malının yarısı Grace karakolundaydı, geri kalanını da uzunca bir süre satmayı göze alamazdı. O yüzden, babasına avukatın parasını nasıl geri ödeyebileceğini bilmiyordu.

"Avantacı kız arkadaşını kurtarayım diye sana *paramı* ve *avukatımı* vermemi mi bekliyorsun?" diye sordu babası hayretle. "Sanırım bu fantezide kız arkadaşının kefalet parasını da ben ödüyorum, değil mi?"

Kane öfkelenmemeye çalıştı ama elinde değildi. "Konuya böyle yaklaşman gerekmez," dedi. "Hem Miranda suçlu falan değil."

"Yok canım, sadece uyuşturucu satıcısı," dedi babası alaycı bir tavırla. "Üstelik çok da beceriksizmiş. Evlat, ne zaman bu tür insanlarla takılmamayı öğreneceksin ha? Etrafında elle tutulur kimse yok. Ne aptallık! Sen birçok kişiden daha iyisin. Önünde parlak bir gelecek var."

"Ya sana elle tutulur olmayan kişinin ben olduğunu söylersem..."

"Bu konuşmayı hemen burada bitirelim. Çünkü sanırım az sonra bana suçlu olduğunu söyleyeceksin. Bu ne demek biliyor musun? Suçun siciline işlenir, ağır suç bile sayılabilir. O zaman, ne ben ne de avukatım paçanı kurtarabilir. Bu da Pensilvanya'dan, geleceğinden, her şeyden vazgeçmen demek!"

Göz göze geldiklerinde, Kane babasının her şeyi anladığını

fark etti. Kane suçunu itiraf etmediği sürece, babası da ağzını açmayacaktı. Bakışlarını başka yöne ilk çeviren Kane oldu. "İşte, bu yüzden ona yardım etmek istiyorum," dedi yavaşça.

"Ben de baban olarak sana yardım etmek istiyorum," dedi babası. "Bunu yapmanın en iyi yolu da seni bu işten mümkün olduğunca uzak tutmak. Kız senin sorumluluğun değil. Bu işe karışman için hiçbir neden göremiyorum."

"Derdin ne senin?"

"Ben senin babanım, senin için en iyisini yapmaya çalışıyorum."

"Yani, bunca yıldan sonra mı bana babalık yapmaya karar verdin?" diye bağırdı Kane öfkeyle. "Olan onca şeyden sonra mı?" Eve geç kalmaların, kadınların, içki içmelerin, duygu sömürülerinin, gece geç saatlerde oğluyla baş başa kaldığında on sekiz yaşındaki bir delikanlının neler hissettiğini anlıyormuş gibi bir çabaya girmesinden sonra mı? Kane'i ve ağabeyini kendi başlarının çaresine bakmak zorunda bıraktıktan, buzdolabını doldurmayı, okula kayıt yaptırmayı ya da "normal" ebeveynlerin yaptığı her şeyi unutmasından sonra mı? Şimdi, kalkmış ona "en iyisini" yaptığını söyleyecek cesareti nereden buluyordu? Nasıl olur da Babalar En İyisini Bilir gibi bir tavır takınabiliyordu?

"Karşıma geçip bana bu zırvalıkları söyleme!" diye bağırdı babası. O da ayağa fırlamıştı. Hala Kane'den biraz daha uzundu. "Seninle ağabeyin için elimden geleni yaptığımı biliyorsun. Annen öldükten sonra..." Bardağını hızla masaya çarptı. "...elimden gelen her şeyi yaptım."

"Evet, harikaydın," dedi Kane alaycı bir sesle. "Yılın babası seçilebilirsin."

Babası buz gibi bir sesle "Her ihtiyacını karşıladım," dedi. "Size hayatta neyin önemli olduğunu öğretmeye çalıştım. Kendi ayaklarınızın üstünde durmayı öğrettim. Tek ihtiyacınız olan da bu."

"Aman ne şanslıymışım," dedi Kane. "Cidden de tek bildiğim bu."

Miranda o güne dek klostrofobinin ne demek olduğunu anlamamıştı. Ta ki hücreye girene dek. Hücreye girdikten sonra, yüreği sıkışmaya, duvarlar üstüne üstüne gelmeye başlamıştı. Sürekli olarak *Ya yangın çıkarsa? Ya tavan çökerse? Ya şöyle olursa, ya böyle olursa?* diye düşünüyor, aklından olabilecek en kötü ihtimaller geçiyordu. Üstelik bunların hepsini tek başına, penceresiz dört duvar arasında ve parmaklıkların ardında yapması gerekiyordu.

Kapının açıldığını duyduğunda, yüreği ağzına geldi. Onu serbest bırakmaya ya da annesinin onu artık sevdiğini söylemeye gelmiş olamazlardı. Onu hücreden çıkarıp bir başka minnacık odaya tıkuklarında bile kendisini daha iyi hissettiğini fark etti.

Çünkü tam karşısında ellerini plastik dosyasının üstünde kavuşturmuş, suratında profesyonel bir gülümseme ve belli belirsiz anlayışlı bir ifadeyle oturan bir avukat vardı. Avukat demek, umut demekti.

Gardiyan, ellerini sandalyeye kelepçelememiş, başında silahını çekip nöbet de beklememişti. Sadece onu bu odaya getirip yerine oturtmuş, sonra da odadan çıkmıştı. Miranda hayal gücünü azıcık bile kullansa, o anda başka bir yerde olduğunu, hoş bir yabancıyla sohbet edeceğini düşünebilirdi. Ancak, avukat ağzını açıp da hapis cezası, ağır suç, cürüm, sorgu, koşullar, en kötü senaryo gibi laflar etmeye, arada sırada durup burnunu mendiline silip bunu bir de kemik çerçeveli gözlüklerini silmek için kullandığında, Miranda hayal gücünün yeterli olmacayağını anlamıştı.

Avukat bir çırpıda bunları söyledikten sonra ayağa fırlamış, ona teşekkür etmiş, sabah tekrar görüşeceklerini belirtmişti.

"Ama buraya daha yeni geldiniz," dedi Miranda. "Beni buradan çıkarmayacak mısınız? Kefalet ne olacak? Belki bu parayı ödeyecek birisini..."

"Size bunları anlattıklarınızı sanıyordum," dedi adam burnunu çeke çeke. "Kefalet sürecini sabaha kadar başlatmak mümkün değil. Daha sorgu faslı var. Hem sonra dava listesine isminizi yazdırmak gerekiyor. Sanırım yargıç bronşiti geçiniyormuş."

Miranda adama engel olmasının saçmalık olduğunu biliyordu ama avukatın ona bu işi halledeceğine dair bir söz vermeden gitmesine izin veremezdi. "Bakın, ben bir şey yapmadım," dedi. "Bunu kanıtlamama yardım edeceksiniz, değil mi? Lütfen!" Miranda içler acısı bir halde olduğunu biliyordu ama umurunda değildi.

Avukat dosyasını plastik deri çantasına sokup içini çekti. "Melisa..."

"Miranda."

"Evet, Miranda, sana bir vaatte bulunamam ama kimse mahkemeye böylesine önemsiz bir davayla çıkmak istemez. Bu, herkes için vakit kaybı. Eminim ki suçlamaları ufak bir cezaya, hatta belki kamu hizmeti cezasına çevirebiliriz."

"Beni dinliyor musunuz?" Miranda ağlamaya başlamıştı. "Size bir şey yapmadığımı söylüyorum. İnsanların bir uyuşturucu satıcısı olduğumu düşünmelerine, bunun sicilime işlenmesine izin veremem. Bu işi *derhal* halletmeniz gerek."

Adam saatine göz attı ve "Geç oldu," dedi. "Buraya gelmemin tek nedeni bana moralinizin bozuk olduğunun söylenmesiydi. Sizinle sadece konuyu ana hatlarıyla görüşmek istedim. Yarın daha detaylı bir biçimde konuşuruz. Söz."

"Mahvoldum, değil mi?" diye fısıldadı Miranda. Bunu fısıldayarak söylemek istememişti ama sesi çıkmıyordu.

Avukat kapıyı iki kez sert bir biçimde tıklattı. Kapı açıldı.

"Yarın tekrar konuşuruz," dedi. "Eminim ki bu işi halletme-

nin bir yolunu bulacağız. Bana güvenin."

Miranda başını önüne eğip dışarıda beklemekte olan gardiyanın onu tekrar hücreğine götürmesini bekledi. Hücresi. Artık insanlara güvenmemeliydi. Bu bir hataydı. Burada olmasının nedeni bu değil miydi?

Neden burada olduğunu biliyorsun.

Yatağın üstüne oturdu. Gözüne uyku girecek gibi değildi. Kapının mucizevi bir biçimde açılmayacağını ve serbest kalmayacağını biliyordu. Kapı kapalıydı ve Miranda düşünceleriyle baş başa kalmıştı.

Hepsi senin suçun.

Gerçi ona tamamıyla da güvenmemişti. Hani böyle yapmış olsa, belki de içinde bulunduğu durum daha anlaşılır olurdu. Miranda ince, top top olmuş yastığı alıp göğsüne dayadı. *Güvenmek* onun saf olduğu ve aldatıldığı manasına geliyordu.

Ama mesele bu da değildi. Kane'in kim olduğunu, nasıl birisi olduğunu ta başından beri biliyordu. Kane'in asla bencil, kendine dönük, küstah serseriden başka bir şey olmasını istememişti. Kane'in Kane olmasına izin vermiş, ondan daha fazlasını istemekten korkarak yoluna devam etmişti.

Buna körü körüne birisine güvenmek denemezdi. Bu, düpedüz aptallıktı.

Miranda yatağı yumrukladı. Yastıktan yeterince ses çıkmayınca ve eli acımayınca da duvarı yumrukladı. Sertçe. Bu sefer, eli ve kolu fena halde acımişti.

Başına bunların gelmesi kendi hatasıydı. Zaten başına ne gelse, kendi yüzünden oluyordu.

Annesinin ona istediğini yapmasına, ona vefasız demesine, fırça atmasına, hakaret etmesine izin vermişti. Annesi Miranda'nın emrine amade bir biçimde isteklerini yerine getirmesini de istemişti.

Harper'a destek vermiş, onun hayatında olup biten önemli önemsiz her olayın kendi hayatını bölmesine müsaade etmiş, omzunda ağlamasına ses çıkarmamıştı. Harper'ın onu bir oyuncak gibi kullanmasına ve nasıl hissettiğini düşünmeksizin her istediğini yapmasına da bir şey dememişti.

Miranda asla bir şey söylememişti. Ya bir kez olsun kendi için bir şey istese ve Harper ona hayır diye yanıt verse ne olacaktı? Ya arkadaşları onun gerçekte kim olduğunu fark edip onu teker teker terk etselerdi? Miranda şişko, çirkin, sıkıcı ve yardıma muhtaç bir olduğunu düşünüyordu. Ya hayatının sonuna dek yapayalnız kalırsa ne yapacaktı? İşte tüm bu endişeler, onu yıllardır yiyip bitirmişti. İstediklerini söylemek yerine de sessiz kalmayı ve başkalarına destek olmayı tercih etmişti. Olaylarla baş edemediği zamanlardaysa kendini tuvalete atıp kusmuştu.

Çünkü er ya da geç bir şeyler açığa çıkacaktı.

Kendinden tiksiniyordu.

Duvarı defalarca yumrukladı. Sonra, aniden durdu ve sızlayan elini ağzına götürdü.

Yeter.

Artık kendinden nefret etmeyecekti. Kendine acı çektirmeyecekti. Başkalarının yediği boklara katlanmayacak, her şey yolundaymış gibi gülümsemeyecekti. Bu kadar sustuğu ve korktuğu yeterdi.

Buradan kurtulduğunda ki *kesinlikle* buradan kurtulacaktı, ne yapıp edip Kane'in hayatını mahvetmesini engelleyecekti. Kendi de değişecekti. Savaşacaktı. Annesi ne derse desin, ailesinin evinden ayrılacaktı. Ne istediğini düşünüp elde etmek için mücadele edecekti.

Yeni bir hayata başlayacaktı.

Bu hayat, kendi hayatı olacaktı.

"Burada ne işin var?" diye sordu adam. Beth çömeldiği yerden adamın sadece ayakkabılarını görebiliyordu. Ama bu sesi tanıyordu. Konuşan kişi baş ediyordu.

Reed bir şey demedi.

"İstesem buraya polisi çağırabilirdim," dedi editör. "Ama gazeteye gizlice girmeye çalışan kişinin kim olduğunu kendi gözlerimle görmek istedim."

Reed yine bir şey demedi.

"Bana yanıt ver evlat," dedi editör daha yüksek sesle. "Burada ne işin olduğunu söyle. *Derhal*."

Uzunca bir sessizlik oldu.

"Peki. O halde, polisi arayacağım. Hapishanede iyi eğlenceler."

Beth hiç düşünmeden hareket etti. Birazcık bile düşünmüş olsa, cesaretini kaybedebilir, zaten tir tir titreyen dizleri isyan edip ayağa kalkmaktan çekinirdi. Ayağa fırlayıp saklandığı yerden çıktı. Parlak ışığın altında gözlerini kırıştırıp "Lütfen, polisi aramayın," dedi. "Lütfen."

Baş editör hayretle ona baktı. Adamın elinde bir beyzbol sopası vardı. "Sen yeni stajyer değil misin?" diye sordu. "Burada ne işin var?"

Beth herhangi bir mazeret uydurabilirdi ama adam er ya da geç gerçeği öğrenecekti. "İçeri gizlice girdim ve Ashley'nin makalesini sildim," dedi. "Makale yakın bir arkadaşımı karalıyordu. Ya-yapığımı şeyin yanlış olduğunu biliyorum ama bunu yapmam gerekiyordu. Reed..." Beth onun ismini söylediğini fark edince irkildi. "Onun bu işle hiçbir ilgisi yok. Beni burada buldu. Yemin ederim ki bana engel olmaya çalışıyordu."

Reed ona sanki delirmiş gibi bakıyordu.

Beth içinden, *Sakin bir şey söyleme*, diye yalvarıyor, Reed'in bunu bakışlarından anlayabileceğini umuyordu. *Kes sesini de bi-*

rak bu işi ben halledeyim.

Editör hayretle başını salladı. Sonra derin derin içini çekip beyzbol sopasını yere indirdi. "Yani, gazeteye makalelerimden birini yok etmek için mi girdin?" diye sordu. "Kararlılığın için seni takdir edeceğimi falan sanmıyorsun, değil mi?"

Beth dudaklarını birbirine bastırıp bekledi.

"Gerçek hayatta işler bu şekilde yürümez küçük hanım." Editör gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovuşturdu. "Ancak öğretmenin senin bir bile olduğunu düşünüyor. Gerçi bu konuda yanıldığını düşünüyorum ama seni tutuklatıp onu utandırmak istemem doğrusu. Tabii, bu demek değil ki yaptığın cezasız kalacak."

"Polisi arayacaksanız, lütfen Reed'in gitmesine izin verin," diye yalvarmaya başladı Beth. "Yemin ederim ki onun hiçbir suçu yok. Beni engellemek için buraya geldi. Lütfen."

"Benden bir şey isteyecek durumda değilsin," dedi editör sert bir sesle. "Ama... Polisi çağırmayacağım."

Beth bedeninin her zerresinden adrenalin aktığını hissetti. Ancak, kriz anını atlattıktan hemen sonra içini büyük bir korku sarmıştı.

Bu arada kendisiyle gurur da duymuyor değildi. Çünkü bu sefer korkuya yenik düşmemişti. Yapması gerekeni yapmıştı, bu da önemli bir şeydi.

"Kovuldun," dedi editör ters ters. "Okuluna da yaptığın şeyi söylemem gerek. Annenle babanın da bu olaydan haberi olacak. Ne yapacaklarına onlar karar versinler."

"Teşekkür ederim," dedi Beth. Ağlamadığına şaşırmıştı. "Çok teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme, derhal defol buradan." Editör başını önüne eğdi. Beth adamın pardösüsünün altında pijama olduğunu fark etti. "Yatmaya gidiyorum."

Beth'le Reed ne birbirlerine baktılar ne de bir şey dediler. Hızla binadan çıktılar. Editör kapıyı kilitledi, uzunca bir süre gözlerini Beth'ten ayırmadı, sonra yavaş yavaş içeriye ilerlerdi.

"Teşekkürler," dedi Reed yavaşça. "Aslında, bir şey söylemesen de olurdu. Teşekkürler."

"Suçu üstlenmene izin veremezdim."

"Verebilirdin," dedi Reed. "Ama vermedin."

Birlikte karanlık sokakta yürümeye başladılar. Beth arabasını ilerideki sokağa park etmişti. Reed'in kamyoneti de arabasının hemen arkasında duruyordu.

"Seni endişelendiğim için izledim," dedi Reed aniden.

"Ne?"

"Bu geceyi diyorum. Evden apar topar ayrılınca, ne bileyim, nereye gittiğini görmeliydim. Hem vakit geçti hem de endişeli görünüyordun. Sana bakar bakmaz bir terslik olduğunu anladım."

İki arabanın arasında, kaldırımında durdular.

Beth ne düşüneceğini bilemiyordu. "Benim için mi endişelendin?" diye sordu.

Reed güldü. Beth onun gülüşünü görmeyi özlemişti. Reed'in gülüşü hem boğuktu hem de tatlıydı. Tıpkı uzunca bir süre tavanarasında kalan bir battaniyeyi andırıyordu. "Çılgınca, değil mi?" dedi Reed. "Ne yapcaktın ki?"

Beth ona gülümsedi. Ancak, sokak zifiri karanlıktı. Reed'in gülümsediğini görmesi mümkün değildi. Reed elini uzatıp neredeyse yanağına dokundu. Ama ona dokunmadan elini hemen geri çekti. "Yeterince gülümsemiyorsun. Eskisi kadar gülümsemiyorsun."

"Beni izlediğini bilmiyordum."

Reed omuzlarını silkti.

"Adam'la birlikte değilim." Beth aptalca bir şey söylediğini

hissetti. Bunu o anda söylemenin ne gereği vardı? "Yani, umurunda olmadığımı, artık hiçbir şeyin önemi kalmadığını biliyorum ama... Bunu bilmeni istedim. Onunla birlikte değiliz."

"Tamam."

Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Beth birisine gözlerini ondan kaçırmadan bakmanın, onunla göz göze geldiğinde dünyada bir tek o kalmış gibi hissetmenin ne kadar tuhaf olduğunu düşündü.

"Eee," dedi Reed gözlerini ondan ayırmadan.

"Şey, gitsem..."

"Beth..." Reed ellerini kaldırıp Beth'in çenesini nazıkçe tuttu. Beth öne doğru eğildi. Bir an için her şeyin yoluna gireceğini düşündü. Hayır, her şeyin yoluna gireceğine emindi. Evren ona hak etmese de istediği şeyleri verecekti. Reed onu nihayet affetmişti, ou hala seviyordu. Beth bunu onun gözlerinden okuyabiliyordu. Eskiden oldukları gibi olmak istediğine emindi. Reed, öne doğru eğilip yavaşça Beth'in alnını öptü. "İyi geceler."

Ne olduğunu anlamamıştı. İnanamamıştı. Polis hücrenin kapısını açıp onu dışarı çıkardığında hala şaşkındı. Adam kolunu sıkı tutup gülümsemiş ve eliyle onu izlemesini işaret etmişti. Önünde EŞYALAR yazan masanın önüne gelmişler, ona cüzdanıyla saatini geri vermişlerdi. Sonra, polisin ardından lobiye gitmişti. Adam ona dönüp “Serbestsin,” demişti. Ama Miranda hala buna inanamıyordu.

Adama bakakaldı. “Anlamıyorum,” dedi. “Neler oldu?”

Polis hafifçe gülümsedi. Gülümsediğinde, suratının yalnızca alt kısmı hareket etti. Bakışları donuk ve ifadesizdi. “Halen devam etmekte olan bir davayla ilgili bilgi veremem.”

“İyi de dava benimle ilgili!” dedi Miranda.

Polis başını salladı. “Hayır, artık değil.”

Tam o sırada, Miranda onu gördü. Daha önce onu götürdükleri ve ancak dışarıdan açılan hücrelere doğru gidiyordu. Parmaklarında mürekkep lekeleri vardı.

“Kane?” dedi Miranda şaşkınlıkla.

Onu hücreye götüren kişi, kadın polis Carrie’ydi. Yani, bir

gece önce Miranda'yı hucreye tıkan kadındı. Carne duraksayıp ona baktı. Ama Kane sanki onu duymamış gibi başını önüne eğdi.

Miranda bakışlarını ondan ayıramıyordu. Onun haline üzülmesi gerektiğini biliyordu. Ne de olsa onu nereye götürdüklerini ve neyle karşılaşacağını biliyordu. Ama hiçbir şey hissetmedi. Neler olduğunu, onun bu karanlık ve dar kordorda ne aradığını da merak etmedi. Kendi serbest kalmışken, bunu yapması imkansızdı.

Kane artık onu ilgilendirmiyordu. Kendi hayatına odaklanmalıydı.

Bu açıdan, her şey yoluna girecek gibiydi.

Miranda gülümsedi. Polis ona karşılık vermediği halde, kendisini iyi hissetti. "Gidebilir miyim?" diye sordu. "Yani, elimi kolumu sallaya sallaya gidebilirim, öyle mi? Burada kalmam gerekmiyor mu?"

Polis evet manasında başını salladı. "Her şey açığa çıktı," dedi. "Sizi burada tuttuğumuz için özür dileriz." Gerçi ses tonu hiç de bu duruma üzülmüş gibi değildi ama Miranda'nın umurunda değildi. Artık oradan kurtulmuş, tehlikeden uzaklaşmıştı. Bir anda hayat gözüne çok daha güzel, parlak ve kolay görünmeye başlamıştı. Önceki gece ettiği yeminler, karanlıkta tek başına bunları gerçekleştirmek için yaptığı planlar bir anda gözüne daha kolay göründü. Yani, annesinin sözünü dinlemek ve Harper'a destek olmak bunların yanında neydi ki?

"Artık serbestim," diye mırıldandı kendi kendine. Bunu avazı çıktığı kadar bağırarak söylemek istiyordu. Ama sessizce kapıya yöneldi ve serbest kalmış olmanın verdiği keyif ve cesaretle kapıyı açtı.

Ardından bir kadın, "Miranda, bekle!" diye seslendi.

Miranda bir an için arkasına bile bakmadan kaçıp gitmek istedi. Kalbi gümür gümür atıyordu. Bir hata yapıldığını ve

kadının bunu fark edip onu durdurmak istediğini sanmıştı. Onu o karanlık, ıssız hücreye götüreceklerdi. Hemen oradan kaçmazsa, bir daha buradan asla çıkamayabilirdi.

"Sana vermem gereken bir şey var," dedi kadın. Carrie samimi bir tavırla gülümsüyordu. Gözlerinin kenarlarında minik kırışıklıklar oluşmuş, gözleri parıl parıl parılıyordu. "Erkek arkadaşın bunu sana vermemi istedi."

"O, erkek arkadaşım değil," dedi Miranda ters ters. Bunu yüksek sesle söylemek umduğu kadar acı verici olmamıştı.

"Neyse, bunu sana vermemi istedi." Kadın ona birkaç kez katlanmış, bir oyun kağıdı büyüklüğünde bir kağıt parçası uzattı. Miranda kağıdın her iki tarafında da gördüğü el yazısını tanıyordu.

Ama Kane'in kendi hakkında neler yazdığını öğrenmek istemiyordu. Kağıdı alıp cebine koydu. "Teşekkürler."

"Kendisi teslim oldu," dedi Carrie.

Miranda acı acı, *Artık çok geç*, diye düşündü. Dudaklarını büzerek tamam manasında başını salladı. "Artık gidebileceğimi söylediler," dedi.

"Tabii ki gidebilirsin. Sana harika bir gün geçirmeni dilerim!" Carrie ne ortama ne de Miranda'nın hissettiklerine uygun olmayan neşeli bir ses tonuyla konuşmuştu.

Miranda gülümsedi ve kadın polisin iyi dileklerine karşılık olarak nazik bir yanıt mırıldandı. Cebindeki kağıdı hissedebiliyordu ama bunun bir önemi yoktu. Bu da geçmişte kalmıştı. "Teşekkürler," dedi tekrar. Ama bu sefer bunu samimiyetle söylemişti. Kapıyı açarken, gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. Kapıyı açıp ardına bakmadan dışarı çıktı. "Harika bir gün geçireceğime eminim."

Haven Lisesi skandallara bayılırdı ama Beth'ten nefret ederdi. Beth'in gazeteye izinsiz girdiği hemencecik yayılmıştı. Adam

ertesi sabah uyandığında, telefonunda altı tane sesli, dört tane de yazılı mesaj vardı. Önceki gecenin dedikoduları telefonunda onu hazır bekliyordu. Yataktan çıkmadan telefonuna uzandı.

Beth telefona yanıt verince "İyi misin?" diye sordu.

Beth tuhaf bir ses tonuyla "İyiyim," dedi. Aslında yalan söylemiyordu. Belki de işin en tuhaf yanı buydu. Gerçekten de kendini iyi hissediyordu.

Adam doğrulup yatak örtüsünü kenara itti. Yatak odası güneydoğu yönüne baktığı için o saatte sıcaktan kavruluyordu. "Duyduklarım doğru mu? Gerçekten de gazeteye..."

"Bu konuyu konuşmak istemiyorum," dedi Beth ifadesiz bir sesle.

"Tamam. Peki. Başın dertte mi?"

Beth'in içini çektiğini duydu.

"Sonsuza dek cezalıyım," dedi Beth alçak bir sesle. Adam onun ilk kez yaptığı bir şey yüzünden ceza aldığını duyuyordu. "Okulun başımı pek de derde sokacağını sanmam," dedi. "Ne yapacaklar, beni okuldan mı uzaklaştıracaklar?"

"Yok artık, daha neler!" dedi Adam hayretle. Mezuniyete bir gün kalmıştı. Son sınıfların hepsi çok yakında okuldan uzaklaşacaktı. Hem de sonsuza dek.

"Biliyorum, pek de iyi bir espri değildi," dedi Beth. "Espri yeteneğim olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır, ben sadece..."

"Yatağıma kıvrılıp hüngür hüngür ağlayacağımı mı sanmıştın?" dedi Beth. "Yoksa dün gece kafayı yiyip ne yaptığımı bilmez halde gazeteye girdiğimi mi sandın?"

"Şey..." Adam hafifçe güldü. "Aslında, öyle de denebilir," dedi. "Buraya gelmek ister misin? Biraz takılırız."

Sessizlik oldu. "Sen gelmek ister misin?"

Adam o gün başka şeyler yapmayı planladığı halde "Tamam, sorun değil, gelirim," dedi. Aslında plan falan yapmamıştı ama önemli olduğunu düşündüğü bir şey yapmak istiyordu. Kendisi için bir şey yapmayı düşünmüştü. "Gelmemi istiyorsan..."

"Bir daha dene Ad. Gelmek istiyor musun? Bana dürüst bir yanıt ver."

Adam tereddüt etti. Sırf Beth ondan dürüst bir yanıt istiyor diye, ona doğruyu mu söylemesi gerekiyordu? Ona yalan söyleyebilir miydi? Ya gerçeği?

Ona yanıt veremeden Beth, "Gelmek istemiyorsun," dedi. "Gelmene ihtiyacım da yok. Artık bana acımdan vazgeç Ad. Sorunlarımla baş edemeyeceğimi düşündüğün için gelme yanma."

"Ama dedim ya, sorun..."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Beth hemen. "Tek neden bu değil. Ama bunun yeterli bir neden olduğunu kendin söylemişsin. Sakın bana yalan söyleme."

Telefonun diğer ucundaki kız kimdi? Sesi eskiden tanıdığı Beth'e benzeyen, kendinden emin, sakın ve kontrollü kız kimdi?

"Ne dememi istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Artık bana hiçbir şey borçlu değilsin. Biz sadece arkadaşız. Benim için harika bir arkadaşın Ad ama artık benim için endişelenmene gerek yok. Ben gayet iyiyim. Daha doğrusu, iyi olacağım. Uzun süre önce iyi olmalıydım ama... Kendimi hiç iyi hissetmemektense, geç iyi hissetmem de iyi bir şey, değil mi?" Adam onun ne demek istediğini anlamaya çalışırken, Beth asabi asabi güldü.

"Vakit daralıyor Adam," dedi. "Vaktini bana harcama."

"Ama bu..."

Beth onun lafını keserek "Hayır," dedi. "Mesele her zaman

onunla ilgiliydi. İkimiz birlikteyken bile öyleydi."

"Hayır," dedi Adam ısrarla.

"Artık bir önemi yok," diye karşılık verdi Beth. "Her şey bitti."

"Beth..." Adam ona o kadar çok şey söylemek istiyordu ki! Yapmış hataları telafi etmek, asla söyleyemediği şeyleri söylemek, her şeyin nasıl berbat olduğuyla ilgili düşüncelerini anlatmak istiyordu. Adam sonuç olarak, asıl sorunun nerede ve nasıl başladığını, ilişkilerinin nasıl bu kadar acı verici bir hal aldığını anlamaya çalışsa, sanki bir yere varacakmış gibi hissediyordu. Meselenin kökünde kötü bir karar yatıyordu ve bu karar kendine aitti.

"Ben de seni sevdim," dedi Beth yavaşça. "Umarım o seni mutlu eder. Bunu hak ediyorsun."

Adam tam olarak ne hak ettiğini bilmiyordu. Ama telefonu kapattığında, artık kendine bu soruyu sormaması gerektiğini biliyordu. Bir kez olsun, kendi istediği bir şeyi yapmalıydı. Harper birkaç metre ötedeydi, belki de yatağına uzanmış onu düşünüyordu. Adam tiksintiyle, onun Jake Oberman'ı ya da onu etkilemeye çalışan başka birisini de düşünüyor olabileceğini düşündü.

Sonra, bunun önemli olmadığına karar verdi. Vakit kaybetmişti kaybetmesine ama şansını tamamiyle kaybettiğini düşünmüyordu. Harper'ı ikna etmenin bir yolunu bulmalıydı. Öylesine dramatik, romantik ve unutulmaz bir şey yapmalıydı ki Harper bir daha asla ondan uzaklaşmamalıydı. O sene aralarında giren her şeyi unutturacak, Harper'ın gerçeği görmesini ve buna inanmasını sağlayacak bir şey yapmalıydı. Adam onunla birlikte olmak istiyordu.

Sadece onunla.

İçinden, *Umarım çok geç kalmamışımdır*, diye düşündü.

Harper, Miranda'dan telefon geldikten sonra, derhal onun evine gitti. Kapı açılınca, boynuna atılıp sıkı sıkı sarıldı.

Aradan birkaç dakika geçtikten sonra Miranda, "Boğuluyorum," dedi.

"Kes sesini." Harper o anda ağladığını fark etti. Umurunda değildi. Miranda sağ salim eve dönmüştü ya, gerisi boştu. "İyi misin? Lütfen bana iyi olduğunu söyle."

"İyiyim ama nefes alamıyorum," dedi Miranda gülererek. Harper'ın kollarından kurtulmaya çalıştı ama Harper'ın onu bırakmaya niyeti yoktu.

"Seni bırakacağımı sanıyorsan, çok yanılıyorsun." Bir süre sonra Miranda'yı bıraktı ama bu sefer de ağlamayı kesmek ve kendine gelmek için mücadele etti. Miranda ona baktığında, ağlamamalı, normal görünmeliydi. Tabii, mutlu da görünmeliydi. "Senin için ne yapabilirim? Biraz uyumak ister misin? Yorgun olmalısın. Sana canının çektiği bir şeyler getirebilirim. Ya da şu salak filmlerden falan izleyebiliriz..."

"Harper, ben kötürüm falan kalmadım," dedi Miranda. Sonra arkasına baktı. Yüzüne küskün bir ifade çöktü. "Buradan gidelim, tamam mı?" dedi. "Onunla aynı evde olmak istemiyorum."

"Nasıl istersen." Harper arkadaşının koluna girip onu arabaya götürdü. "Bana her şeyi anlat. Ama bu konuda konuşmak istemezsen, hiçbir şey anlatmana gerek yok. Ne zaman kendini iyi hissedersen, o zaman anlat, tamam mı?"

Miranda gözlerini devirerek arabaya doğru yürümeye devam etti. Tabii, bu Harper'ın arabasıydı. Kendi arabası hala karakoldaydı. "Nereye gideceksek, oraya vardığımız zaman konuşuruz. Şimdilik, sadece rahatlayıp keyfimize bakalım, tamam mı?"

Arabaya binip yola çıktılarında, bir süre ikisi de konuşmadılar. Harper arkadaşının en sevdiği CD'yi çalmaya başladı. Bu,

pizza, milkshake ve pamuk şekeri tukunuyor, sonsuza dek arkadaş kalacaklarına yeminler ediyorlardı.

Ancak, on iki yaşına geldiklerinde oraya gitmekten vazgeçmişlerdi. Artık alışveriş, makyaj ve oğlanlar, Eglençe Parkı'nın yerini almıştı. En azından, Harper için durum böyledi. Miranda daha sonraları oradan hep sevgiyle bahetmişti ama Harper, Eglençe Parkı'nı boğucu ve gürültülü bir yer olarak hatırlıyordu. Ama bugün Miranda'nın günüydü. Harper cep telefonunu kapayıp tüm planlarını iptal etmiş ve Miranda'yla iyi vakit geçirmek için hazırlanmıştı.

"Burası harika," dedi Miranda neşeyle. "Haydi, içeri girelim."

Eglençe Parkı o gün çok kalabalık değildi. Bir masaya çöküp o bayıldıkları salamlı pizzadan sipariş ettiler. Yanına iki tane de çikolatalı milkshake istediler. Harper arkadaşının milkshakelere itiraz edeceğini sanmıştı. Bu konuda hiçbir şey söylememeye de yemin etmişti. Bugün Miranda dilediği kadar yiyebilir ya da hiçbir şey yememeyi tercih edebilirdi. Ama Miranda gülümseyip garson kızın siparişleri getirmesini beklemeye koyuldu.

Miranda etrafına bakındı. "Burası pek değişmemiş." Yanlarından avaz avaz bağırان yedi yaşlarında bir çocuk geçmişti. Çocuğun kız kardeşi de onun peşinden koşturuyordu.

Harper'la Miranda çocukların elindeki su tabancasından korunmaya çalışarak eğildiler. Harper alaycı bir tavırla "Eğlençe, eğlençe, eğlençe," dedi.

"Tamam, belki burası artık cennet gibi değil," dedi Miranda. "Ama yine de buraya geldiğimize sevindim. Beni buraya getirdiğin için teşekkürler."

Harper bir kez daha arkadaşına sıkı sıkı sarılmak istedi ama bu sefer kendini tuttu. Eglençe Parkı'na geldiklerinden beri ilk kez ciddi bir ifadeye bürünüp "Başka bir yerde olmak istemiyorum," dedi. "Umarım bunu biliyordundur Rand."

Miranda başını salladı. Garson kız milkshake ve pizzalarla geri döndü. Harper bardağını havaya kaldırarak "Şerefe," dedi.

"Tek başına içmek uğursuzluk getirir," dedi Miranda. "Hem eskiden ettiğimiz yemini tekrarlasak iyi olacak, ne dersin? Bu, bir gelenek."

"Ama artık on yaşında değiliz ki," dedi Harper. Sonra Miranda'nın surat ifadesini görünce sustu. "Tamam." Yemini hatırlamaya çalıştı. "Sana ve bana, yani en iyi iki arkadaş'a, cehennem donana dek..."

"Domuzlar uçana dek..." dedi Miranda.

"Niagara Şelalesi kuruyana dek..."

"Sonsuzluğa dek..."

Harper son dizeden önce biraz tereddüt etti ama sonra gülümseyerek bardağını Miranda'nın bardağıyla tokuşturdu. "Ölüm biz ayırana dek, arkadaş kalmaya..."

Birkaç video oyunu oynadıktan sonra, top havuzuna da girdiler. Derken, yaşları tutmadığı için havuzdan atıldılar. Ama her ikisi de eğlence parkının belli bir yaştan sonra o kadar da eğlenceli olmadığını itiraf etmek zorunda kaldı. (Gerçi Harper'ı, Pac-Man oyununda yenmek Miranda'nın çok hoşuna gitmişti çünkü çocukken onu asla yenemezdi.) Çok geçmeden, masalarına geri döndüler ve pizza artıklarını didikleyip birer milkshake daha sipariş ettiler.

Harper dirseklerini masaya yaslayıp dikkatle Miranda'ya baktı. "Tamam. Şimdi söyle bakalım. İyi misin? Konuşmak ister misin?"

Miranda gözlerini yumdu. Bir an için, hücreye geri döndü. Evet, bu konu hakkında konuşmak istiyordu ama nereden başlayacağını bilemiyordu. Boğazı düğünlenmiş, gözleri dolu dolu olmuştu. Dizleri tir tir titriyordu. Belki de hiç konuşmasa

daha iyiydi. Neden berbat hatıralardan bahsedecekti ki? Hem kendinden söz etmiş olacaktı hem de yine morali bozulacaktı. Harper onu neşelendirmeye çalışırken, bunlara ne gerek vardı?

Samimi bir biçimde gülümsemeye çalıştı. "Ben gayet iyiyim Harper. Büyütecek bir şey yok," dedi. "Olanları bir macera olarak düşünmek gerek. Artık bunları düşünmek istemiyorum. Sen nasılsın, onu anlat."

"Sahi mi?" dedi Harper suratını ekşiterek.

"Ciddiyim. Jake Oberman'dan ne haber?"

Harper bir an için tereddüt etti ama sonra omuzlarını silkip tipik bir Harper Grace monologuna başladı. "Aslında bugün buluşacaktık ama onu ekdim. İtiraf edeyim ki hiç de pişman değilim. Yani onun hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum Rand. İyi bir çocuğa benziyor ama..."

Miranda dalmış gitmişti. Kendi aşk hayatı berbat bir haldeyken, nasıl Harper'inkini dinleyebilirdi? Peki, bir aşk hayatı var mıydı?

Yok, bu da geride kalmıştı. Bunun için üzölmek de istemiyordu. Kendini üzmeyecekti. Ama Kane her aklına geldiğinde...

Mektup hala cebindeydi. Bir yanı mektubu okumak istiyordu ama bunu okur okumaz, Kane'in yazdıklarını asla unutmayacağını da biliyordu. Mektupta Kane neden bahsetmişse tabii... Okursa, bunun geri dönüşü olmazdı. O yüzden de henüz okumak istemiyordu. Mektuba bir süre daha ellemeyecekti.

Bu arada Harper hala konuşuyordu. Miranda içinden, *Hiçbir şey değişmiyor*, diye düşündü. *Hapse giriyorum ama Harper bir saniye bile çenesini kapatamıyor...*

Peki, kimin suçu bu?

"İyi değilim," dedi birden.

Harper anında sustu. Hatta dişleri birbirine çarpıp *çıt* diye bir ses çıkardı.

Miranda yutkundu. "İyi değilim, hücreye tıklamak beni çok etkiledi." Arka masada suratına çikolatalı krema süren bir çocuğa baktı. "Her şey çok korkunçtu. Ben... Bilmiyorum. Bununla başa çıkamayacağımı sanıyordum. Hapse gireceğimi düşündüm ve..." Miranda ağlamıyordu ama göğsü öylesine sıkışmıştı ki ağlamasına ramak kaldığını biliyordu. O yüzden, susup başını ellerinin arasına aldı. Sanki bu şekilde kötü düşünceleri zihninden atabilecekti.

"Şükürler olsun!" diye bağırdı Harper.

Miranda şaşkın şaşkın ona baktı.

"Yani, korkunç şeyler yaşadığın için şükürler olsun demek istemedim," dedi Harper. Uzanıp arkadaşının elini tuttu. "Anlatmak istediğin için dedim. Sürekli olarak 'İyiyim, bir şey yok' demen beni endişelendirdi doğrusu. Şimdi, doğruyu söyle. Nasılsın?"

"Gerçekten de bilmek istiyor musun?"

"Hayır, Rand," dedi Harper alaycı bir tavırla. "Burada oturup sana dün gece televizyonda ne izlediğimi anlatmak istiyorum çünkü bu senin anlatacaklarından çok daha önemli."

Miranda içine derin bir nefes çekti. "Tamam, şey, ilk olarak klostrofobik olduğumu öğrendim," dedi. Sonra, Harper'a teker teker olanları anlattı. Kelepçelendiğinde ne kadar utandığını ve korktuğunu, parmak izleri alınırken ve üstü aranırken nasıl dehşete kapıldığını, hücrede tek başına kaldığında, tavandaki çatlakları nasıl saydığını ve nasıl hayatta kalacağını düşündüğünü anlattı. Sonra, nasıl bu işin sorumlusunun Kane olduğunu fark ettiğini ve kendi hücreye tıklırken, onun nasıl kılını bile kıpırdatmadığını anlattı.

"Hergele!" dedi Harper nefretle. "Hala bunu sana nasıl yaptığına inanamıyorum. Onu gırtlaklayabilirim."

"Ama kendi teslim oldu," dedi Miranda cılız bir sesle.

Harper hayretle ona baktı. "Rand, bana lütfen ama lütfen onu affedeceğini falan söyleme," dedi. "Yoksa ona acıyor musun?"

"Hayır. Hayır." Miranda doğruyu söylüyordu. "Ben... Yani, ne bileyim, ondan nefret etmiyorum. Ne tuhaf, değil mi? Ondan nefret etmeliyim, özlemeliyim, vs. vs. Ama... Uyuşmuş gibiyim."

"Belki hala şoktasındır," dedi Harper.

"Belki. Ama umarım değilimdir." Miranda sanki tüm bu tatsız anılar üstüne sinmiş gibi silkindi. Oradan çıktığından beri üç kez düş almıştı ama hala o tuhaf histen kurtulamamıştı. "Yine bekarım," dedi. Sonra, olanların ardından hala espri yapabildiği için gülümsedi. "Önümüzdeki sene kablolu yayına abone olalım. Koltuktan kalkmaya hiç niyetim yok."

"Önümüzdeki sene mi?" dedi Harper öne eğilerek. "Yani, sen..."

"Önümüzdeki sene kendi evimizde olmayacak mıyız?" dedi Miranda sırtarak. "Hala istiyorsan tabii."

Harper sevinçten havalara uçacak gibiydi. "Cidden mi? Emin misin? Artık buradan kurtulacak mıyız?"

"İnsaniyetimizi kaybetmeden gitsek iyi olacak," dedi Miranda. "Sana şimdiden söz vereyim: 'Yalnızım', 'Erkek arkadaşım' diye sızlanmamak için de elimden geleni yapacağım."

"Ben de senin yanında sızlanacağım için fark etmez," dedi Harper.

Miranda kaşını havaya kaldırdı. Kane'den öğrendiği tek işe yarar beceri buydu. "Jake ne olacak?" diye sordu.

"Onunla aramda bir şey olacağını sanmam," dedi Harper. "Keşke olsaydı ama..."

"Adam'ı hala unutamadın mı?"

Harper başını önüne eğip pipetle milkshake bardağının dibini karıştırmaya koyuldu. "Adam'ı unutmanın kolay olmadığını düşünüyorum," dedi. "Ama aramızdaki her şey bitti. Bunu şimdi

daha iyi anlıyorum. Sanırım... Tek başıma idare edebileceğim."

Bu sefer, Miranda uzanıp onun elini tuttu. "Tek başına de-
ğilsin."

Harper minnetle arkadaşının elini sıktı. "Benim seni teselli
etmem gerekmiyor muydu?" diye sordu.

"İkimiz de berbat durumda olduğumuza göre, bunu eşit
miktarla yapacağız galiba," dedi Miranda.

"Bana bak, en azından ben bir suçlu değilim!"

"Ben de eski suçluyum," diye karşılık verdi Miranda. "O
yüzden, sakın ban sataşma."

"Ne o, yoksa beni bıçaklayacak mısın?"

Miranda gülmeye başladı. "Galiba birileri *Hapisten Kaçış* di-
zisini fazla izlemiş."

"Ne yapabilirdim ki?" dedi Harper. "Hem birlikte vakit geçi-
receğim kimse yoktu hem de hayat sen yokken çok sıkıcı oluyor."

"Biliyorum, bensiz asla yapamazsın," dedi Miranda alaycı
bir tavırla.

"Haklısın," dedi Harper sırtarak. "İyi ki geri döndün."

Miranda bardağını havaya kaldırdı. "İşte, buna içilir."

Adam evin basamaklarına oturmuş, onu bekliyordu.

Harper karanlıkta neredeyse onu görmeden içeri girecekti.

Adam onun yaklaşmasını bekledi ve "Telefonun kapalı," dedi.

Harper onu gördüğüne ne kadar şaşırdığını saklamaya ge-
rek görmeden "Miranda'yla buluştum," dedi. "Bir şey mi söyle-
yecektin?"

"O nasıl? Miranda yani..."

Harper omuzlarını silkti. "Miranda'yı bilirsin," dedi. "İyi ol-
duğunu söyler ama..."

"Şimdi iyi değilse bile düzelecektir," dedi Adam. "O güçlü
kızdır."

“Evet. Umarım dediğin gibi olur.”

Adam’ın elinde siyah renkli bir kumaş parçası vardı. “Gözlerini bağlamam gerek.”

“Ne?” Harper, Adam’ın elindeki şeye daha yakından bakıp “Çorap mı o?” diye sordu.

Adam kıpkırmızı kesildi. “Bir tek bunu bulabildim,” dedi. “Ama temiz.”

“Demek gözlerimi bağlayacaksın. Ya sonra?”

“Sonrası sürpriz.” Adam ayağa kalkıp üstünü başını silkeledi. Sonra, Harper’ın yanına gidip ellerini omuzlarına koydu. “Bana güveniyor musun?”

Harper gülümsemeden edemedi. “Her zaman.”

Adam çorabı gözlerine bağlamak üzereyken onu durdurdu. “Bunun temiz olduğuna emin misin?”

Adam yanıt vermedi. Çorabı sıkıca Harper’ın gözlerinin etrafına bağladı. Elinden tutup onu bir yere götürmeye koyuldu.

Harper’ı arabaya oturturken “Başına dikkat et,” dedi. Elleri sıcacıktı. Bir eliyle Harper’ın kolunu sıkıca tutmuş, diğer elini de sırtına koymuştu. Harper, Adam’ın ellerini geri çekmesini istemiyordu ama Adam onu yerine oturtuktan sonra kapıyı kapadı. Diğer kapıyı açıp sürücü koltuğuna yerleşti.

“Umarım arabayı bana kullandırmazsın,” dedi Harper alaycı bir tavırla.

Adam, “Ben hallederim” diyerek arabayı çalıştırdı.

Harper sürprizlerden ve kontrolü dışında gelişen her şeyden nefret ederdi. Ama Adam’a hiç soru sormadı. Bu işten keyif aldığını anlamasını istemiyordu. Sessizce oturup Adam’ın karanlıkta derin derin nefes alıp verişini dinledi.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini anlaması güçtü. Tek duyduğu Adam’ın nefes alıp verışı, arabanın lastiklerinin çıkardığı hışırtı ve rüzgar sesiydi. Ama çok geçmeden gidecekleri yere

varmışlardı.

Adam kapıyı açıp onu dışarı çıkardı. Bir elini beline koydu, diğer eliyle de nazikçe elini tuttu. Harper tereddütlerle yürümeye başladı. Ayağının bir yere takılacağından ve yüzüstü yere yapışacağından korkuyordu. Ama yürüdükçe, Adam'ın düşmesine asla izin vermeyeceğinden emin oldu.

Bir başka kapı açıldı. Bir binaya girmişlerdi. Ayakkabılarının topukları mermer bir zeminde tak tak sesler çıkarıyordu. İçerideki koku tanıdıktı ama Harper bunun ne olduğunu hemen anlayamadı. Anlamak için de fazla uğraşmadı. Adam'ın güvenli kollarında olmak çok daha iyiydi çünkü biraz sonra kollarını geri çekecekti. Adam onu bıraktı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Harper çoktan hazırды. "Sen söyle," dedi.

"Ha, bir şey daha var." Adam yanından ayrıldı. Harper gözleri bağlı bir biçimde, tek başına karanlıkta dikilirken orada başkalarının olup olmadığını bilmiyordu. Öylesine huzursuz oldu ki neredeyse gözlerini kendi açacaktı. Adam'ın sürpriz yapmak istemesi bir anda önemini kaybetti. Derken, müzik sesi duyuldu.

*Gözlerine aidim sevgilim,
Sana bakınca kayboluyorum.*

Bu, yavaş bir aşk şarkısıydı.

*Seninle yaşıyorum,
Sensiz ağlıyorum,
Sensiz ölüyorum.*

Harper'ın nefesi kesilmişti. Bu, balo gecesi tek başına dans pistinde Adam'ı beklerken çalan şarkıydı.

Adam başına bir şey oturtup gözlerini açtı. Harper'ın ilk gördüğü şey Adam'ın yemyeşil, parıl parıl parıldayan gözleriydi. Bir de her güldüğünde yüzünde beliren o sevimli gamzeydi. Kafasında o altın renkli, pullarla süslü salak karton taç vardı.

Harper etrafına bakınınca, okulun spor salonunda olduğunu gördü. Her yer kağıt süslerle, balonlarla, yanıp sönen ışıklarla donatılmıştı. Sahte bir Eyfel Kulesi bile vardı içeride.

"Bunları sen mi yaptın?" diye fısıldadı Harper. "Ama nasıl... Adam, neler oluyor?"

Adam gitgide ona yaklaştı. Ellerini beline doladı. "Her şeyi anlatacağım ama ilk önce dans edebilir miyiz?"

Harper ondan uzak durmak ve hayatına devam etmek için kendine ne kadar yemin etmiş olsa da ona sarıldı. Başını göğsüne yasladı, gözlerini yumdu ve her şeyi unuttu.

"Bana balo gecesi mi hazırladın?" diye mırıldandı. Ayaklarını zemine süre süre müziğin ağır ritmine uygun bir biçimde dans etmeye başladılar.

"Nüfuzlu arkadaşlarım var," dedi Adam. "En azından, balo komitesinde tanıdıklarım var diyebilirim."

"Ama neden?" Adam'ın omzu tıpkı hatırladığı gibi yumuşaktı ve başı, Adam'ın omzunun ensesiyle kesiştiği yer için yaratılmıştı sanki.

Adam, kızın saçlarını okşayarak "O gece burada olmalıydım," dedi. "Keşke zamanı geri alabilseydim. Ama..."

"Ama bunu yapamazsın."

"Sadece bu gecelik geçmişe geri dönüp bu sene hiç olmamış gibi..."

Harper dans etmeyi kesip istemeyerek de olsa onu geri itti. "Adam, ne yapıyorsun?" dedi. "Bu oyun gibi bir şeyse, herkes yoluna girmeden önce son bir kez..." Duraksadı. İçine derin bir nefes çekip omuzlarını dikleştirdi. Ciddi bir ses tonuyla konuş-

maya çalışarak "Ne yapmaya çalışıyorsun?" dedi.

Basket dışında hiçbir şeyden konuşmaktan hoşlanmayan Adam, bakışlarını ondan ayırmadı. "Seni istiyorum Harper," dedi. "Sadece bu gecelik de değil."

Harper ona inanmaktan korkuyordu. "Değişen ne?" diye sordu. "Bir anda sana Beth'ten daha çok ihtiyacım olduğunu mu düşünmeye başladın? Ne atladım? Seni son gördüğümde bu yana neler oldu?"

Adam hafifçe onun yanağını okşadı. Harper elini geri itmedi.

"Bana ihtiyacın olup olmadığı umurumda değil," dedi. "Benim sana ihtiyacım var. Seni istiyorum. Bana tercih yaptırdığın zaman..."

Harper hatalarını itiraf etmekten hiç hoşlanmadığı halde yavaşça "Belki de bunu hiç yapmamalıydım," dedi.

Adam başını salladı. "Beth benim arkadaşım, yardıma ihtiyacı vardı. Ama sen..."

"Asla kimseye ihtiyaç duymam," dedi Harper acı acı. Bu sözleri o kadar çok tekrarlamıştı ki artık ezbere biliyordu. "Ben güçlüyüm. Kendi ayaklarımın üstünde durabilirim..."

Adam ellerini tuttu. "Benim için arkadaştan öte olduğunu söyleyecektim," dedi. "En iyi arkadaşımsın. Her zaman da öyle oldun Gracie. Her şeyimsin."

Harper içini çekti. Kane'in sözleri hala kulaklarında çınliyordu.

Kendi başımızın çaresine bakınız.

İstedığımızı elde ederiz.

Kimin incindiği umurumuzda değildir.

Tıpatıp aynıyız.

"Her şeyin olmam gerekmiyor," dedi Harper. Söylediklerine Adam'ı inandırmak istediği kadar kendi de inanmak istiyordu. "Ben... Sadece senin için önemli olmak istiyorum. Yanımda oldu-

ğunu bilmeliyim. Yanımda olduğunu söylediğini *biliyorum* ama nedense hep benden daha önemli bir şeyler çıkıyor karşına..."

"Harper, bana bak."

Sanki başka bir yere bakabilirdi.

Adam dik dik ona bakıyordu. Gözleri dolu dolu olmuş gibi parlıyordu. Ama bu imkansızdı. O, Adam'dı. "Önemlisin," dedi. "Hayatımda başka kimse yok. Ne zaman olsa seni seçerim Harper. Sana ihtiyacım var. Bana inanıyor musun?"

İnanmak istiyordu. Hem de çok. Ama sonra ne olacaktı? Ona bir daha ihtiyaç duyduğunda ve Adam yanında olmadığında, ne olacaktı? Gittiği zaman ne yapacaktı?

Adam hep çekip giderdi.

"Seni seçiyorum Gracie." Adam bakışlarını ondan ayırmıyor, elleri titriyordu. Harper onun da korkuyor olabileceğini düşündü. "Seni seviyorum."

Harper içinden, *Belki de sonra ne olacağı önemli değildir*, diye geçirdi. *Adam şu anda yanımda.*

"Ben de seni seviyorum."

Harper gözlerini kapamadı. Adam'ın yüzünün yaklaşmasını, gözlerinin kapanmasını, uzun kirpiklerinin yanağını okşamasını ve yanağının yanağına değişimini izlemek istiyordu.

Dudaklarının tadı aynıydı.

Adam'ın dudaklarına yapıştı, ensesini ve saçlarını okşadı. Birbirine kenetlenen bedenlerinden başka bir şey hissetmiyordu.

Bir de dudaklarını hissediyordu.

Aradan epey vakit geçtiği halde, birbirlerinden ayrılamadılar. Bunu yapmak için gereğinden fazla beklemişlerdi, birbirlerine susamışlardı.

Bir süre sonra, nihayet dudakları birbirinden ayrıldı. Ama spor salonundan çıkıp arabaya doğru yürürlerken, hala el ele tutuşuyorlardı. Arabada ya da yolun تنها bir köşesinde de ka-

labilirlerdi. Gençlerin arada kaçamak yapmak için gittiği vadiye de gidebilirlerdi. Burası koskoca bir çöldü. Yalnız kalabilecekleri bir sürü yer vardı.

Ama başka bir yere gitmek yerine, dosdoğru eve döndüler. Yol boyunca ikisi de hiç konuşmadı. Birlikte ikisinin kayasına gittiler. Hava açık olduğu halde, ay belli belirsiz görüldüğü halde, tepedeki yıldızların bile farkına varmadılar.

Sabah olup da etraf aydınlandığında, hala oradaydılar. Harper başını Adam'ın göğsüne yaslamış, kollarında uyuyordu. Daha önceden verilmiş bir söz olmasaydı, bütün gün orada, sarmaş dolaş kalabilirlerdi.

Adam, Harper'ın alnını öpüp "Günaydın," diye fısıldadı.

Harper onu dudaklarından öptü. "Günaydın. Hazır mısın?"
"Dünden hazırım."

Ama ikisi de yerinden kımıldamadı. Ele ele, yan yana kayanın üstünde uzanmaya devam ettiler. Cübbeleri ve kepleri evdeydi. Az sonra, evlerine gidip üstlerini değiştirecekler, onlarla gurur duyan ebeveynlerine poz verecekler ve her şeyin sona erişine kendilerini hazırlayacaklardı.

Ama vakit hala erkendi. Hala öpüşecek, birbirlerine sarılacak vakitleri vardı. Artık birlikte olmanın keyfini rahat rahat çıkarabilirlerdi.

Bu, bilimsel olarak kanıtlanmıştır: Evrendeki hiçbir şey bir mezuniyet töreninden daha sıkıcı değildir. Mezun olan kişi siz olursanız da bir şey değişmez. Özellikle mezunlardan biri sizseniz, otuz küsur derece sıcaklıkta güneşin altında oturan ve buram buram terleyen sizseniz, işler daha da sıkıcı hale gelir. Oysa daha bir saat önce, cübbeyle kepinizi başınıza takıp ayanaya baktığınızda, *Bu ben miyim?* diye düşünmüştünüzdür. Cübbeyi üstünüze geçirip arkadaşlarınızla konuşurken, hayretle, *Buraya kadar*, diye içinizden geçirirsiniz. Tören başlamadan önce, neler olduğu kafanıza şöyle bir dank eder. Okul bandosu, resmi tören marşını çalmaya başladığında, bunun kötü bir filmde bir sahne olduğunu düşünürsünüz.

Konuşmalar uzadıkça, üstünüzdeki cübbe terden sıırıslıklam olur. Müdürün sıkıcı konuşmasına eşlik eden tek şey, üçüncü sıradan yükselen bir horultudur.

Adam, kepinin kapısını berrak göğeye çevirdi. Yağmur yağsın diye dua etti. Aslında, o sırada kendisine verilecek olan spor başarı ödülünü almak üzere sahnede olması gerekirdi ama

burada, kalabalığın arasında olmak daha iyiydi. Harper yanı başındaydı. Hem sıkıntıdan esnese, komik mimikler yapsa, antrenörünün ters bakışlarıyla da karşılaşmak zorunda değildi. Okul birincisi kalkıp yıldızlara ulaşmak gibi laflarla son derece basmakalıp bir konuşmaya başladı. Adam daha fazla dayanamadı. Gözlerini yumdu.

Beth ise pür dikkat olan biteni izliyordu. Okul ikincisi olmak hiç yoktan iyi diye düşünüyor, veda konuşmasını yapmaya hazırlanıyordu. Ekim ayına dek, okul birincisi olmaya adaydı. Ancak, o ay dersleri de dahil olmak üzere her şey baş aşağı gitmişti. Artık en azından, dihe vurduğu yerden ayağa kalkacak ve yoluna devam edebilecek hale gelmişti.

Reed alfabetik sıra düzenine uymuş olsaydı, onun birkaç sıra arkasında oturuyor olacaktı. Ama buna ne gerek vardı? Bu düzene tek dikkat edip de doğru yere oturan Beth olmuştu. Belki de Reed oturduğu yerden Beth'e bakıyor olacaktı. Belki de kafası dumanlı olduğu için boş boş önüne bakacaktı.

Ama orada değildi.

Müdür isimleri okurken, Adam başını Harper'ın omzuna yasladı. Sırf Harper'ı diplomasını alırken alkışlamak için uyanırdı. Sonra, sahneye çıkıp kendi diplomasını teslim aldı. Ama Harper anons edilen her ismi dikkatle dinledi. Powers, Ramirez, Resnick, Richards, Sambor, Sauer, Segredo... Solomon.

Kaia Sellers'ın ismi atlanmıştı. Sanki Kaia asla var olmamış gibi davranılıyordu. Oysa biraz ötedeki boş sandalyede Kaia oturuyor, saçlarını düzeltiyor ve gördüğü herkes ve her şey hakkında yorum yapıyor olabilirdi. Ama ortalıkta boş sandalye falan yoktu, sıra onun ismine geldiğinde, en ufak bir duraksama da yaşanmadı. Hatta anısına sözüm ona arkadaşlarına sahte gözyaşı döktürecek, Harper'ıysa tiksindirecek bir, iki basmakalıp laf bile edilmedi. Segredo ve Solomon isimleri arasındaki

boşluğu ancak Harper içinden doldurdu. Kaia ölmeseydi her şeyin ne kadar farklı olabileceğini, *olması gerektiğini* son bir kez düşündü. Adam elini sıkınca, onun da aynı şeyleri düşünüyor olabileceğini ve yalnız olmadığını hissetti.

Spiers, Starrow derken sıra Stevens'a geldi. Miranda müdürün elini sıkıp kalabalığa gülümsedi. Harper düşüncelerinden sıyrıldı ve ayağa fırlayıp arkadaşını alkışlamaya koyuldu.

Miranda sadece kalabalığa gülümsemiyordu. Dikkatle orada olmadığını bildiği kişiyi arıyordu. Kendine onun artık bir önemi kalmadığını söylese de bakışları onu arıyordu. Onun evde olduğunu biliyordu. Mezuniyet törenine kendi isteğiyle mi yoksa zorunluluktan mı katılmadığını bilmiyordu. Miranda'yı aramamıştı.

Ama yazdığı mektup vardı. Miranda mektubu önceki gece masasının üstüne koymuş, düzeltilmiş ve yakması gerektiğini bildiği halde yavaş yavaş, korka korka okumuştur. Sonra tekrar okumuştur. Defalarca okumuştur.

Mektup şöyle başlıyordu: *Yıllığına yazmış olmam gerekenler şunlardı.*

Kağıdın her iki tarafı da doluydu. El yazısıyla yazılmıştı.

Sana gerçekleri söyleyemeyecek kadar korkaktım, diyordu.

Biraz daha aşağıdaki bir satırda, Sana layık değildim, diyordu. Ama sen beni daha iyi bir insan yaptın.

Bugüne dek kimse için böyle şeyler hissetmedim.

Ne yapacağımı bilemiyordum.

Korkuyordum.

Bir de: Göründüğünden çok daha güçlüsün, diyordu. Ben senin gibi değilim.

Beş kere, Özür dilerim, diye yazmıştı.

Sana benden nefret etmemeni söylemek istiyorum. Bu, tam bana yaraşır bir laf olurdu.

Ama *Lütfen benden nefret et*, diyordu.

Mektubun bir yerinde, *Teşekkür ederim*, diyordu ama niye teşekkür ettiğini açıklamamıştı.

Sevmek sözcüğüse mektubun ta sonlarında bir kere geçiyordu.

Keşke bu sözlerin hakkını vererek yazabilseydim. Elimden geleni yaptım...

Sevgilerimle,

Kane.

Birden büyük bir alkış koptu ve herkes kepini havaya fırlattı.

Artık her şey bitmişti.

Harper, ellerini Adam'ın çıplak teninden alamıyordu. Adam'ın gergin teninin altında sanki bir şey yanıyordu. Önce, kaslı kollarını okşadı, sonra parmaklarını hafifçe göğsünün üstünde gezdirdi ve boynunu gıdıkladı. Adam gülmeye başladı. Harper'ın üstüne atlayıp kulağını, burnunu hafifçe ısırıldı. Harper gülmekten katılana dek boynunu ve sırtını gıdıkladı.

İssiz çölde ücra bir yerdeydiler. Kimselere görünmemek için kocaman bir yuka ağacının ardına gizlenmişlerdi. Onları burada kimse göremez, keyiflerini bozamazdı.

Dakikalarca güldükten sonra, birbirlerinin kolları arasında yere uzandılar.

Harper, Adam'ın çıplak omzunu öperken "Keşke bütün gün burada kalabilsek," dedi.

"Ama birlikte kutlama yapmayı sen istedin," dedi Adam. "Yoksa ben..."

"Miranda'nın yalnız kalmasını istemedim. Bu gece yalnız kalması doğru olmaz."

"Biliyorum." Adam, Harper'ın yanına kıvrılıp hafifçe kolunu

okşadı. "Eglenceli olacak."

"Hazır konu yalnızlıktan açılmışken..." dedi Harper tereddütle. Bunu yapacağına kendi kendine söz vermişti ama o anda bunu nasıl yapacağını bilemiyordu. Oysa Harper Grace asla bir şeyden çekinmezdi. "İstersen bu gece Beth'i de çağır," dedi. "Onu da çağırmak gerek. İstersen tabii..."

Adam ona dik dik baktı. "Ciddi misin? Beth'i de mi çağırmanı istiyorsun?"

Harper geri adım atıp "Tabii ki istemiyorum," dedi. "Ama..." Adam'ın elini sıkı sıkı tuttu. "Deniyorum, tamam mı? Eğer onu çağırmak istersen, benim için sorun olmaz."

Adam, Harper'ın elini dudaklarına götürüp öptü. "Harikasın," diye fısıldadı. "Neden bunca zaman birbirimizden ayrı kaldık?"

Harper irkildi. Bu, en sevdiği konulardan biri değildi. Hele hele zamana karşı yarışırken, bu konunun açılmasını hiç istemiyordu. O kadar uzun süredir mezun olmayı bekliyordu ki. Ama şimdi tek düşündüğü şeydu: *Bir ay sonra Adam gidecek.*

Bedenlerinin her yanının birbirine değmesini içinden geçirerek, ona sokuldu. "Daha vaktimiz var," dedi. "Ama yeteri kadar yok."

"Belki düşündüğünden daha çok vaktimiz vardır."

Harper doğruldu. "Yoksa okula giriş tarihin ileriye mi atıldı?" dedi.

"Belki de... Gitmem."

"Ne?"

Adam da doğruldu. Sıkıntılı olduğu zamanlarda yaptığı gibi parmaklarını çılatmaya başladı. "Kararımı bildirmek için bugün antrenörü aramam gerek," dedi. "Uzun süredir ne yapacağımı düşünüyorum..." Başını salladı. "Belki bu o kadar da iyi bir fikir değildir. Hem okul çok uzak hem de derslerle aram çok

iyi değil," Suratını ekşitti. "Ben ve okul pek iyi bir ikili değiliz," diye devam etti. "Ama sen ve ben..." Elini Harper'ın omzuna attı. "Gitmek istemiyorum. Artık gitmek istemiyorum."

Her şey neredeyse mükemmeldi. Ama birden bir şeyler berbat olmuştu. Harper'ın geçmişte istediklerini elde etmesi için sızlanıp durması, yalan söylemesi, insanları kullanması, gizli işler çevirmesi, yalvarması gerekmişti. Şimdiyse, istediği şey hiçbir çaba harcamasını gerektirmeden gerçekleşmişti. Adam sözünü tutmuştu: Onu seçmişti. Bu, inanılamayacak kadar güzel bir şeydi.

Öyle. Harper bu sesi duymak istemiyordu ama zihnindeki ses hem yüksek, hem de kararlıydı. Bu, kendi sesiydi.

"Gitmelisin," dedi. Ne dediğine kendi de şaşmıştı. Ne zamandan beri Harper Grace'in bir vicdanı vardı? Adam gittikten birkaç ay sonra, yapayalnız ve mutsuz bir biçimde yatağına uzandığında, bu tiksiniç ve dürüst ses ne diyecekti ona? Adam, Riverside'da çekici, dürüst ve esnek bir Amigo kız bulduğunda, Harper da kilometrelerce ötede ondan telefon beklediğinde ne diyecekti bu ses?

Bunları düşünmemeye gayret ederek, bir kez daha "Gitmelisin," dedi. "Bu olay geri çevrilemeyecek kadar büyük bir şey. Bundan benim için vazgeçemezsin."

"Sırf senin için değil," dedi Adam. "Biliyorsun, okul çok uzakta ve... Tamam, tamam, senin için vazgeçtiğim doğru. Ama kendi açımdan da kalmak istiyorum. Seni bırakmak istemiyorum."

"Ben de burada kalmana izin vermiyorum," dedi Harper güçlü olmaya çalışarak. "Aptallık etme Ad. Bu teklifi geri çeviremezsin. Geleceğin buna bağlı."

"Kimsin sen, danışmanım falan mı?"

Evet, kimdi o?

Adam'ın yeni kız arkadaşıydı. Onu çılgınlar gibi özleyecek, Adam kasabadan ayrılmadan önce birkaç haftalığına bile olsa birlikteliklerini doyasıya yaşamak isteyen ve mutlu olmayı hak eden kız arkadaşı mıydı?

Ya da onun için neyin doğru olduğunu ve araya girmemesi gerektiğini bilen en iyi ve en eski arkadaşı mıydı?

"Senin için en iyisini ben bilirim," dedi Harper. "Bana hep böyle demez miydin? Hem Riverside'a gitmek istediğini biliyorum. İhtiyacın olan şey de bu. Bunu kesinlikle yapmalısın."

"O halde, sen de benimle gel!"

Harper, Adam'ın bunu çaresizlikten söylediğini ve asla gerçekleşmeyeceğini biliyordu.

Ama bir an için, pıllını pırtısını toparlayıp onunla birlikte yola çıktığını, Riverside'a gittiğini, birlikte bir daire tuttuklarını, yarı zamanlı bir iş bulduğunu ve zevk içinde yaşadığını hayal etti. (Tabii, tüm bunlar gerçekten olsa, annesi öfkeden çıldırdı, o ayrı konu.) Her dakika, her saat ve gün Adam'ın yanında olabilir, dilediği zaman ona dokunabilirdi.

Harper birkaç saniye bunları hayal etti ama sonra gerçek dünyaya geri döndü.

"Bunu Miranda'ya yapamam," dedi. "Plan yaptık. Ayrıca... Kendi planlarım da var. Peşinden gidemem. Gerçi bu harika bir şey olurdu ama bunu yapamam." Harper başını öne eğdi. Alınları birbirine değiyordu. "Bir sene," dedi. "Tatillerde ve hafta sonlarında birbirimizi ziyaret edebiliriz. Hem düşündüğümüz kadar da kötü olmayabilir." Harper onu değil, kendini ikna etmeye çalışıyordu.

"Bir sene," diye tekrarladı Adam. Harper'ın suratının her detayını hafızasına kazımak istermiş gibi yanağını okşadı. "Evet, bunu başarabiliriz."

"Sonra da hala birlikteysek..."

Adam ondan daha kendinden emin bir biçimde "Olacağız," dedi. Belki de böyle düşünmekte fayda vardı. Harper tek bir şeyden emindi: Bir şeyler yine ters gidecek olursa, bu sefer mücadele edecekti. Belki bu sefer Adam da mücadele ederdi.

Hisleri belli olmasın, gözyaşları sel olup akmasın diye, gözlerini sımsıkı yumdu. "Seni özleyeceğim."

Adam onun dudaklarına dokunup "Gülümse," dedi. "Daha buradayım."

Dört hafta. Yeterli bir süre değildi. Bu, haksızlıktı.

Ama onu sert bir biçimde öptü. Sonra ona sıkı sıkı sarıldı. En azından bir süre daha birlikteydiler. Yapacak bir şey yoktu.

Beth patikadan yukarı yavaş yavaş çıkarken, *Sakın beklentiye girme,* diye düşündü. Elindeki mektuba bakıp ne yapacağını düşündü. Mektubu ona verip oradan kaçabilirdi. Orada beklerken okumasını isteyebilir, yazdıklarını anlayıp anlamadığını görebilirdi. Ya da gizlice kapıya bırakıp onunla karşılaşmaktan kaçınırdı.

En iyisi son seçenektir ama Beth bir kez olsun böyle davranmamaya karar verdi. Onu görmeliydi. Neden bu mektubu yazdığını açıklamalıydı. Aslında, mektup yazmasının nedeni bir açıklama yapmak ya da mazeret uydurmak falan değildi. Onu geri kazanmaya da çalışmıyordu. Sadece ona yaptıklarını anlamasına yardımcı olmak istiyordu. Reed'in onun için yaptığı her şeye teşekkür etmek istiyordu. Birbirlerini tanıdıkları bu kısacık sürede, Reed resmen içine işlemiş, onu *değiştirmişti*. Her şey ve bir başka özür daha mektuptaydı. Kaia'ya zarar verdiği için değil, Reed'i kırdığı için özür diliyordu.

Kapıyı babası açtı. Daha doğrusu, Beth bu adamın Reed'in babası olduğunu tahmin etti. Onunla hiç karşılaşmamıştı.

"Reed evde mi?" diye sordu.

"Az önce çıktı," dedi adam.

Beth hayal kırıklığına uğradığını belli etmemeye çalışarak "Öyle mi?" dedi. "Şey, bunu ona verir misiniz?"

Adam ellerini pantolonuna sildi. Yıpranmış blucininin üstünde kocaman bir yaş lekesi belirdi. Mektubu elinden aldı. "Birkaç ay burada olmayacak ama istersen gelince verebilirim."

"Gitti mi?" dedi Beth tiz bir sesle. "Nereye?"

Adam omuzlarını silkti. Saçları Reed'in saçları kadar koyu renkli değildi, şakakları ağarmıştı ama kıpkıvrıktı. "Grubuyla bir yere gitti," dedi. "Kamyonete atlayıp tura çıkacaklarını söylediler. Beni dinlemedi bile. Ama ona söyleyeceklerim vardı."

"Anlıyorum."

Sakın ağlama, diye geçirdi içinden. Mektubu geri aldı. "Adresi falan var mı? Belki bunu..."

Adam hayır manasında başını salladı. "Nereye gittiğini de bilmiyorum, ne zaman geri döneceğini de. Özür dilerim."

Sakın ağlama.

Reed gitmişti. Artık her şey bitmişti. Gerçi her şey daha önce bitmişti ama olsun. Daha önceden Reed hala kasabadaydı. Şimdiyse durum biraz daha farklı bir hal almıştı.

Neden hemen gideceğini söylememişti? Karanlıkta birbirlerine söyleyemedikleri o kadar çok şey vardı ki. Beth onun gideceğini söyleyemediğini bilmiş olsaydı...

Ne yapabilirdim ki? diye düşündü acı acı. *Ne değişirdi?*

Yanıt: *Hiçbir şey.*

Belki böylesi daha iyiydi. Onu görmek asla elde edemeyeceği şeyleri hatırlatabilirdi ona. Onu görseydi, Reed'in onu koruyup kollayacağına, onun için fedakarlık yapacağına inanmaya devam edebilirdi. Bu da yine bir zayıflık belirtisi olurdu. Beth'in artık böyle şeylerle işi yoktu.

Arabayı çalıştırdı ama sonra tereddüt etti. Adam, o gece onu

“onlarla” takılmaya çağırılmıştı. İçinde bulunduğu duruma rağmen, bu cazip bir teklifti. Onu kimsenin görmek istemediğini biliyordu. Adam bile onu görmek istemiyordu. Ama ondan nefret etseler de onu görmezden gelseler de oraya gitmek bütün gecesi-ni belirsiz bir geleceği düşünerek geçirmekten daha iyi olabilirdi.

Hayır.

Beth artık kolay kararlar vermeyeceğine dair kendine söz vermişti. Adam’ın kutlamasını sırf canı yalnız kalmak istemiyor diye mahvedemezdi. O yüzden, eve geri döndü.

Eve vardığında, artık Reed’in temelli olarak gitmiş olmasının bir önemi olmadığına kendini ikna etmek üzereydi. Sonra, kaldırıma park etmiş kamyoneti gördü ve kendine yalan söylediğini bir kez daha anladı.

Reed kamyonete yaslanmış onu bekliyordu.

Onu.

Beth ona doğru koşmaya başladı. Tam ona sarılacakken durdu. Kendisini frenlemese, asla duramayacağını biliyordu.

“Selam,” dedi sakın ve soğuk bir tavırla.

“Selam.”

Fish kamyonetten kafasını uzatıp “Selam Beth,” diye seslendi. Yanında mavi saçlı, siyah ruj sürmüş sıska bir kız vardı. Kız çok tanıdıktı. “Duydun mu, tura çıkıyoruz!”

Hale sürücü koltuğundan “Rock yıldızı olacağız bebeğim!” diye bağırdı. Onun yanında da diğer kıza tıpatıp benzeyen başka bir kız vardı ama onun saçları mor renkti. Beth’i tanıyormuş gibi ona el salladı.

“Harper’a tavsiyesi için teşekkür ettiğimizi söyle!” diye seslendi kız.

“Evet, dediklerinde haklıydı,” dedi diğer kız. “Bir değişikliğe ihtiyacımız vardı.” Sonra, ikisi aynı anda erkek arkadaşlarına dönüp öpüşmeye başladı.

Reed, kızın koluna dokunarak "Biraz yürüyelim mi?" diye sordu.

Beth evet manasında başını salladı. Her ikisi de başını önüne eğdi ve yavaş yavaş kaldırımında yürümeye başladılar.

"Demek gidiyorsun?" dedi Beth.

"Evet. Bir süreliğine burada olmayacağım."

"Harika." Beth'in suratı allak bullaktı.

Reed omuzlarını silkti. "Göreceğiz," dedi. "Harika olabilir de olmayabilir de... Çocukların nasıl olduğunu bilirsin."

"Evet." Beth hafifçe gülümsedi. "Şey, sanırım sana iyi şanslar dilemem gerek."

"Sana da iyi şanslar. Eee, bir süre buralarda mı olacaksın?"

Bu o kadar tuhaf bir konuşmaydı ki insana resmen fiziksel bir acı veriyordu. Beth eskiden birlikte vakit geçirdiklerinde zamanın nasıl geçtiğini fark etmediklerini düşündü şaşkınlıkla. Şimdiyse, havadan sudan konuşuyorlardı. Aralarındaki saf ve öfkeli sessizlik iyiye işaretti. Birbirlerine karşı hala bir şeyler hissettikleri manasına geliyordu. Artık tatsız bir geçmiş paylaşılan iki yabancı değillerdi.

"Evet, bir süre buralardayım," dedi Beth. "Önce birkaç ders alacağım, biraz para biriktirdikten sonra da Berkeley'ye tekrar başvuracağım. Bu sefer, okula kabul edilmek için elimden geleni yapacağım." Beth bunu ilk kez birisine söylemişti. Sesinin kararlı çıkması onu bile şaşırtmıştı. İlk defa bu planın işe yarayabileceğini hissetti.

"Bu harika," dedi Reed. Beth onun ses tonunu duyunca irkildi. Reed'in bunu nezaketten söylediğini biliyordu. "Kabul edileceksin."

"Teşekkürler. Eee?" Beth onun niye oraya geldiğine dair bir açıklama yapmasını bekledi.

"Şey, iyi şanslar."

"Sana da turda iyi şanslar."

"Beth, gitmeden önce..." Reed durdu. Beth onun lafına devam etmesini bekledi. "Sana veda etmeden gitmek istemedim."

"Teşekkürler," dedi Beth yavaşça. "Seni özleyeceğim."

Kısa bir sessizlikten sonra Reed, "Ben de," dedi. "Sana bunu söylemeye gelmişim."

Beth konuşamıyordu.

"Bir de... Seni affettiğimi söyleyecektim."

"Reed, bunu söylemek zorunda de-"

"Hayır. Bırak da bitireyim..." Reed başını salladı. "Kötü bir şey yapmak istemediğini biliyorum. Neden yalan söylediğini, yalan söylemek zorunda hissettiğini de anlıyorum. Ben..." Ona doğru bir adım atıp elini havaya kaldırdı. "Yalan söylediğine üzülmedim. İkimiz..."

"Harikaydık," dedi Beth. Ağlamamak için ne kadar dirense de faydası yoktu. Reed görmeden gözyaşlarını sildi. "Ama ben her şeyi mahvettim."

"Hayır."

"Evet."

"Şey.. Tamam, mahvettin. Ama..." Reed elinin tersiyle Beth'in suratını okşadı. Parmaklarını yanağında gezdirdi. "Artık her şey bitti. Unut gitsin, tamam mı?" dedi. "Ben öyle yapmaya çalışıyorum. Senin mutlu olmanı istiyorum, o kadar. Artık mutlu ol."

"Olmak istiyorum," dedi Beth.

Reed kamyonete baktı. "Gitmem gerek."

Beth tamam manasında başını salladı. "Ne kadar süreliğine burada olmayacaksın?"

"Bilmiyorum. Bir süre işte."

"Keşke..."

"Biliyorum, ben de isterdim." Reed ona her zamanki gibi

gölümseyip sımsıkı sarıldı. Beth son bir kez başını onun göğsüne yaslayıp kokusunu içine çekti. Reed kahve, sigara ve sanki balda kızartılmış badem gibi kokuyordu. "Artık kızgın değilim," dedi Reed ona daha da sıkı bir biçimde sarılarak. "Değilim. Sadece olanlardan sonra seninle birlikte olamam. Şeyden sonra... Yani, henüz değil."

"Biliyorum."

"Belki bir gün," diye fısıldadı Reed. "Belki ileride her şey daha farklı olur."

"Belki," dedi Beth de ama bunun asla mümkün olmadığını ikisi de biliyordu. Aralarında geçen şey her neyse, sonsuza dek sürmeyecekti. Belki de Beth zamanla daha güçlü olacak, kendine bir çekidüzen verecek ve ilişkileri bitecekti. Belki. Ama Beth buna da pek inanmıyordu. Onu hala seviyordu. Tek sorun, ona sahip olamamaktı.

Beth'in içinden sürekli olarak "belki" diye düşünmesi, gerçeklerin üstünü örten şık birer mazeretti. Akla yatkın tek "belki" şuydu: *Belki* bundan böyle her şey daha iyi olabilirdi. Belki yoluna devam edebilir, kendi ayakları üstünde durur ve mutlu olmayı başarabilirdi.

Belki de bu mümkündü.

"Seni bırakmak istemiyorum," diye mırıldandı.

"Ben de." Ama Reed bunu söyledikten sonra, Beth'in suratını görece kadar geriye çekildi. Sonra eğilip onu ilk seferki gibi tereddütle ve yavaşça öptü. O zamanlar Beth o kadar berbat durumdaydı ki Reed onu incitmekten ve ürkütmekten korkmuştu. Sonuç olarak, incinen kendisi olmuştu.

Artık Beth daha güçlüydü.

Beth dudaklarını onunkilerden ayırmadan "Elveda, Reed," dedi. Sonra da gitmesine izin verdi.

Harper parmağını kapı ziline dayamıştı. "Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu.

Miranda çekingen bir tavırla gülümsedi. "Sizi bilmem ama benim pestilim çıktı."

"Tamam ama yapabileceğimiz daha bir sürü şey var," dedi Harper.

"Hayır, bunu yapacağız," dedi Miranda kesin bir tavırla.

Harper hala tereddütlüydü. Ama Adam elini onunkinin üstüne koyup zili çaliverdi.

Miranda sakın görünmeye çalışarak, kapının açılmasını bekledi.

"Ne işiniz var burada?" dedi Kane. Üstündeki blucinle ve tişörtle gayet sıradan görünüyordu. Harper'a dönerek "Beni azarlamaya ya da nutuk çekmeye geldiyseniz, zamanlamanız gayet iyi," dedi. "Babam az önce gitti. Sizin tarafınızdan zılgıt yememi izlemekten hoşlanacağını sanmam."

"Kendine gel," diyerek içeri girdi Harper. "Kendine acıma partini basıyoruz Bay Suçlu. Yanımızda destek de getirdik." Başıyla Adam'a işaret etti. Adam arkasına sakladığı şampanyayı ortaya çıkardı.

Miranda sessizce arkadaşlarının arkasında bekliyordu. Dinliyor ve izliyordu. Ama Kane'e bakamıyordu.

Adam koltuklardan tekine çöküp "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Kane omuzlarını silkti. "Kefaletle serbest kaldım, suçlular modasını takip ediyorum," dedi. Blucininin paçasını kaldırıp siyah renkli elektronik bilekliği gösterdi. "Anlayacağınız, hayatımda pek bir değişiklik yok."

Miranda hala ona bakamıyordu ama Kane'in bakışlarını üstünde hissedebiliyordu.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu Kane yavaşça.

"Olabilir," dedi Miranda omuzlarını silkerek.

Harper arkadaşının bileğine yapıştı ve "Destek ister misin?" diye sordu.

"Sanırım kendim halledebilirim," dedi Miranda. Kane'le çıkarken bu eve ne kadar nadiren geldiğini anımsadı. Hatta daha öncesinde, arkadaşlarken bile buraya pek gelmemişti.

Kane mektubunda, *İnsanları kendimden uzak tutuyorum*, diye yazmıştı. *Bir tek bunu doğru dürüst yapmasını biliyorum*.

Miranda mermer tezgaha yaslandı. Kane kendinden beklenmeyecek kadar süklüm püklüm bir vaziyette karşısında dikiliyordu. Ensesini ovuşturuyor, gömleğinin kolunu çekiştiriyordu. "Miranda, olanlar için çok üzgünüm," dedi.

"Tekrar özür dilemene gerek yok," dedi Miranda. "Üzgün olduğumu biliyorum."

"Olanlar çok korkunçtu."

"Affedilmeyecek şeyler yaptın."

"Benden nefret ediyor olmalısın."

"Kesinlikle," dedi Miranda hafifçe gülümseyerek. Kane'i bir anda karşı konulmaz derecede çekici bulduğundan ya da cazibesine kapılıp onu hemen affedeceğinden gülümsemiyordu.

Korktuğu şey aslında buydu. Bu yüzden buraya gelmek istememişti. Ama gelmesinin nedeni de buydu.

Korktuğu şey başına gelmemişti. Yavaş yavaş onun gözlerinin içine baktı. Hayatında ilk kez karşısında duran kişinin havalı, karizmatik bir Yunan tanrısı olmadığını fark etti. O, artık mükemmel bir bedeni ve yılanı deliğinden dışarı çıkartabilecek kadar tatlı bir gülümsemesi olan Kane Geary değildi. O ezelden beri tanıdığı ve bazı hatalar yapmış olan Kane'di. Miranda'nın üstündeki hakimiyeti artık sona ermişti.

Miranda ilk sınavı başarıyla geçtiğini fark edince, suratına kocaman bir gülümseme yayıldı. Kane'le göz göze geldiği halde, kontrolü elden kaybetmemişti. Artık özgürdü.

"Miranda, zamanı geri alabilseydim, inan ki..."

"Boşa nefes tüketme Geary." Miranda tezgaha hopladı. Kane'e tepeden bakmanın verdiği his harikaydı. "Yapacağını yaptın, rezildin ama nihayet doğru şeyi de yaptın. Yapmasaydın..." Miranda ürperdiğini hissetti. Bir an için elektronik bilekliğin kendi bacağında olduğunu, mahkemeye çıkacağını, ceza alacağını düşündü. "Her neyse, teslim olduğun için teşekkürler."

"Bunu daha önce yapmalıydım," dedi Kane.

"Bak işte bunda çok haklısın."

Kane tezgahın yanına yanaştı. Elleri yan yana duruyordu ama birbirine değmiyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Miranda.

Kane başını arkaya atıp "Pensilvanya'ya gitmem artık söz konusu değil," dedi ve derin derin içini çekti. "Okula giriş hakkımı elimden almasalar da babamın okul harcını ödemek için elini cebine atacağını sanmam. Şu anda pek mutlu değil."

"Üzüldüm." Miranda gerçekten de birazcık üzölmüştü. "Bu kasabadan gitmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum."

"Hala gidebilirim," dedi Kane acı acı gülererek. "Yani, polisleri mutlu edersem, yine de gidebilirim." İçini çekti. "Ama babamın avukatı davayı hızlandıracak galiba. Yetersiz kanıt, uygunsuz arama ve el koyma gibi şeyler söz konusu. Bilmiyorum. Aslında ne yapacağımı henüz düşünmedim."

Miranda kaşını havaya kaldırdı. "Düşünecek ne var?" diye sordu.

Kane ona döndü. Hissettiklerini söylemesi gerekmiyordu. Gözleri onu ele veriyordu.

"Stevens, ben... Sana şunu söylemek..."

Miranda onun bu şekilde kıvranıp durmasını ve sıkıntı çekmesini izlemek istiyordu. Belki yeterince sabırlı davranacak olursa, Kane bir, iki güzel şey söyleyebilirdi.

Ama artık bunları duymaya ihtiyacı yoktu. Hem tatlı ve dürüst biri olmak ona hiç yakışmıyordu.

Nihayet Kane'i bu eziyetten kurtarıp "Senden nefret falan etmiyorum," dedi. "Hatta o kadar kızgın da değilim. Cidden."

"Yani, hala bir şansım var mı?"

"Benimle mi?" Miranda bir kahkaha patlatıp tezgahtan aşağı atladı. "Yok," dedi. "Hem de hiç yok. Hiç ama hiç yok."

Kane pişmanlıkla gülümsedi. "Sormadan edemedim."

"Sorduğuna sevindim." Sonra, sanki hiçbir şey olmamış gibi, Miranda ayak parmaklarının üstüne yükselip Kane'in dudaklarına bir öpücük kondurdu. O anda aklından Kane'le uzun uzun öpüştüğü güzel günler geçiyordu. Geri çekildi ve bunu ne kadar kolaylıkla yaptığına şaşırdı. "Şartlı tahliye olduğunda, beni ara," dedi alaycı bir tavrıla. "O zaman değişip değişmediğine bakarız."

Kane Geary'nin meşhur alaycı gülümsemesi o gece ilk kez suratında belirdi. "Hayatta tuhaf şeyler olur, Stevens" dedi. "Ne olacağını asla bilemezsin."

Miranda içinden, *Bak, "asla" doğru sözcük*, diye düşündü. Çünkü Kane asla değişmeyecekti. Dahası, ne onu, ne de onun gibi birisini hayatına asla sokmayacaktı. Kendisine verdiği bu sözden asla geri adım atmayacaktı.

O bakışlar, o gülümseme... O mektup...

Büyük bir kararlılıkla, *Asla*, diye düşündü. *Bir daha asla*.

Ama Kane gülümsediği anda, hayatta cidden de tuhaf şeylerin olabileceğini hissetti.

Kane şampanyayı babasının en şık kadehlerine doldururken "Eee, neye kadeh kaldırıyoruz?" dedi. "Bundan böyle bu ucuz şampanyayla kafayı bulmamaya mı?"

Harper sertçe omzuna vurdu. "Arkadaşlarının senin gibi re-

“Bir herife bir gece daha katlanmasına içsek nasıl olur?” dedi.

Kane tatlı tatlı gülümsedi. “Yani, tekrar arkadaş olduk mu? Hemen gidip bunu günlüğüme yazayım,” dedi. “En yakın arkadaşlarımı kaybettim diye üzülüp duruyordum.”

Harper ona tekrar vurmak için elini havaya kaldırdı ama Adam elini yakalayıp onu kendine doğru çekti. Harper’a manalı manalı gülümseyerek “Artık her şeyin yoluna girmesine kadeh kaldırmaya ne dersiniz?” dedi.

Miranda sırtıp kadehini kaldırdı. “Bana uyar.”

Harper kadehini sıkı sıkı tuttu. Başını geriye doğru, Adam’ın göğsüne yasladı. Miranda’nın son derece rahat davranmasını ve Kane’in Miranda’ya kaçamak bakışlar fırlatmasını hayretle izlemeye koyuldu. Masada boş bir kadeh duruyordu. *Bu da burada olması gereken Kaia için,* diye düşündü Harper.

Bu odadaki insanları neredeyse doğduğundan beri tanıyordu. Onları herkesten daha iyi tanıyordu. Hepsini ailesinden daha fazla görmüştü. Bu, yıllardır böyleydi. Miranda’nın hapsiracağı zaman suratının aldığı biçimi, Kane’in en son avını gıdıklayacağı zaman hangi elini kullandığını, Adam’ın bir matematik problemi çözerken ya da üç puanlık bir basket atışı yapacağı zaman hangi şarkıyı mırıldandığını bilirdi. Onlar da onu çok iyi tanırlardı.

Ama ona yine de katlanırlardı.

“Her şey bitti, değil mi?” dedi Harper aniden. “Bundan böyle hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.”

Kane hayretle ona baktı. “Her şeyin eskisi gibi mi olmasını isterdin?” diye sordu. “Yani... Olanları hatırlamıyor musun?”

“Hayatımızın en güzel yılı değildi,” dedi Miranda.

“Gördün mü?” dedi Kane. “Nostalji kraliçesi bile benimle aynı fikirde.”

Adam eğilip Harper’ın alnını öptü. “Yakın zamana kadar ha-

hayatının en kötü yılını geçiriyordum," dedi.

"Biliyorum ama..."

Ama bu doğru değildi. En azından, tamamıyla doğru değildi. İşlerin bir hayli ters gittiği bir dönem geçirmişlerdi ama güzel şeyler için savaşmak gerekirdi. Gerçi Harper olan hiçbir şeyden pişman değildi. Geriye dönecek olsa, aynı şekilde davranırdı. Her şeyin herkesin lehine sonuçlanmadığını da düşünmüyor değildi. Sadece hayatta bazı hataları geri almak ya da telafi etmek mümkün değildi. Ne kadar istesiniz de bunu yapamayacağınız durumlar olabiliyordu.

O seneki başarısızlıklarını, karanlıkta yatağına uzanıp ağlamamaya çalıştığını da unutmuş değildi. Dahası, başarısızlıklarını unutturan zaferler de elde etmişti. Ama mesele bu değildi. Asıl önemli olan, onca şey geçirdikten sonra hala burada olabilmeleriydi. Birlikteydiler. Savaşmışlar, birbirlerini yaralamışlar, sır saklamışlar, kalplerini kırmışlar, yalan söylemişler, aldatmışlar, kendilerinden uzaklaştırmışlar, kendileri uzaklaşmışlar, veda etmişler ve sonsuza dek görüşmemek için yeminler etmişlerdi. Ama eninde sonunda, her seferinde kırılan kalpler sarılmıştı. Birbirlerini affetmişler ve bir arada kalmayı becermişlerdi. Bazı hatalar telafi edilemezdi ama telafi edilebilecek olanlar da vardı.

Bazı insanları ne kadar istesiniz de hayatınızdan çıkaramıyordunuz. Bazı arkadaşlıklar ne olursa olsun bozulmuyordu.

"Evet, hayatımızın en güzel yılı değildi," dedi Harper. "Ama güzel şeyler de yaşadık. Hem de hepimiz."

"Ne zaman Küçük Güneş Işığı oldun bakalım?" dedi Kane alaycı bir gülümsemeyle.

Harper, Adam'a sokuldu. Adam ellerini beline doladı. "Uyandığımdan beri." Yutkundü. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. *Liseden mezun olmak hayatın sonu değil ki*, diye düşündü. Ne ağlayıp zırlamanın gereği vardı ne de nostalji yapmanın.

Etrafında hayatında en değer verdiği insanlar da olsa, bu veda etmenin ilk adımıysa bile bunu yapmayacaktı. O, Harper Grace'ti. Kadehini şerefe kaldırdığında ağlamayacaktı. Eli ve sesi de titremeyecekti.

"Hayatta kalmaya," dedi kararlı bir tavırla. "Her ne olursa olsun, hayatta kalmaya."

Miranda başını sallayarak Harper'la kadeh tokuşturdu. "Ve bir arada olmaya."

Kane kaşını havaya kaldırıp "Olmamamız gerektiğini bilsek bile," dedi.

Çın.

"Birbirimizden asla vezgeçmemeye," dedi Adam.

Çın.

Harper arkadaşlarının kadehlerinden bir yudum almalarını bekledikten sonra şampanyasını içti. Bu kutlama anını unutmak istemiyordu. Arkadaşlarını hep böyle mutlu hatırlamak istiyordu. Sonra, kendi kadehini ağzına götürüp bir yudum içti. Kabarcıklı, buz gibi şampanyanın boğazından aşağı kaydığını hissetti.

Adam ona sıkı sıkıya sarılırken, *Hayatta kalmaya*, diye düşündü. *Karşımıza ne çıkarsa çıksın, hayatta kalmaya!*

Bize!